

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHERRY TREE HARBOR

HIDE AWAY *heart*

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Melanie Harlow

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

hideaway kalp

MELANIE HARLOW

sevgili okuyucu

H ideaway Heart'ta Xander ve Kelly arasındaki güvenin öne çıkmasını istedim. Bununla birlikte, herkes için olmayabilecek samimi bir sahne var. Endişeleriniz varsa, [lütfen web siteme gidin](#) daha fazla bilgi edinmek için .

Umarım hikayelerini benim onları yazmayı sevdiğim kadar seversiniz!

Hayatımdaki tüm küçük şeylerin değerini bilmeye özen gösteriyorum. İyi ve sert bir yağmurdan sonra dışarı çıkıp havayı kokluyorum. Bu küçük eylemler bana dünyada pek çok harika, görkemli iyilik olduğunu hatırlatmaya yardımcı oluyor.

DOLLY PARTON

İçindekiler

Zaman çizelgesi

1. Xander
2. Kelly
3. Xander
4. Kelly
5. Xander
6. Kelly
7. Xander
8. Xander
9. Kelly
10. Xander
11. Kelly
12. Xander
13. Kelly
14. Xander
15. Kelly
16. Xander
17. Kelly
18. Xander
19. Kelly
20. Xander
21. Kelly
22. Xander
23. Kelly
24. Xander
25. Kelly
26. Xander
27. Kelly
28. Xander
29. Kelly

Epilog __

Epilog __

Daha fazla Xander ve Kelly ister
misiniz? Melanie Harlow tarafından
da

zaman çizelgesi

Merhaba okuyucuları! Bu hikâyenin, Kiraz Ağacı Limanı Serisi'nin 1. kitabı olan Kaçak Aşk'ın Sonsöz'ünden sadece birkaç hafta sonra başladığını bilmenizin faydalı olabileceğini düşündüm. (Kaçak Aşk'ı okumadıysanız endişelenmeyin. Saklı Kalp tek başına okunabilir!)

Ancak Kaçak Aşk'ın gelecekte geçen *bonus sahnesini* okuduysanız, o sahnenin bu evrende henüz gerçekleşmediğini unutmayın.

Okuduğunuz için teşekkürler ve Xander ile Kelly'nin hikayesinin tadını çıkarın!

BİR

İTIRAF . Benim bir egom var.

Pislik falan değilim -aslında, oldukça iyi bir zaman geçirdiğimi düşünüyorum- sadece bir şey yapılabiliyorsa, onu yapabileceğime dair çok fazla güvenim var. Ve bunu olduğu gibi söylerim.

Ama aynı zamanda iyi bir adamım. Adil dövüslere, ikinci şanslara ve borçlarımı ödemeye inanırım. Bu yüzden Kevin Sullivan o Çarşamba gecesi bir iyilik için beni aradığında tereddüt etmedim.

"İki kez sormana bile gerek yok Sully," dedim sürgülü cam kapıyı açıp verandaya çıkarken, koşudan hâlâ ter içindeydim. "Yeri ve zamanı söyle."

Geçmişimden gelen ses güldü. "Önce ne olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Fark etmez. Sana ne borçlu olduğumu biliyorum." Sağ bacağımnda her gün iki şeyi hatırlatan yara izleri vardı: Konuştuğum adamın kahramanlığını ve altı yıl önce ölüme ne kadar yaklaştığımı.

"Bu bir iş," dedi.

"Konuş benimle." Sağ ayağımın üst kısmını tuttum ve dört ayağımı gerdim. O beş mil bugün biraz zor geçmişti, biraz daha uzun sürmüştü. Ağustos sıcaklığını suçladım. Ya da belki sakatlığımı. Kesinlikle yaşımı değil - otuz bir yaşında olabilirdim ama kendimi on sekiz yaşında hissediyordum.

Çoğunlukla.

"Bir süredir oyunun dışında olduğunu biliyorum ama-"

"O kadar da uzun değil," dedim ona. "Cole Security'den yaklaşık altı ay önce ayrıldım."

"Ben de öyle duydum. Eve geri mi taşındın? Bir bar mı açtın?"

"Bar henüz tam olarak açılmadı. Yazın satın aldım ama oldukça kapsamlı bir tadilata ihtiyacı vardı. Her şey plana uygun giderse, açılış yarından itibaren üç hafta içinde olacak." Bu da şu anda ek bir iş için gerçekten zamanım olmadığı anlamına geliyordu, ama bu önemli değildi. Sully'nin bana ihtiyacı varsa

geleceğini söyledi. "Bana işten bahset. Yurtiçi mi, yurtdışı mı?"

"Yerli. Neredeyse arka bahçenizde." "Arka bahçem mi?"

Bu pek mantıklı gelmedi. Şu anda, dört kardeşimle birlikte büyüdüğümüz evde babamla birlikte yaşıyordum. Binlerce kez biçtiğim çimlere, annemizin çok sevdiği ve onun anısına bakımını yaptığı gül fidanlarına, kardeşlerimle tırmadığımız yüksek akçaağaç ağacına, küçük kız kardeşimizin de korsan gemisi oynamak istediğini söyleyerek ağlamasına baktım.

Planım yaz boyunca taşınmaktı ama bar tüm birikimlerimi tüketiyordu. Hatta kardeşim Austin ve ailesinden çok uzakta olmayan bir evi bile gözümde kestirmiştim ama peşinat ödemekle Buckley's Pub için çok istediğim ses sistemini almak arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım ve sesi tercih ettim. Mekânın rahat ama kaliteli olmasını, maç izlerken şapkanızı ve takım formanızı giyip pahalı viskiler içebileceğiniz bir yer olmasını istiyordum.

"Cherry Tree Harbor, Michigan'dayım, Sully," dedim ona, verandadaki sandalyelerden birine çökerek. "Burada kimin güvenliğe ihtiyacı var ki?"

"Benim küçük kız kardeşim."

Sully'nin daha önce bir kardeşten söz edip etmediğini hatırlamaya çalıştım. Birbirimizi ben yaralanmadan birkaç ay önce tanımıştık ama SEAL müfrezemizdeki en yeni adam olduğu için görünmesi ve duyulmaması gerektiğini anlamıştı. "Bir kız kardeşin olduğunu bildiğimden emin değilim."

"Gerçek adı Kelly Jo Sullivan, ama profesyonel olarak Pixie Hart'ı kullanıyor."

"Pixie Hart, country müzik şarkıcısı mı? O senin kız kardeşin mi? Bunu nasıl bilemedim?"

"Bu konu hakkında pek konuşmuyorum," dedi. "İnsanlar bu konuda tuhaflaşabiliyor.

Ve ben onu koruyorum."

"Anlıyorum." Ben de korumacıydım ama lanet olsun. *Ünlü biri mi?*

Bir rock grubunun güvenliğini sağlamayı kabul ettiğim ilk ve tek zamanı hatırlayınca kaşlarımı çattım. Her bir güvenlik önlemini göz ardı etmişler, otel odalarını dağıtmışlar ve genel olarak sarhoş, kendini beğenmiş veletler gibi davranarak işimi yapmamı imkânsız hale getirmişlerdi. Bir daha asla ünlülerin konserine çıkmayacağıma yemin etmiştim.

Ama Sully'ydi. Hayır diyemedim.

"Peki nedir?" Elimi sakalımın üzerinde gezdirdim. "Bir konser ya da başka bir şey için güvenliğe mi ihtiyacı var? Müzik festivali mi?"

"Hayır. İki haftalık tatili boyunca yirmi dört-yedi korumaya ihtiyacı var."

"İki hafta boyunca yirmi dört-yedi mi?" İşin tadı daha da kaçtı. "Yardım etmek istiyorum, Sully, ama bir işyeri açmak üzereyim. Şehirden ayrılamam."

"Buna yok," dedi hemen. "Dışarıda bir yer kiraladı. Eylül'ün ilk iki haftası Petoskey'de. Orası size yakın, değil mi?" "Evet," dedim ihtiyatla.

"Ne derse desin, orada yalnız kalmamalı." "Peki o ne diyor?"

"Bu fikre biraz direnç gösteriyor."

"'Biraz' ne demek?"

"Sanırım sözleri şöyleydi: 'Ben tatildeyken bir Navy SEAL katilinin işime burnunu sokmasını istemiyorum.'"

Güldüm. "Bu 'biraz'dan daha fazlası gibi görünüyor."

"Sana ihtiyacı var, Xander. Paparazziler onu takip edip arabasının camlarına vuruyor. Tuhaf tipler çöpünü karıştırıyor. Biletleri tükenen bir turneden yeni döndü ve gittiği her yerde mobbinge uğradı."

Kaşlarımı çattım. "Güvenliği yok muydu?"

"Evet, ama onlar plak şirketi tarafından tutulmuş bir grup palyaçoymuş. En azından bir tanesi fotoğrafçılara bilgi satıyordu - hangi otelde kaldığını, ne zaman gelip gideceğini, nerede ve ne zaman restoran rezervasyonu olduğunu, nereden alışveriş yaptığını."

"Pislikler," diye mırıldandım.

"Hepsi kovuldu ama içlerinden biri onu dava etmekle tehdit ediyor. Ayrıca hala ona sahip olduğunu düşünen sık kafalı bir eski erkek arkadaşı var."

Tüylerim diken diken oldu. "Kim

o?" "Duke Pruitt."

"O adam mı?" Kötü bir koku almışım gibi yüzümün buruştuğunu hissedebiliyordum. "Müziği berbat."

"Hayranı değilim."

"Onu taciz mi ediyor?"

"Üstesinden gelemeyeceği bir şey olmadığını söylüyor ama adam tam bir pislik. Ona güvenmiyorum. Yıllarca ona bok gibi davrandı ve sonunda onu temelli terk etti, şimdi de onu geri istiyor."

"Belki de şu an tatil için uygun bir zaman değildir," diye önerdim.

"Bunu ona söyledik ama 1.80 boyunda olmasına ve yüksek sesi dışında kendini savunma becerisi olmamasına rağmen iyi olduğunda ısrar ediyor. Sosyal medyada sürekli paylaşım yaptığı için insanların onun nerede olduğunu anlayacağını hissediyorum."

Nefes verdim. "Sosyal medyadan uzak durmalı."

"Bunun imkansız ve gereksiz olduğunu iddia ediyor."

Tabii ki biliyordu. Çünkü o her şeyi bilen bir ünlüydü. "En azından bu tatil evinde güvenlik kamerası var mı?"

"Görünüşe göre değil."

Tekrar nefes verdim. Bu sefer daha yüksek sesle.

"Bakın, bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum. Eğer Amerika'da olsaydım, onunla giderdim. Ama şu anda görevdeyim, izimi kaybettirmek üzereyim ve içgüdülerim onun orada tek başına olmasının kötü bir fikir olduğunu söylüyor. güvenirim. Kız kardeşin sen de güvenirdin."

"Haklısın. Yapardım."

"Onun güvenliği için güvenebileceğim tek kişi sensin. Bunu yapacak mısın?"

Tabii ki yaparım. Bu iş tam bir baş belası olsa bile, Sully'ye hayatımı borçluydum. Ve onun güveni benim için çok önemliydi. "Yapacağım."

"Harika." Sesi rahatlamış gibiydi. "Eminim kiraladığı yer güzeldir. Biz fakir büyüdük ama onun artık şampanya zevkleri var. Sen de karşılığını alacaksın."

"Siktir git. Paranı almayacağımı biliyorsun."

Güldü. "Tazminatı reddetmeden önce onunla tanışmak isteyebilirsiniz. Tatlı biri ama biraz da şımarık."

"Küçük kız kardeşim Mabel'a benziyor."

"Üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil. Ne derse desin, seni kovmasına izin verme."

"Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Perşembe günü geliyor."

"*Yarınki* gibi mi?"

"Evet, geç haber verdiğim için üzgünüm."

Hay sikeyim. Bu bana hazırlanmak için yirmi dört saatten daha az bir süre verdi. "Bana yerini mesaj ."

"Yapacağım." Durakladı. "Onu güvende tut kardeşim."

Son bir derin nefesle, beni istemeyen inatçı bir ünlüye iki hafta boyunca bakıcılık yapmaktan vazgeçtim. "Yapacağım," dedim.

söz verdim. "Sana söz veriyorum."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, kardeşim Austin'in evine gittim. Onu atölye olarak kullandığı garajda buldum. Gündüzleri babamızla birlikte Two Buckleys Home Improvement'ı işletiyordu, ancak son zamanlarda bunu geride bırakmak ve geri kazanılmış ahşaptan mobilya yapan kendi şirketini kurmak istediğini açıklamıştı.

Babamıza istediği şeyin bu olduğunu söyleyecek cesareti bulması çok uzun sürmüştü ve bu konuda ona sonsuz kez kızmış olsam da (kardeşler ne içindir?) babamıza neden bu kadar sadık olduğunu anlıyordum. Annemiz biz çocukken ölmüştü ve babamız beşimizi de tek başına büyütmüştü. Aslında tamamen değil. Annemizi kaybettiğimizde sadece on iki yaşında olan Austin, hiçbir yedinci sınıf öğrencisinin yapmaması gereken bir şekilde öne çıkmıştı. Ben ondan sadece bir yıl gerideydim ama o her zaman on yıl daha olgun görünmüştü. Ben lise yıllarımı kros, yüzme ve atletizmde kızların ve rekorlarının peşinde koşarak geçirirken, o babamız için çalışarak ve küçük çocuklara yardım ederek geçirdi. Ayrıca, muhtemelen başka bir çıkış yolu olmadığı için düzenli olarak kışımı tekmeliyordu.

Ben . İyi bir kavgayı severim.

Ama o orospu çocuğu çok yetenekliydi. Köhne bir ahır kapısını alıp öyle güzel bir şeye dönüştürebilirdi ki, üzerinde yemek yemek isterdiniz. Buckley's Pub'a bir bar yapması için onu kandırmıştım, yaz için tuttuğu dadının yanında pantolonunun fermuarını çekemeyeceğine dair bahse girmiştim, iki hafta bile dayanamamıştı.

O bar tam bir *sanat* eseri idi.

"Hey." Buzdolabından bir bira aldım ve alet tezgahının kenarına tünedim.

"Hey." Çalışma masasının üzerindeki tahtaları ölçmekten başını kaldırıp bakmadı bile. "Neden bir bira içmiyorsun?"

Sırıttım. "Teşekkürler, alacağım. Sana da bir tane getireyim mi?" "Hayır."

"Veronica ve çocuklar evde mi?"

"Birazdan gelirler. Akşam yemeğinden sonra dondurma yemek için bisikletle kasabaya gittiler."

Şişeden bir yudum aldım. "Bugün Kevin Sullivan'dan bir telefon aldım."

"Hayatını kurtaran adam mı?"

"Evet. Bir iyiliğe ihtiyacı var."

Austin sonunda başını kaldırdı. "Umarım evet demişsindir." "Tabii ki evet dedim," diye alay ettim.

Başıyla onayladı.

"Ama keşke farklı bir iyiliğe ihtiyacı olsaydı."

"Neye ihtiyacı var?"

"Kız kardeşi için güvenlik." Kız kardeşinin kim olduğunu ve neden yalnız kalmasından endişe duyduğunu açıkladım.

"Vay anasını. Yani iki haftalığına Pixie Hart'ın yanına mı taşınyorsun?"

"Onun yanına *taşınmayacağım*," dedim sinirlenerek. "Ben konut güvenliğı sağlıyorum. Yakın koruma."

"Kimin için?" Veronica garaja doğru yürüdü, ardından Austin'in ikizleri yedi yaşındaki Adelaide ve Owen geldi.

"Pixie Hart," dedim ona.

Adelaide kulak tırmalayıcı bir çığlık attı. "Pixie Hart! Pixie Hart'ı *seviyorum*!"

Onunla tanıştın mı?"

"Onunla birlikte yaşayacak," dedi Austin.

Ona ters ters baktım. "Arkadaşıma onu güvende tutacağıma söz verdim ve tek yaptığım bu. Ve bunu yapmak bile istemiyorum."

"Neden olmasın?" Owen sordu. "O ünlü biri."

"Çünkü ünlü insanlar tam bir baş belasıdır. Neyi yapıp neyi yapamayacaklarının söylenmesinden hoşlanmazlar ve kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünürler."

"Peki neden bunu yapmak zorundasın?" Veronica sordu.

"Çünkü kardeşi Afganistan'da hayatımı kurtardı," dedim. "Bacağımdan iki kez vurulduktan sonra beni ateş altında yarım mil taşıyarak güvenli bir yere götürdü."

"Güçlü biri olmalı," dedi Owen. "Sen babamdan bile büyüksün." "O kadar da büyük değil," diye karşı çıktı Austin.

Ondan iki santim yüksektim.

Tanrım, o iki santimi seviyordum.

"Nashville'e mi gidiyorsun?" Veronica buzdolabının yanındaki ahşap katlanır sandalyeye oturarak sordu. Uzun boylu, sarışın ve mavi gözlüydü.

Siyah saçlı ve kahverengi gözlü kardeşimle mükemmel bir tezat oluşturunuyordu. O ve ben birbirimize çok benziyorduk, sadece ben daha uzun boyluydum, daha çok dövmem vardı ve sakalım daha güzeldi.

"Hayır," dedim. "Petoskey'nin dışında ormanda bir yerde bir kulübe kiralyor, bu da Buckley's'in açılışını muhtemelen ertelemem gerekeceği anlamına geliyor, her ne kadar tarihi önceden belirlemiş olsam da."

"Neden?"

"Çünkü bu işi için ihtiyacım olduğu kadar buralarda olamayacağım. Geçici bir yöneticiye falan ihtiyacım olacak."

Veronica dizlerini göğsüne çekerken düşünceli görünüyordu. "Belki sana yardım edebilirim, böylece gecikmek zorunda kalmazsın."

"Teşekkürler ama yeni stüdyoyla çok meşgul olacaksın, değil mi?" New York'ta profesyonel bir dansçı olan Veronica, şehrin hemen dışındaki eski bir dans okulunu devralmıştı. Austin orayı onarmasına yardım ediyordu. "Sadece iki hafta." Veronica omuzlarını kaldırdı. "Ve Austin hala tadilat yapıyorum. Sanırım ikisini de halledebilirim - sadece ne yapmamı istediğinizi söyleyin."

"Hayatımı kurtardın," dedim minnetle. "Teşekkürler."

Adelaide yanıma geldi ve önümde durdu, yüzünde umut dolu bir ifade vardı, beyaz gömleğinin üzerinde dondurmadan kalan nane yeşili bir leke vardı. "Onunla tanışabilecek miyim Xander Amca?"

"Belki." Saç örgülerinden birini düzelttim. "Gelecek hafta okul başlayacağı için heyecanlı mısın?"

"Evet," dedi. "Hey, belki Pixie Hart'ı Göster ve Anlat için getirebilirim!"

Yeğenime, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etmeme rağmen, "Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacı var," dedim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu çikolata bıyıklı Owen. "Göze batmamak."

"Gözden uzak durun demek," dedim. "Hayranları ve onu her yerde takip eden fotoğrafçılar nerede olduğunu öğrenip onu rahatsız etmesin diye. Benim onu rahatsız etmemi bile istemiyor. Görünüşe göre güvenlik fikrine tamamen karşı."

"Neden?" Austin sordu.

"Çünkü muhtemelen hayal görüyor. Hepsi öyle." Biramın ucunu kaldırdım. "Ayrıca, önceki güvenlik ekibinde bir ihlal vardı, bu yüzden şu anda kimseye güvenmediğini tahmin ediyorum. Ağabeyi bana, bu konuda bir şey söylemeyi reddettiğini söyledi."

... tam da onu gözümün önünden ayırmayacağıma dair bana söz verdirmeden önce."

"Ah canım," dedi Veronica.

Austin güldü. "Sana iyi şanslar."

"Biliyor musun? Şansa ihtiyacım yok," dedim omuzlarımı geriye iterek.

"Benim cazibem var. *Manyetizmam* var. Bana tapacak."

"Ah canım," dedi Veronica tekrar.

Kardeşim başını salladı. "ne olur?" "Hiçbir şey." Omuz silktim. "Benimle kalacak."

Çantamı hazırladıktan sonra Pixie Hart hakkında internette küçük bir araştırma yapmaya karar verdim. Google'da adını arattım ve arama sonuçlarında karşıma çıkan bazı resimlere tıkladım.

Lanet olsun.

İnkâr etmek yok, Sully'nin kız kardeşi bomba gibiydi.

Benim tipim değildi - tüm o gösterişli makyaj ve süslü kıyafetlerden hoşlanmıyordum - ama nesnel olarak Pixie Hart ateşliydi.

Sırtının yarısına kadar inen tonlarca ateş kırmızısı saç, karanlıkta parlayacakmış gibi görünen bir cilt, altın rengi benekli dev yeşil gözler, göz kamaştırıcı beyazlıkta dişlere sahip megawatt gücünde bir gülümseme. Sully'nin söylediği gibi kısaydı ve en azından bu kırmızı halı fotoğraflarında çok fazla yüksek topuklu ayakkabı giyiyordu. Ayrıca çok fazla ışıltılı elbise, parlak ruj ve kalın göz makyajı yapıyordu. Tırnakları uzun, sivri ve kıyafetlerine uyacak şekilde boyalıydı.

Bazı fotoğraflarda, Duke Pruitt denen o abartılmış sersem onun yanında duruyordu. Country müziğin önemli isimlerinden biriydi ama bazı filmlerde de rol almıştı. Yaşı kırk civarındaydı ve eski model kaslı arabalar ve gözleri parlayan genç şarkıcılar koleksiyonu yapmakla ünlüydü. En az üç eski karısı olduğundan emindim.

Biraz daha derine indiğimde, yaklaşık üç yıldır inişli çıkışlı bir ilişkileri olduğunu keşfettim. Ancak ikisinin fotoğrafları en az altı aylıktı ve kadın Instagram hesabını onun varlığından temizlemişti.

Feed'inde gezinirken, onun daha gündelik fotoğraflarını buldum. Topuklu ayakkabı yerine botlar, elbise yerine kot pantolon, kovboy şapkası ve o koca saçlar yerine at kuyruğu. Ayrıca, süslü bir elbise giymiş ve çıplak ayakla buğday tarlalarında koşarken (gülünç), bir lokantada tek başına oturmuş milkshake yudumlarken (muhtemelen süt ürünleri bile yemiyordu) veya çok kısa kot pantolon ve beyaz bikini üstüyle bir dereye yüzerken gösteren fotoğraf çekimlerinden bazı resimler de vardı. Bu karede meme uçları açıkça görülüyordu, bu yüzden hemen tıkladım. (Gördüğümü sandığım şeyi gördüğümünden emin olmak için yakınlaştırdıktan hemen sonra demek istiyorum).

Ama bu Sully'nin kız kardeşiydi. Ve artık benim müşterimdi. Düşüncelerim dahil her şey tamamen profesyonel kalmalıydı.

Pixie Hart arama sonuçlarıma dönerek haberlere tıkladım ve birkaç manşete göz attım. Duke Pruitt ile olan ilişkisine dair birçok dedikodunun ötesinde (sorunların Pruitt'in kendisini aldatmasından kaynaklandığı konusunda fikir birliği vardı), gıda zehirlenmesi geçirmesine rağmen Greenville'deki bir konseri başarıyla tamamladığına dair haberler, Philadelphia'daki bir çocuk hastanesini ziyaret ettiğine dair bir haber ve bando takımının yeni üniformaları için para toplamak amacıyla mezuniyet töreninde İstiklal Marşı'nı söylemek üzere lisesine döndüğüne dair bir haber vardı. Kendisinden sık sık "country müziğin sevgilisi" olarak bahsedilirdi.

Mütevazı başlangıcını anlatan bir makaleyi sonuna kadar okudum - ilçe fuarı turu, düğün grupları - ta ki yirmi iki yaşında kariyerini başlatan *Nashville Next* adlı bir realite şovunu kazanana kadar. Bundan sonra, birkaç yılını başka grupların açılışını yaparak geçirdi ve sonunda kendi turnelerinin başını çekmeye başladı.

Müziğiyle ilgili birkaç eleştiriye göz attım, plak şirketi tarafından desteklenen plastik bir bebek olduğu, şapkadan başka bir şey olmadığı ve onun gibi reality şovcuların country müziği mahvettiğine dair bazı homurdanmalara rağmen çoğunlukla olumluydu. Ancak "doğru miktarda cesaret içeren ballı vokalleri", "sevimli pop-country çekiciliği" ve "ışıl ışıltılı prodüksiyon ve cehennemi yükselten eğlence dengesi" için çok sayıda övgü gördüm. Bir eleştirmene göre gitar çalışması sadece "fena değildi" ve "sınırlı aralığı" vardı, ancak genel olarak basının çoğu olumluydu. Pek çok yazar onun "it faktörü"ne sahip olduğundan bahsetti, bazı insanların sahneyi aydınlatmasını ve seyirciyle bağlantı kurmasını sağlayan o soyut yıldız niteliği neyse.

Yaklaşık doksan dakika sonra esnedim, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve çamaşırlarımı almak için bodruma indim. Temiz kıyafetlerimi bir torbaya atarken, tanımadığım bir numaradan bir çağrı geldi. Açmadım ve bir dakika sonra yeni bir sesli mesaj olduğunu gördüm.

"Merhaba, bu mesaj Xander Buckley için."

Sesi kadınsı ama alıngandı, sadece hafif bir tını .

Bal ve kum.

"Ben Kelly Jo Sullivan. Kevin'in kız kardeşi miyim? Tatilimde bana güvenlik sağlama teklifinizi takdir etmekle birlikte bunun gerekli olmadığını bilmenizi isterim. Aslında, yalnız kalmayı tercih ederim. Alınmayın ama kiraladığım yer çok küçük ve gerçekten iki kişilik yer yok. Yine de teşekkürler ve umarım harika bir gece geçirirsiniz."

Hemen Sully'yi aradım ama açmadı. Belki de çoktan izini kaybettirmiştir.

Oh neyse. İstese de istemese de o iki hafta boyunca gece gündüz ona göz kulak olacağıma dair söz vermiştim.

(Ve açıkça, cevap *hayırdı*.)

Ortaya çıktığımda ne olacağını merak ediyordum. Durumu kabullenecek miydi yoksa mücadele etmekte ısrar mı edecekti?

O kızıl saçları ve gür yakut dudakları hatırladım ve cevabın ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Bana uyar.

İyi bir kavgayı severdim.

Kelly

KENDİME İKİ HAFTA AYIRDIM.

İki haftalık huzur, özgürlük ve derin düşünme.

İki hafta boyunca country müziğin sansasyonel ismi Pixie Hart olmak yerine Kelly Jo Sullivan olmak.

Erken kalkabilir ya da öğlene kadar uyuyabilirdim. Günlerimi güneşte yürüyüş yaparak ya da gölgede kitap okuyarak geçirebilirdim. Ayın doğuşunu izlerken şarabımı yudumlayabilir ve yıldızların altında gitarımı çalabilirdim.

Müzik dinleyebilir ya da sessizliğin tadını çıkarabilirim. Meditasyon yapabilir ya da mastürbasyon yapabilirdim. Kafamda başka sesler olmadan benim için bir sonraki adımın ne olması gerektiğini düşünebilir ve planlayabilirdim.

Pul takmak, saçıma bigudi takmak ya da iki saat boyunca makyaj yapmak zorunda kalmayacaktım. PMG Records'da yazdığım şarkı sözlerini, kestirdiğim saçları ya da aldığım beş kiloyu beğenmeyen takım elbiselilerle toplantılara katılmak zorunda kalmayacaktım. Planlarımı kimseye anlatmak zorunda kalmayacaktım.

Bir fincan kahve içmek isteseydim, kendim giderdim. Canım kek isterse, kendim yapardım. Saçımı bir hafta boyunca yıkamadan bırakmak istesem, hiçbir paparazzi bunu kameraya yakalayamazdı.

Beni yanlış anlamayın, Pixie Hart'ın kariyeri için her gün şanslı yıldızlarıma şükrediyorum ama son birkaç aydan sonra ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Herkesten.

Bu yüzden kardeşimin tuttuğu güvenlik görevlisini kovmuştum. Sadece iki hafta boyunca kendimi *normal* hissetmek istiyordum ve *normal* olmak, beni takip eden ve her hareketimi izleyen eski bir deniz komandosunu içermiyordu.

Kapatmak için bavulumun üzerine oturdum, sonunda fermuarını çektiğimde zaferle bir yumruk attım. Ayağa kalkarak bavulu koridora sürükledim ve bir şekilde Nashville'deki yeni evimin geniş, kıvrımlı merdivenlerinden aşağı indirmeyi başardım. Sabahın ancak yedisinde kimse kalkmamıştı -annem geç uyurdu, özellikle de babam etraftayken- ama çantamın her mermer basamağa çarparken çıkardığı sestten irkildim. Fark edilmeden buradan sıvışmak istiyordum.

Evin alarını devre dışı bıraktıktan sonra ön kapıyı açtım ve geç Ağustos sabahının nemli sıcağına doğru süzıldüm. Dairesel yolda asistanım Jess'in benim için kendi adına kiraladığı minivan duruyordu. Birkaç yıllık, gri ve sıradan bir araçtı, tamponunda bir göçük ve sürücü tarafındaki kapısında bir çizik vardı. Bir country müzik yıldızından ziyade, üç küçük çocuğu olan, telaşlı bir futbol annesinin aracına benziyordu ki ben de tam olarak bunu istiyordum.

Bavulumu verandanın basamaklarından aşağı yuvarladım -güm, *güm*, *güm*- ve minibüsün bagaj kapağını açtım, ama ne kadar denediysem de lanet şeyi arkaya kaldıramadım. Bazı eşyaları ikinci bir çantaya aktarmayı düşünüyordum ki bir Chevy kamyonet garaj yolunun kıvrımından hızla gelip gıcırdayarak durdu. Kapı açıldı ve kot pantolon ve eski bir Willie Nelson turne tişörtü giyen orta yaşlı bir adam dışarı fırladı. Menajerim Rick Wagstaff ya da herkesin ona taktığı isimle Wags.

"Mesajını aldım." Wags bana doğru yürürken telefonunu bana doğru salladı. "Korumayı kovdum da ne demek?"

İçimi çektim. "Sana söylememeliydim bile."

"Kelly Jo, . Yukarıda bile güvenliğe ihtiyacın var."

"Tatilde yanımda bir yabancıнын olmasını istemiyorum Wags. Duke'la yaşadıklarımın ve turnede paparazzilere sızdırdıklarımın sonra, şu anda ciddi bir güven sorunu yaşıyorum."

"Bunun için seni suçlamıyorum." Telefonunu arka cebine soktu. "Ama bu, kardeşinin seçtiği biri."

"Umurumda değil." Durakladım. "Beni dava etmekle tehdit eden şu hoşnutsuz güvenlik görevlisi olayını düzelttin mi?"

"Üzerinde çalışıyorum. Gerçekten dava açacağını sanmıyorum. Bir ödeme için etrafı kolaçan ediyor. Haksız yere işine son verildiğini iddia ediyor."

"Bu işe karışmamış olması mümkün mü? Masum bir adamı kovduğumuz için kendimi kötü hissetmem mi gerekiyor?"

"Bakın, bana gelen fotoğrafçı bunun kesinlikle gerçekleştiğini ve tüm ekibin bildiğini söyledi."

"O zaman kendimi kötü hissetmiyorum. Siktir et onu." Kocaman, aşırı dolu bavulumu işaret ettim. "Bana yardım edebilir misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yardım ve yataklık etmeyeceğim."

Gözlerimi devirerek bavulu yere bıraktım ve gitarımı almak için eve geri döndüm.

Wags beni oturma odasına kadar takip etti. "Annemi de yanında götürmeye ne dersin?"

Piyanonun yanındaki gitar kutumu alarak onunla yüzleştirdim. "Ciddi olamazsın. Annemin rahatlatma anlayışı manikür-pedikür ve masajdır, ormanda yürüyüş değil. Ben aklımı kaybederim, o da öyle."

Müdürüm nefes verdi ve ensesini ovuşturdu. "Keşke kardeşin buralarda olsaydı."

"Ben de," dedim ve tekrar dışarı çıktım. Kevin bu dünyada iki hafta boyunca birlikte kapalı kalmaktan rahatsız olmayacağım tek kişiydi. Çocukluğumuz ne kadar zor geçmiş olursa olsun, birbirimize sahip olduğumuz için büyümek katlanılabilir bir şeydi. Benden iki yaş büyüktü ve ben onun acemi birliğine gittiği günkü kadar ağlamamıştım. "Ama o değil."

Ben minibüsün yolcu tarafındaki sürgülü kapıyı açıp gitarımı koltukların arasındaki zemine yerleştirirken Wags yanımda durdu. "Yanında *birine* ihtiyacın var," diye ısrar etti. "Jess'i alamaz mısın?"

"Ben yokken ailesiyle Colorado'ya gidecek." Wags peşimde eve geri döndüm. Mutfaktaki geniş kilerden, dün gece hazırladığım kahverengi kâğıt poşetlerden birini aldım ve ona uzattım. "Al bakalım. Bir işe yara."

Wags beni tekrar minibüse kadar takip etti. "Kayıtlara geçmesini istiyorum, buna onay vermedim."

Yiyecek çuvalımı arkaya yerleştirdim. "Wags, geçtiğimiz beş yıl boyunca bana yapmamı söylediğiniz *her şeyi* yaptım. PMG yöneticilerinin kaydetmemi söylediği şarkıları kaydettim, Nashville'deki tüm şovenist erkek yapımcılarla çalıştım, hiç ara vermeden ve hiç şikâyet etmeden arka arkaya turnelere, plak şirketinin istediği tüm tanıtımları yaptım ve internetteki nefret dolu insanlar her şeyi yakıp yıkmaya isteği uyandırır bile başımı beladan uzak tuttum. Ben *iyi* bir *kız* oldum."

"."

"Bu molaya ihtiyacım var Wags, yoksa kendimi kaybedeceğim."

Çantasını benimkinin yanına koydu. "İzni hak etmediğini söylemiyorum Kelly Jo. Hak ediyorsun. Ama eğer sana bir şey olursa . . . kendimi asla affetmem."

Onun sözleri ruh halimin sınırlarını yumuşattı. Wags benim babam değildi - altı yaşından beri hayatımıza girip çıkan, kadınlara ve kumara zaafi olan şeytani derecede yakışıklı, çekici bir alkolikti ama

Nashville Next'i kazanmadan önce de menajerimdi ve bana sonsuz bir sadakatle bağlıydı. "Bana hiçbir şey olmayacak. Tamamen güvende olacağım."

"Kevin öyle düşünmüyor."

"Beni hâlâ çocuk olarak gören aşırı korumacı bir ağabey." Minibüsün arkasına dolandım ve bavulumu kaldırmayı tekrar denedim ama ne kadar çabalasam da kargo bölümüne sokamadım. "Wags, *lütfen* bana yardım eder misin?"

Dudakları gür kahverengi bıyığının altında büzüştü. "Eğer yaparsam, güvenliğe evet diyecek misin?"

Eğildim ve bavulu tekerleklerinden tutarak kaldırmaya çalıştım, bu çaba beni inletti.

"Tanrı aşkına, dur. Kendine zarar vereceksin." Wags beni nazıkçe kenara itti, sonra bavulu kamyonete taşıdı. "İçinde ne var ki bu kadar ağır?"

"Giyisiler," dedim. "Saç ürünleri. Kitaplar."

Ve titreşimli birkaç oyuncak, ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Bagaj kapağını kapattı ve beni sürücü tarafına götürüp kapıyı açtı. "Bu şeyin deposu dolu mu? Nashville'in dışına çıkana kadar durmasan daha iyi olur. Şehirden uzaklaştıkça fark edilme ihtimalin azalabilir. Kendi benzininizi nasıl pompalayacağınızı biliyor musunuz?"

"Hayır," diye kestirip attım. "Ama eminim orada benim için pompalaması için üfleyebileceğim biri olacaktır." Göğsünü dürttüm ve direksiyonun arkasına geçtim. "Evet, nasıl benzin pompalanacağını biliyorum! Yüce Tanrım, buradan gitmem gerek. Güle güle, Wags. Oraya vardığımda seni ararım. Anneme hoşça kal dediğimi ve benim için endişelenmemesini söyle!"

Çantama uzanıp büyük boy güneş gözlüklerimi çıkardım ve taktım. Sonra yolcu koltuğundaki beyzbol şapkasını alıp başıma geçirdim ve kızıl saçlarımı şapkanın altına sakladım. Motoru çalıştırdıktan sonra camı indirdim ve hâlâ garaj yolunda kollarını kavuşturmuş, mutsuz görünen müdürüme gülümsedim. "Gördün mü? Beni tanıyamadın bile."

Başını iki yana salladı. "Bu kötü bir fikir."

"Bütün suçu ben üstleneceğim," dedim pencereyi açarken.

Sonra eski gri minivanımı vitesine taktım ve özgürlüğe doğru yola çıktım.

Yolda bir saat kadar kalmıştım ki annem beni aradı. Gerçekten sesli mesaja yönlendirmek istedim ama muhtemelen aramaya devam edeceğini biliyordum ve paniğe kapılıp otoyol devriyesini aramasını istemiyordum. İhtiyacım olan son şey Pixie Hart'ın bir eyalet polisi tarafından kenara çekildiğini gösteren fotoğrafların internete düşmesiydi.

"Alo?"

"Kelly Jo Sullivan! Bunu nasıl yaparsın?"

"Günaydın anne. Gecen nasıl geçti?"

"Konuyu değiştirme. Tıpkı on altı yaşındayken yaptığın gibi evden kaçtın."

"Evet, ama o zamanlar kulüplere gizlice gidiyordum. Bu sefer sadece tatile gidiyorum."

"Wags, korumayı kovduğunu söylüyor."

Kahretsin, Wags. "Ona ihtiyacım yok."

"Siyah bir ayı tarafından saldırıya uğradığında bana ağlayarak gelme. Sana önsezilerimden , değil mi?" Gözlerimi devirdim. "Evet."

"Tekrar söylememe gerek var mı?"

"Hayır."

"Çünkü biliyorsun, tıpkı Büyük Sissy Teyze gibi görme yeteneğim var." "Evet."

"Ve bu imgelem *çok netti* - dev bir siyah ayı üzerinizde yükseliyor, sizi parçalara ayırıp parçalarını yemek istiyor gibi görünüyordu. Bir kırıntı bile bırakmayacaktı!"

"Anne, sana söz veriyorum, eğer bir ayı görürsem diğer tarafa kaçacağım."

"Hayır! Yapılacak en yanlış şey bu! Araştırdım ve sessizce geri çekilmen gerektiğini gördüm. Eğer , kendini büyük göstermeli, yüksek sesler çıkarmalı ve ellerini çırpmalısın."

"Kendimi büyük göstermek mi?" Saçlarımın en gür olduğu günlerde 1.80 boyundaydım. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim."

İç çekti. "Kardeşin çok kızacak, biliyorsun." "Döndüğünde onunla ben ilgilenirim."

"Beni böyle üzdüğün için oraya gelip kışına bir şaplak var. Kırışıklıkların oluştuğunu hissedebiliyorum! Baban da endişeden kendini kaybetmiş durumda."

Ne zamandan beri? Ben de öyle düşünmüştüm.

"Seninle konuşması gerektiğini söylüyor. Telefonu ona vereceğim." "Hayır, yapma! Yapmak zorundayım-"

"Kelly Jo? Sen misin, fıstık?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Benim, baba."

"Kahvaltı hazırlıyordum ve seninle erkenden kalkıp annen ve Kevin için nasıl waffle yaptığımızı düşünüyordum. Ne kadar dağınık olurduk." Güldü ve bu ses beni evdeki küçük sarı mutfağımıza geri götürdü. Hamur tezgahın üzerine dökülmüştü. Parmaklarımda şurup. Rahatlık. Güvenlik. Sevgi. *Daha önce.*

"Hatırlıyorum."

"Yeni PMG anlaşmasını imzaladın mı, fıstık?" "Henüz değil. Hâlâ düşünüyorum."

"Bu iyi bir anlaşma. Çok para. ne var?"

"Daha fazla yaratıcı kontrol istiyorum. Farklı yapımcılarla, daha fazla kadınla çalışmak istiyorum. Kendi şarkılarımı kaydetmek istiyorum."

"Ama şirket en iyisini bilir, fıstığım. Tüm deneyim onlarda. Onların dediklerini yapmalısın."

İçimde karanlık bir ses, plak şirketinin babama şartlarını kabul etmem için para teklif edip etmediğini merak ediyordu. "Yola konsantre olmam gerek baba. İki hafta sonra görüşürüz." *Eğer burada kalırsan.*

Tartışmasını beklemeden telefonu kapattım ve telefonumu Rahatsız Etme'ye aldım.

Yolculuk neredeyse on iki saat sürdü ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağım yeni evime vardığımda hava hâlâ ; ormanın derinliklerinde, tek bir komşusu bile görünmeyen A-çerçeveleli bir dağ evi. Mahremiyetten, ılıman sıcaklıktan ve on dört günlük özgürlükten memnun bir şekilde şapkamı bir kenara fırlattım, saçlarımı salladım ve minibüsten atladım. Heyecandan başım dönüyordu; bir kez benzin almak için durmuştum, bir kez de

bir sandviç ve bir kez de yol kenarındaki bir çiftlik standından birkaç taze sebze aldım ve *tek bir* kez bile tanınmadım. Bir daire çizerek derin bir nefes aldım ve her şeyi içime çektim.

Hava ıslak toprak, ölü yapraklar ve çocukken topladığınız ve güzel olduğunu düşündüğünüz karahindibalar gibi keskin ve bitkisel bir şey gibi kokuyordu. Evimizin yakınındaki boş araziden tonlarca toplar ve anneme "buket" olarak verirdim. Zavallı annem her seferinde onları bir kavanoza koyar ve üzerine biraz su eklerdi.

A-çerçevesi küçüktü, ön cephesi yosun yeşiline boyanmıştı ve yere kadar uzanan çatısı koyu turuncuydu. Kapının bir tarafında iki sallanan sandalye ve diğer tarafında büyük bir saksı bitkisi bulunan ahşap bir sundurma ön tarafın genişliği boyunca uzanıyordu.

Sol tarafa baktığımda, dört kırmızı Adirondack sandalyeyle çevrili bir ateş çukuru fark ettim. Acaba kazara evi yakmadan nasıl ateş yakacağımı bulabilir miyim diye düşündüm.

Ön kapıya yaklaştım ve kiralama şirketinin Jess'e verdiği, onun da bana ilettiği kodu bulmak için hızla e-postamı kontrol ettim. Numaraları tuşlayınca kilit açıldı ve ben de kapıyı açtım.

Nashville'deki evimin aksine, satın aldığım beyazlar ve soluk grilerle yeni dekore edilmişti, burası sadece kahverenginin rahat tonlarını sunuyordu. Knotty çam duvarlar, kahve rengi kanepeler, ruset tuğla ocak, kum renginde halı. Kokladım - hafif küf kokuyordu. Evin bir paravan kapısı olduğu için ahşap ön kapıyı açık bıraktım ve odayı havalandırmak için iki yanındaki kanatlı pencereleri açtım.

Tam karşımda, Nashville'deki evimin kahvaltı köşesine sığabilecek bir mutfak vardı; sadece bir bulaşık makinesi, paslanmaz bir lavabo ve benden önce yapılmış gibi görünen kahverengi bir elektrikli ocak. Duvardan kasap bloğuyla kaplı bir yarımada çıkıntı yapıyordu ve altına iki tabure yerleştirilmişti.

Koridorda dolaştım ve bir yanda banyoyu, diğer yanda yatak odasını buldum. Beyaz ve sarı banyo süslü değildi ama aydınlık ve temizdi, makyaj masasının üzerinde katlanmış havlular kalın ve kabarık görünüyordu. Yatak odası küçüktü ve kapının karşısındaki budaklı çam duvarın dik eğimi burayı daha da dar, ağaç ev ile çadır arası bir yer gibi gösteriyordu.

Orta boy yatağın başlığı yoktu ama kabarık beyaz nevresimler ve bol miktarda yastıkla kaplıydı. Üstündeki pencere dışarıya bakıyordu.

ormanda. Şiltenin üzerine diz çökerek kapıyı açtım ve taze, serin havanın perdeden girip yüzümü okşadığını hissedince gülümsedim.

Ritz Carlton değildi ama umurumda değildi.

Rahatlamak için okyanus manzarasına, pahalı bir mini bara ya da oda servisine ihtiyacım yoktu. Küçük, şirin sığınağımdan memnun, çantalarımı getirmek için dışarı çıkarken bir melodi mırıldandım. (O lanet valizi minibüsten çıkarmak birkaç denememi aldı ama başardım).

Yiyecekleri, giyecekleri ve tuvalet malzemelerini yerleştirdikten sonra vibratörlerden birini yatağın altına, diğerini duşa soktum ve kot pantolonumu, beyaz tişörtümü ve botlarımı koşu şortu, sporcu sütyeni ve Nike'larla değiştirdim. Banyoda at kuyruğumu sıkılaştırdım ve yüzüme ve kollarıma biraz güneş kremi sürdüm. Kulaklıklarımı takıp koşuya çıkmak üzereydim ki sağ salım geldiğimi kimseye haber vermediğimi fark ettim.

Telefonumu elime aldım ve yoldayken birkaç mesaj aldığımı fark ettim. Biri Jess'ten, biri Wags'ten ve üçü de annemden, hepsi de yolculuğun nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu. Bir mesaj da stilistim Kayla'dan gelmişti ve takvime birkaç prova koymamı istiyordu. Ayrıca biri Duke'tan (dinlemeden sildiğim), diğeri de babamdan olmak üzere iki sesli mesaj aldım. Onu da silebilmeyi *çok* istedim ama yapamadım. Sanki kaç yaşıma gelirim geleyim ya da beni kaç kez hayal kırıklığına uğrattırsa uğratsın, içimde her seferinde sihirli bir şekilde istediğim baba olacağına dair umut besleyen küçük bir kız vardı.

Bir nefes aldım ve çaldım.

"Selam, fıstık. Yolculuğunda rahatsız edilmek istemediğini biliyorum, bu yüzden seni tutmayacağım, ama daha önce telefonda konuştuğumuzda sana şu krediyi hatırlatma fırsatım olmadı. Çok büyük olacak yeni bir işim var ve ben de bu işe giriyorum. Seni tüm detaylarla sıkmayacağım, ama bana yirmi binlik bir çek gönderebilirsen -belki yirmi beş olsun- iyi olur. Teşekkürler, fıstık. Sen benim en iyi kızımsın."

Birkaç saniye dinlemeye devam ettim, sanki daha fazlasını bekliyordum, ama tabii ki başka bir şey yoktu. Sadece para istiyordu, her zamanki gibi.

Mesajı sildim. Derin bir nefes aldım. kadar saydım.

Stilistime, provaları programıma ekleyeceğimi söyleyip iki haftalığına tatilde olduğumu hatırlattıktan sonra Jess'e bir not gönderdim.

! Yaklaşık yarım saat önce girdim ve her şey yolunda

Yaşasın! Yer iyi mi? Alışkın olduğun beş yıldızlı oteller gibi olmadığını biliyorum ama kimsenin seni bulamayacağı rustik bir yer istediğini söylemiştin

Harika bir iş çıkarmışsınız! Mükemmel bir yer. Küçük, gizli, kesinlikle

Rustik ama temiz ve rahat. Bayıldım

Güzel. İzninin tadını çıkar

Sen de

Sonra, Wags ve anneme birlikte mesaj attım.

Ben buradayım. İyiyim. Ben mutluyum. Ayılardan ve hatta insanlardan iz yok.

yakınlarda

Doğayla bütünleşebilmek için telefonumu Rahatsız Etmeyin modunda

tutuyorum ama seni yarın arayacağım. Benim için

endişelenme

Wags ilk mesajımı hemen beğendi ve bir mesaj yazdı.

Yine de endişeleneceğim, ama bana haber verdiğiniz için teşekkürler ve kalalım

Annem şöyle cevap verdi:

Peki ya kurtlar? Google Michigan'da kurtlar olduğunu söylüyor. Ve

Gri sıçan yılanı denen bir şey

Ürperdim. Gri sıçan yılanı mı?

Bu hiç hoşuma gitmedi. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için Google'da aratmalı mıydım? Neredeyse kelimeleri telefonuma yazacaktım, sonra vazgeçtim-bilmemek daha iyi.

Kapıyı iterek açtım ve ön verandaya çıktım, sürünen bir şey var mı diye dikkatle sağa sola baktım ve küçük kahverengi bir kuş önüme konduğunda çığlık attım. Kuş uçup gitti ve ben kendime güldüm. Bir süre durup birkaç selfie çektikten sonra en beğendiğimi seçtim ve yaklaşık dört milyon takipçim için paylaştım. *Yüzümdeki güneş için minnettarım*, diye yazdım.

Verandadan atlayıp ağaçların arasından giden bir patika gördüm ve kolay bir tempoyla onu takip ettim. Kulaklarımda en sevdiğim çalma listesi vardı; güncel ve eski country müzik yıldızlarının bir karışımı, hepsi kadın, hepsi ikonik, hepsi belalı. Ter atarken, onların özgüven ve pozitif enerjisinden bir şeyler almaya çalıştım.

Gerçek şu ki, bana ve müziğime yönelik eleştiriler beni daha fazla rahatsız ediyordu. Reality şov bağımlısı, satılmış, pop-country

vitrin süsü. İnsanların bana gerçek ismimin sıkıcı olduğunu söylemesine izin vermekten nefret ediyordum. Bu sektörde ilerlemek için sadece bir müzisyen değil, bir marka olmanız gerektiğinden nefret ediyordum. Kendimi tamamen üretilmiş hissetmeye başladığımdan nefret ediyordum.

Kendimi yeniden gençliğimdeki gibi hissetmek istiyordum; uyuması yorganın altında el feneriyle geç saatlere kadar şarkı yazan kız gibi. O şarkıların benim için bir anlamı vardı. O şarkılar en derin acılarımı gömduğüm, en büyük sevincimi ifade ettiğim ve en çılgın hayallerimi kurduğüm yerlerdi.

O kızın sesinin duyulmasını istedim.

Patika bir tür nehir ya da derede sona eriyordu ve sıcak ve terli olmama rağmen su yeşil ve korkutucu görünüyordu. Aklımda sümüksü gri bir sıçan yılanı hayaliyle yüzmeyi riske atmamaya karar ve tekrar eve döndüm. Dönüş yolundayken aklıma bir şarkı fikri geldi - tam olarak şekillenmiş falan değil, sadece birkaç parça söz, üç çeyrek zaman imzası ve daha önce çalmadığım bazı akor değişiklikleri. O kadar heyecanlıydım ki terimi silmek için bile durmadım, sadece gitarımı ve bir kağıt parçasını kaptım. Bazı notlar sonra kendimi akorlar ve ritimle uğraşırken kaydettim. Mükemmel değildi ama kendim için tekrar çaldığımda mutluydum. Bu iyi bir şeydi

Başla.

Koşu kıyafetlerimi çıkarırken karnım guruladı ve yaklaşık sekiz saattir bir şey yemediğimi fark ettim. Evden getirdiklerim ve çiftlik standında durduklarım arasında, kendime güzel bir makarna yemeği yapmak için elimde yeterince şey vardı. Hatta yanıma bir şişe şarap bile almıştım. Yarın kasabaya gidip stok yapacaktım.

Duştayken farklı şarkı sözleri denemeye devam ve saç kremini saçlarımdan arındırırken mükemmel dizeler aklıma geldi. Onları yazmak için çılgına döndüm, duştan fırladım ve banyodan çırılçıplak çıktım.

İşte o zaman oturma odamdaki sakallı lummo'u keşfettim.

Üç

xander

KIZIN *PIPOLARI* VARDI.

Çılgılığı o kadar yüksekti ki, peşinden baltayla geldiğimi düşünebilirdiniz. (Balta atmayı bildiğimi söylemiş miydim?)

Ayrıca bol kıvrımlı, ateşli bir vücudu vardı ve uzun ıslak saçları sarmaşıklar gibi çıplak tenine yapışuyordu. Tepki verebildiğim kadar hızlı bir şekilde arkamı döndüm ve ona zarar vermek için orada olduğumu düşünmemesi için ellerimi kaldırdım.

Ama banyoya geri koşup kapıyı çarparken tiz çılgınlıkları devam etti.

Sonra sessizlik.

Kulaklarımın çınlaması dışında.

Kararsızca arkamı döndüm ve . "Kelly Jo Sullivan?" "Git başımdan!"

"Benim adım Xander Buckley, ben-"

"Kim olduğunu biliyorum, koruma! Ve seni çoktan kovdum, *git* buradan!"

Bağırarak zorunda kalmamak için banyo kapısına yaklaştım. "Bunu yapamam."

Kelly ise bağırarak devam etti. "Neden?" "Kardeşine bir söz verdim."

"Ne sözü?"

"Beni ne kadar zorlarsan zorla gitmeyeceğimi." "Lanet olsun ona," diye mırıldandı sessizce. Sonra daha yüksek sesle, "Ne ödüyor burada olmak zorunda mısın? Gitmen için sana iki

katını öderim!" "Bana ödeme yapmıyor."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü ona bir iyilik borcum var." Durakladım. "Aslında ona hayatımı borçluyum." Birkaç saniye sessizlik oldu. "Ne?"

"Altı yıl önce Afganistan'da hayatımı kurtardı ve ben de borcumu ödemek için fırsat kolluyordum."

Banyo kapısı hızla açıldı. Bir beyaz havluyu başına, diğerini de vücuduna sarmış, sert tahta-asker kollarıyla tutuyordu. Makyajsız halinin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Kızıl kirpiklerini, burnundaki ve yanaklarındaki krem şantinin üzerindeki tarçın gibi çilleri fark ettim.

"Ben o kadar şanslı değilim," dedi çenesini kaldırarak. "Yani buradan çıkıp gidebilir ve bir sonrakini bekleyebilirsiniz." Parmağıyla ön kapıyı işaret etti. Tırnakları boyasızdı ve kısa kesilmişti.

Nefes vererek başımı salladım. "Korkarım bunu yapamam." "O zaman polisleri arıyorum," diye buyurgan bir şekilde açıkladı.

"Nasıl? Burada telefon yok ve sen kendininkini kanepenin üzerinde bırakmışsın." Başparmağımı bir omzumun üzerinden salladım. "Eğer gerçek bir tehdit olsaydım, başın büyük belada olurdu."

Zümrüt gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu haneye tecavüzdür!"

"Ben hiçbir şeyi kırmadım," diye sakince bilgilendirdim onu. "Kapı kilitli değildi ve evdeki her pencere açıldı. İstesen de daha az güvende olamazsın."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes alarak kendini yukarı çekti. "Gerçek şu ki. Seni burada istemiyorum."

"İşte geriye kalan bir başka gerçek." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bir yere gitmiyorum."

İkimiz de kımıldamak istemediğimiz için yirmi saniye boyunca öylece durduk.

Sonunda başını iki yana salladı. "Kardeşimin bana bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ne, seni güvende tutmaya çalışmak mı?"

"Hayır! Tatilimde bana büyük, kıllı bir pislik sapla!"

"Ben pislik değilim," dedim ona. "O kadar kıllı bile değilim. Ve eğer bana bir şans verersen, sanırım benden hoşlanacaksın." Ona en kazanan gülümsememi verdim, içinde biraz da yanma vardı. "Çoğu insan sever."

Gözlerini devirdi. "Bak, kardeşime borcunu ödemek istemeni anlıyorum ama aşırı tepki veriyor. Ben Taylor Swift değilim. Sana ihtiyacım yok."

"Beni etrafınızda görmek istememenizi anlıyorum ama kardeşinize söz verdim ve sözümü tutmak niyetindeyim."

"Kardeşim sana güveniyor diye ben de güvenecek değilim!" ıplak ayağını yere vurdu. "şu anda güvenin olmadığı bir bölgedeyim."

"Eski güvenlik ekibinizle ilgili ihlali duydum. Ve onlardan birinin sizi dava etmeye çalıştığını. Korunmaya ihtiyacınız olması için bir sebep daha."

"Sadece bu değil. İtilip kakılmaktan ve duygularım önemsizmiş gibi davranılmasından bıktım usandım." O kadar öfkeliydi ki havlusu gevşedi ve onu yerinde tutmak için mücadele etti.

Ellerimi kaldırdım. "Buraya seni itip kakmaya gelmedim."

"Ha! Seni görmek bile kendi hayatımda kararları benim veremeyeceğimi hatırlatan dev bir dövmeden başka bir şey değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama önümüzdeki iki hafta boyunca Ben."

Nefes aldı ve farklı bir taktik denedi. "Pekala, yapman gerekecek arabanda uyu, çünkü sadece bir yatak var." "Peki ya kanepede?"

"Söz konusu bile olamaz. Burası paylaşmak için çok küçük." "Tuvalet ayrıcalığım var mı?"

"Hayır. Bir ağaç bul."

Omuz silktim, blöf yaptığından oldukça emindim.

"Ve seni pencerelerde sürünürken de görmek istemiyorum. Beni gözetlemek yok."

"Ben casus değilim Kelly."

"Her neyse. Kardeşimin hatırı için, bir tür *bekçi köpeği* olarak varlığına tahammül etmeye çalışacağım," dedi, bunun bir iltifat olmadığını açıkça belirterek, "ama sen bir açık hava köpeği olacaksın, anlaşıldı mı?"

"Mükemmel." Hayatımda hiçbir zaman bir işi bırakıp gitmeyi bu kadar çok istememiştim ama Sully'ye söz vermiştim. Arkamı dönüp ön kapıyı iterek açtım. "Dışarıda olacağım."

"Alış buna."

Tanrım. Country müziğin sevgilisi bu muydu?

Kapıdan ıktım ve tüm kapıları ve pencereleri not ederek evin dışını değerlendirdim. Adresi Google haritalarından çoktan araştırmıştım ve hiçbir tarafta yakın komşu olmadığını biliyordum. Sonra evin yanına park etmiş gri minibüse baktım. Onu gördüğümde Pixie Hart'ın kullandığı şeyin bu olduğuna inanamamıştım. Üstü açık küçük şirin bir araba ya da pahalı bir yabancı araba bekliyordum. Arka tarafa bakarken, içinde uyumak için SUV'umdan daha rahat olup olmayacağını merak ettim. Eğer ben

Yatacak bir kanepenin bile olmayacağını bilseydim, en azından bir çadır getirirdim.

Şimdilik, kendimi ön kapının yanındaki sallanan sandalyelerden birine park etmeye ve onu çıplak gördüğüm gerçeğini düşünmemeye karar verdim.

Islak ve çıplak.

Görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım ve bir sandalyeye çöktüm. Güneş ağaçların arkasında batmaya başladığında bacaklarımı uzatıp ellerimi göğsümde kavuşturdum ve bar için hazırladığım görev listesini gözden geçirdim. Veronica'ya daha önce her şeyi e-posta ile göndermiş, tüm iletişim bilgilerini vermiş, bira ve içki dağıtımcılarının ne zaman geleceğini, A/V elemanlarının ne zaman orada olacağını, son kontrolün ne zaman yapılacağını bildirmiştim.

Neyse ki barmenler, sunucular ve bir şef çoktan sıraya girmişti ama ben hâlâ barbekü ve diğer mutfak personeli için başvuruları gözden geçiriyordum. Muhtemelen açılış sonrasına kadar bekleyebilirdi, ama belki Veronica'dan başvuruları gözden geçirmesini isteyebilirdim, belki kaybetmek istemediğimiz harika deneyime sahip biri vardır diye.

İçeriden, birkaç dakika boyunca çalışan bir saç kurutma makinesi duydum. Ardından, bir şarap şişesinin mantarının patladığını, mutfakta tencere ve tava sesleri ve ardından müzik duydum. Çok geçmeden ekranlardan güzel bir şeyin kokusu yayılmaya başladı; domatesli, sarımsaklı ve bir İtalyan yemeği olabilirdi. Öğle yemeğini geç yemiştım ama akşam yemeği yememiştım ve midem guruldamaya başladı. Kahretsin, neden yanımda atıştırmalık bir şeyler getirmemiştım?

Her şey o kadar aceleye gelmişti ki, eşyalarımı toplarken doğru düzgün düşünememiştım. Açlık sancılarından uzaklaşmak için arabama gittim ve dizüstü bilgisayarımı aldım. Sallanan sandalyeye döndüğümde bilgisayarımı açtım ve ona bu kulübede Wi-Fi olup olmadığını sormam gerektiğini fark ettim.

Bilgisayarımı bir kenara bırakıp ayağa kalktım ve paravan kapıdan içeri baktım. Sırtını bana dönmüş, ocağın başında duruyordu ve müziğin sesi o kadar yüksekti ki kapıyı çaldığımı duymadı. Kapıyı açıp başımı içeri uzattım. "Affedersiniz," diye seslendim.

Arkasını döndü ve çığlık attı. "Beni korkuttun!"

"Özür dilerim." Her ne yapıyorsa o kadar güzel kokuyordu ki ağzım sulandı. "Kapıyı çaldım ama duymadın. Sadece burada Wi-Fi var mı diye merak ettim."

"Ah." Ellerini bir havluya sildi. "Sanırım öyle. Bekle biraz."

Kapıyı kapattım ve tekrar sallanan sandalyeye oturup dizüstü bilgisayarımı kalçalarımaya çektim. Bir dakika sonra verandaya çıktı. "Bu

Bu," dedi, cep telefonunu ekranı görebileceğim şekilde tutarak.

Ağı buldum ve şifreyi girdim. "Teşekkürler."

Bir an orada öylece durup beni izledi. Yalınayaktı, çok kısa bir şort ve önünde bir yazı olan siyah bir atlet giymişti, göğüslerini dikizlerken yakalanmak istemediğim için okumadım.

(Ama kayıtlara geçsin, bu kadar küçük biri için iyi bir boyuttaydılar - hatta hoş bir şekilde dolgun olduklarını söyleyebilirim - ve onu çıplak gördüğümünden beri meme uçlarının soluk pembe olduğunu biliyordum).

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Ekranımdan başımı kaldırmadan sordum.

"Hayır." Olduğu yerde kaldı, biraz kıpırdandı. "Beni ispiyonlamak için kardeşime e-posta mı gönderiyorsun?"

Daha iyi bir ruh halinde olsaydım gülebilirdim. "Hayır. Çalışıyorum."

"Öyle mi?" İlgilenmiş gibiydi. "Başkalarının tatil alanlarını işgal etmediğiniz ve buna güvenlik demediğiniz zamanlarda ne yaparsınız?"

"Artık özel güvenlikle bile çalışmıyorum. Bir barım var. Ama henüz açılmadı."

"Ne tür bir bar?" "Bir spor barı."

"Tabii ki öyle."

Sonunda ona baktım. Sönmekte olan güneş arkadan aydınlatıyor, kızıl saçlarına puslu bir altın hale veriyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti. "Sadece spor barı tipine benziyorsun."

"Ne tipiymiş o?"

"Uzun boylu, kaslı, dolabında üniversite ceketi olan. Bilirsin işte... sportif." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Eminim taşaklarınla oynamayı gerçekten seviyorsundur."

Tekrar ekranıma odaklandım.

Güldü ve bu hoş bir sestti. Onun boyunda birinden beklenmeyecek kadar derin ve paslıydı. "Oh, hadi ama, dalga geçiyorum. Aç mısın?" diye sordu.

"Hayır," dedim, gururla aç midemin üzerine konuşarak. Hemen ardından midem yüksek sesle inleyerek intikam almayı seçti.

"Sanırım karnın aynı fikirde değil." Eliyle evi işaret etti. "İçeri gelip benimle yemek yemek ister misin?"

"Ve tatil alanınızı işgal mi edeyim? Buna cüret edemem."

Ellerini havaya kaldırdı. "Ateşkes ilan edelim, böylece burada ziyan olup gitmezsiniz."

"Hayır, teşekkürler."

Bir an için onu geri çevirdiğim için şaşırmış gibiydi. Sonra omuz silkti. "Tamam. Sen bilirsın."

Dilimin ucunda bir özür vardı -neden beni bu şekilde etkilemesine izin veriyordum ki?

Bu yüzden birkaç dakika sonra elinde kırmızı soslu makarna dolu bir kâse, üzerinde parmesan peyniri ve bir dal fesleğenle çıkagelmesi beni şaşırttı. Kaseyi peçete ve çatalla birlikte ayaklarımın dibine koydu. "Al bakalım."

Ona baktım. "Bu benim köpek kabım mı?"

"İstemiyor musun?" Eğildi ve tekrar eline aldı. "İstemediğimi söylemedim."

"Yani istiyorsun?" "Evet."

Sanki yeni bir şey gelmiş gibi başını eğdi. "Ne kadar kötü?"

"Ne?"

"Ne kadar çok istiyorsun?"

Sertçe yutkundum. *Çok kötüydü.*

"Bilmiyorum." "Sana iyi görünüyor mu?"

"Evet."

"Güzel kokuyor mu?" Kaseyi yüzüme doğru salladı, böylece domates, sarımsak ve fesleğen aroması bana doğru yayıldı.

"Evet."

"Tadı da güzel," dedi neredeyse çapkınca. "Eminim uzun zamandır bir şey yememişsindir."

Terlemeye başlamıştım. Hâlâ yemekten mi bahsediyorduk? "Ne söylememi istiyorsun Kelly? Lütfen?"

"Hmm. Lütfen güzel ama belki yalvarabilirsin diye düşünmüştüm."

"Yalvarmak mı? Dizlerimin üstünde mi?"

"Oh, iyi fikir." Gülümseyerek makarnayı tekrar salladı. "Bunu istiyorsan, dizlerinin üzerine çök ve yalvar."

Yüzünde kocaman bir sırıtış vardı ama yine de şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. "Spagetti için dizlerimin üzerine çökmeyeceğim Kelly. Bu bir çeşit oyun mu?"

"Ne yani, başkasının şartlarını yerine getirmediğin sürece istediğin şeye sahip olamayacağının söylenmesinden hoşlanmıyor musun?" Gözlerini benimkilere dikmiş, ne demek istediğini anlatmaya çalışıyordu.

Tartışmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Tekrar ekranıma odaklandım. "Unut gitsin. Aç değilim."

Hiçbir şey söylemeden bir süre daha orada durdu. Sonra eğildi, kaseyi tekrar ayaklarımın dibine koydu ve eve girdi.

Bir noktaya dikkat çekmek için yememeyi düşündüm ama tam beş saniye sonra elime aldım ve her bir lokmayı mideye indirdim.

Çok lezzetliydi.

Yalvaracağıma karar verdim.

DÖRT

Kelly

Bunu söylediğime İNANAMIYORUM.

Dizlerinin üzerinde yalvarmak mı?

Neyim vardı benim?

Mutfak tezgahına yöneldim ve bir kadeh şarabımı aldım. Kocaman bir yudum aldım.

Birkaç saniye içinde çatalının verandadaki kasede şıngırdadığını duydum. Bu beni gülümsetti. Sanırım acıkmıştı.

Erkekler neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı? Gerçekten de verandada kucağında yemeğiyle tek başına yemek yemeyi, burada benimle tezgâhta oturmaya tercih ediyor muydu? Yoksa teklifimi inat olsun diye mi reddetmişti?

Sadece bana bu kadar çok tavır takındığı için kendimi kaybetmişim. Doğuştan sinirli bir insan bile değildim. Tutkulu, tabii. Alıngan? Bazen. İnatçı? Her zaman. Etiketime karşı gelmekten korkmama rağmen, *biraz* cesaret olmadan bu kadar ileri gidemezdim. Ama hayır demek istediğinizde evet demeye devam etmek, fikirlerinizi yutmak ve gerçek duygularınızı çoğu zaman saklamak zorunda kaldığınızda, hepsi şişelendi. Baskı oluştu.

Az patlamıştı.

Ama lanet olsun, Xander buraya ait değildi! Yalnız kalmak istemişim. Sanki buna hakkı varmış gibi tatil evime girmişti. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi kalacağını ilan etmişti.

Beni çıplak görmüştü.

Doğum günü kıyafetimden başka bir şey giymeden oturma odasında onunla karşılaştığımda yaşadığım şoku ve aşağılanmayı hatırlayarak taburede titredim. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde banyoya geri dönmüştüm ama iyice baktığına şüphe yoktu.

İşleri eşitlemek için soyunmasını ve ona bakmama izin vermesini önersem nasıl tepki vereceğini merak ettim. Sonra gülümsedim, muhtemelen bunu yapacağını düşündüm. Xander Buckley'i sadece birkaç saattir tanıyordum ama içimden bir ses mütevazılığın ona göre olmadığını söylüyordu.

Yine de bir kadeh şarabımı bitirdiğimde vicdanım beni rahatsız etmeye devam etti. Kaba davranmıştım ve bu benim tarzım değildi. Annem beni böyle yetiştirmemişti. *Klas sahibi olmak için paraya ihtiyacın yok*, derdi hep. (Gerçi artık paramız olduğu için ikisine birden sahip olmanın daha eğlenceli olduğunu kabul ederdi).

Lummox'un burada olduğunu bilmekten memnun olacağını sanıyordum. Kevin, Wags, Jess, Kayla ve ekibimin geri kalanı da öyle. Bir kadeh şarabımı bitirdim, telefonumu aldım ve kardeşime bir not gönderdim.

Bunu bir süre alamayacağınızı biliyorum ama koca sakallı
bebek bakıcınız geldi ve gitmeyi reddediyor. Tebrikler, kazandınız.

Bu tur

Ayrıca anneme, Jess'e, Kayla'ya ve Wags'e mesajlar gönderdim, onları bilgilendirdim ve bu konuda çok mutlu olmasam da adamın kaldığını bildirdim.

Telefonum hala elimdeyken babamdan bir çağrı aldım. Neredeyse reddediyordum ama sonra kendimi suçlu hissettim. Belki de onun aramasını cevaplamak Xander'a köpek gibi havlamasını söylememin kefareti .

"Alo?"

"Selam, Peri kızı."

Bir saniye sürdü. "Duke?"

"Sürpriz."

"Neden beni babamın telefonundan arıyorsun?"

"Eski günlerin hatırına bu gece bira içmek için bir araya geldik. Kuzeyde tek tatilde olduğunu söyledi. İkimiz de senin için endişeleniyoruz. Her şey yolunda mı?"

"Babamla bira içmek için mi buluştunuz?" Ensem karıncalandı. Babam Duke'un şöhreti, parası ve başarısı karşısında her zaman gözleri kamaşmış ve bu yüzden ilişkimizi desteklemişti ama içki arkadaşı olduklarını bilmiyordum.

"İrtibatı koparmadık," dedi Duke gelişigüzel. "Bana ulaştı, şehre döndüğünü söyledi, ben de onu davet ettim. Arayı kapatmak için güzel zaman geçirdik."

Elbette, dedi içimden alaycı bir ses. Tabii ki babam eski sevgilimle görüşmeye devam edecekti. Duke muhtemelen nerede olduğuma dair bilgi karşılığında ona para veriyordu.

Neyse ki aileme tam yerimi söylememiştim, bunu sadece Jess biliyordu. Bir şey söylemek şöyle dursun, Duke'e gününü bile göstermezdi.

nerede olduğum hakkında. Tüm bu zehirli ilişki boyunca benimle birlikteydi ve ona katlanamıyordu.

"Ne istiyorsun Duke?"

"Senin için endişeleniyorum, bebeğim. Bana tatile gitmek istediğini söylemeliydin. Seni çiftliğe ya da dağdaki evime götürürdüm. O evi ne kadar sevdiğini hatırlıyorum."

"Ben olduğum yerde iyiyim."

"Ama oranın güvenli olduğundan emin misin, tatlım? Baban bana önceki güvenlik ekibiyle yaşanan sorunlardan bahsetti. İnanılır gibi değil. PMG bu adamları incelememi mi?"

"Görünüşe göre yeterince iyi değil. Gitmem gerek Duke."

"Ben buralarda olsaydım böyle bir şey asla olmazdı. Kardeşinin seyahatinde güvenliği sağlaması için tuttuğu şu asker herif de kim?"

Kanım kaynadı. *Lanet olsun sana, baba.* "O bir pislik değil. Kevin'ın bir arkadaşı."

"Dinle, döndüğünde bir araya gelelim, tamam mı? Bence bu ayrılık yeterince uzun sürdü."

"Bu bir ayrılık değil. Biz ."

Güldü. "Hadi ama Pix. Bitene kadar hiçbir şey bitmez, biliyorsun değil mi?"

Bitti, Duke. Bitti. Ama her zamanki gibi, tuğla bir duvarla konuşmak gibiydi. "Güle güle Duke."

Telefonu kapattım ve bir dakika boyunca öfkeyle oturdum. Kime daha çok kızgın olduğumu bilmiyordum - eski sevgilimle işbirliği yaptığı için babama; beni elde etmek için babamı kullandığı için Duke'a; beni Xander'la bir arada tuttuğu için Kevin'a; ya da beni rahat bırakmayı reddettiği için Xander'ın kendisine. Sanki hepsi odanın diğer tarafında bana karşı komplo kuruyorlarmış gibi hissediyordum. Herkes benden daha iyi biliyordu. Herkes söz sahibi olmak istiyordu.

Kimse benim yanımda değildi.

Ama mutfak temizlerken aklıma bir fikir geldi: Belki içlerinden biri benim tarafıma geçmeye ikna edilebilirdi. Belki Xander ve ben bir anlaşma yapabilirdik.

Uslu durmaya kararlı bir şekilde verandaya çıktım. Gökyüzü karanlıktı ve hava kollarımda tüylerimi diken diken edecek kadar serindi. Xander hâlâ dizüstü bilgisayarını açmış oturuyor, ekranı incelerken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Kasesi ve çatalı ikinci sallanan sandalyenin üzerinde duruyordu. Gülümsedim; kâse boş olmakla kalmamış, yalayarak temizlenmişti. Geride tek bir domates sosu lekesi bile kalmamıştı.

aldığımda gülümsememi gizledim. "Makarnayı beğendin mi?" "Evet. Teşekkür ederim." Hâlâ göz teması yok.

"Bak, Xander, daha önce olanlar için özür dilerim." "Özür dilemene gerek yok."

Önünde durdum, kâseyi karnıma yasladım. "Sadece burada yalnız kalmak, normal bir insan gibi iki hafta tatil yapmak istedim ve kimsenin bana izin vermemesi sinir bozucu."

"Anlıyorum."

"Ve tahminimce sen de burada olmak istemiyorsun, barın yakında açılıyor falan."

Başını ekrandan kaldırmadan sessizliğini korudu, ben de haklı olduğumu düşündüm - benim onu istediğim kadar o da burada olmak istemiyordu. Bunu sadece Kevin için yapıyordu.

"Ama ben sana, sen de bana mahkûm olduğumuza göre, belki bir anlaşma yapabiliriz; sen beni istediğimi yapmam için rahat bırakırsın, ben de seni dışarıda yatırmam. Kanepede yatabilirsin."

Sonunda dizüstü bilgisayarını kapattı ve bana baktı. Karanlıkta gözlerini tam olarak okuyamadım -ne renkti? Kahverengi mi? Çok yakışıklı olduğunu kabul etmek zorundaydım. Güçlü çene hattı, kalın siyah saçları, geniş, şehvetli bir ağzı vardı. Ama sonra ağzından çıkanlar hoşuma gitmedi.

"Sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bu kanepeler gerçekten çok kısa." Kollarını tankeri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Herhalde dışarıda daha rahat ederim. Ya da," dedi, sanki yeni aklına gelmiş gibi, "yatakta."

"Yatak!" Yüzüme sıcaklık doldu. "Nerede uyuyacağım *ben*?"

"Paylaşabiliriz," dedi, sanki çok açılmış gibi.

Öfkeyle, sanki görünmez incilerimi tutuyormuş gibi köprücük kemiğime dokundum. "Yatağımı seninle paylaşmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Sen tamamen yabancısın! Ayrıca, çok büyüksün! Bütün alanı kaplarsın!" Gülümsedi ve o kocaman omuzlarını silkti. "O zaman sanırım bir anlaşma yapamayız."

Çileden çıkmış bir halde kapıyı çekip açtım ve içeri girdim.

Bulaşıklarını bulaşık makinesine koydum, banyoyu kullandım ve kendimi odama kapattım.

fırsat. Soyundum, üzerime eski bir tişört geçirdim ve yatağa girdim. Sonra karanlıkta eğimli tavana bakarak bekledim, içeri girip banyoyu kullanmasını dinledim.

Ama kapının gıcırdayarak açıldığını duymak yerine, başımın üstündeki pencereden ayak sesleri duydum, sanki evin arkasındaki ormana doğru gidiyordu. Hiç tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöktüm ve parmak uçlarımla çenemi dayayarak yatağın üzerindeki pencereden dışarı baktım. Perdenin arkasından, açıklığın hemen kenarındaki bir ağaca doğru ilerlediğini gördüm. Sırtını bana dönerek durdu, penceremden gelen ay ışığında açıkça görülebiliyordu. Bacaklarını açtı.

Nefesim kesildi. Yapmaz.

Ekrana yaklaştım, burnum ekrana değecek kadar yaklaştım, kot pantolonunun fermuarının indiğini duyacak kadar yaklaştım.

Koyu renk tişörtünün kısa kollarının altında, ön kolları ve elleri önünde kayboldu. Yirmiye kadar saydıktan sonra elini salladığını, topuklarının üzerinde bir kez salındıktan sonra kot pantolonunun içine girip fermuarını çektiğini gördüm. Arkasını döndüğünde bana bakıyordu.

O kadar hızlı düştüm ki, çenemi pervaza çarptım, sonra sırtüstü yere yığıldım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, kalbim küt küt atıyordu. Onu izlediğimi görmüş müydü? Hayır, odam tamamen karanlıktı, içeriyi göremezdi, değil mi?

Evin önüne doğru yürürken çakılların üzerinde kaybolan ayak seslerini dinledim. Sonra içeri girdiğini ve kapıyı kapattığını duydum.

Ondan sonra sessizlik oldu - kanepeyi almaya karar vermiş olmalı.

Orada uzanmış, sızlayan çenemi ovuşturuyor, uzun boylu, gemi omuzlu, siyah saçlı, mürekkepli kollu ve yontulmuş çeneli korumayı merak ediyordum. Sorular beynimi dürtüyordu.

Bekar mıydı? Çıplak nasıl görünüyordu? Yatakta nasıldı? Ateşli ama bencil miydi? Hevesli ama bilgisiz mi? Yavaş ve titiz mi? Hızlı ve sert mi? O büyük elleri... onları nasıl kullanacağını biliyor muydu? Vücudumun bazı kısımları çarşafın altında karıncalanmaya başladı ve yatağımın altındaki vibratörü düşündüm.

Hayatta olmaz, riske .

Onun yerine telefonumu kaptım ve Google'da arattım. Biraz araştırmam gerekti ama sonunda yerel bir gazetede, Cherry Tree Harbor kasabasında Tiki Tom's adlı eski bir mekânı Buckley's Pub adlı üst düzey bir spor barına dönüştüren Xander Buckley adlı eski bir deniz komandosu hakkında bir makale buldum. Xander ve kardeşinden birkaç alıntı vardı,

Tadilatla ona yardım eden Austin ve ikisinin de bir fotoğrafı. Yakınlaştırıp ikisini de inceledim.

Birbirlerine benziyorlardı ama Xander kameraya geniş geniş gülümserken Austin'in yüzünde daha ciddi bir ifade vardı. Xander ayrıca biraz daha uzun boyluydu ve sırtı ve omuzları daha genişti. Kardeşinin büyük mü yoksa küçük mü olduğunu ve yakın olup olmadıklarını merak ettim. Cherry Tree Limanı'nın onun evi olup olmadığını ve ne kadar uzakta olduğunu merak ettim. Kevin'in onu ne kadar iyi tanıdığını ve ağabeyimin ona neden bu güvendiğini merak ettim. Benim de ona güvenmem mümkün müydü? Yanımdaki boş alana baktım.

Uzun günün yorgunluğuyla telefonumu bir kenara bıraktım ve arkama yaslandım.

Uykuya dalarken aklıma son bir soru takıldı. Burayı çevreleyen kelimenin tam anlamıyla yüzlerce ağaç vardı. Yatak odama en yakın olanı bilerek mi seçmişti?

BEŞ

xander

TABII KI YAPTIM.

ALTI

Kelly

Ertesi sabah gözlerimi açıp telefonumu kontrol ettiğimde saat sekizi biraz geçiyordu. Güneş ışığı başımın üstündeki pencereden içeri süzülüyordu.

Gülümsedim ve gerindim, istersem uyumaya devam edebileceğimi, bir kitap alıp yatakta okuyabileceğimi ya da bir fincan kahve alıp dışarıda oturabileceğimi fark ettim.

Kahretsin! Kahve!

Bir kolumu başımın üzerine attım ve inledim. Yanıma kahve almayı unutmuştum. Yakınlarda bir fincan alabileceğim bir yer var mıydı? Yoksa tembel sabahı es geçip ilk market alışverişine mi çıkmalıyım? Bu şekilde öğleden sonramı boş geçirebilirdim ve hava muhteşem bir gün olacak gibi görünüyordu.

Kendimi yataktan dışarı attım, şort ve atlet giydim, üzerine kapüşonlu bir tişört çektim, çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı giydim. Kiraz kırmızısı Lucchese botlarımı her şeyden çok seviyordum ama önümüzdeki iki hafta boyunca gizli kalmaya çalışacağım için spor ayakkabıların daha güvenli bir seçim olduğunu düşündüm. O botlarla her zaman tanınırdım.

Yatak odamın kapısını açarak oturma odasına doğru baktım ama kanepede görünmüyordu. Çabucak koridoru geçip banyoya girdim. Kendime çeki düzen verdiğimde -saçlarımı düzgünce at kuyruğu yaptım, biraz kapatıcı ve rimel sürdüm- onu kanepede uyurken görme düşüncesiyle nabzımın hızlanmasından rahatsız olmuş bir şekilde oturma odasına doğru ilerledim. Gömleksiz miydi? Göğsü de kolları gibi mürekkeplenmiş miydi? Hâlâ birbirimize kızgın mıydık?

Ama orada değildi.

Siyah bir spor çantası kanepenin bir ucunda yerde duruyordu, bu yüzden buralarda bir yerde olması gerektiğini biliyordum. Mutfağa doğru baktım ama orada da yoktu. Ön kapıyı iterek açtığımda onu dünkü sallanan sandalyede oturmuş, telefonuna bakarken buldum.

"Günaydın," dedim, sesim zımpara kağıdı gibiydi.

"Günaydın." Başını kaldırıp bana baktı. "İyi uyudun mu?"

Gözleri kahverengiydi. Kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş derin, koyu çikolata kahverengisi.

"Ah, evet," dedim boğazımı temizleyerek. "Ben iyi uyudum. Ya sen?"

"Daha iyi gecelerim de oldu. Ama çok daha kötülerini de geçirdim." Bir esnemeyi bastırdı. "Biraz kahve içebilirim."

"Benim de var. Ama burada hiç yok, yanıma unuttum."

"Kasabadan biraz almak ister misin?"

"Kesinlikle," dedim, kin tutmuyor gibi görünmesine sevindim. "Çantamı alayım."

Ayağa kalktı. "Dişlerimi fırçalamak için banyoyu kullansam sorun olur mu?"

"değil." Eve girdim, o da beni takip etti ve yerdeki siyah çantadan küçük bir kese aldı. İşte o zaman ağızından kaçırdım, "Dün gece kullanabilirdin, biliyorsun."

Doğruldu ve omuz silkti. "Dün tuvalet hakkım olmadığını söylemiştin. Bir şey varsaymak istemedim."

"Peki, bundan sonra mağara adamı gibi ağaç yerine tuvaleti kullan."

Sırıttı. "Manzaranın tadını çıkarmadığını mı söylüyorsun?"

Ağızım açık kaldı ve yanaklarıma sıcaklık hücum etti.

"Casusluk konusunda endişelenenin *sen* olması komik." Kulak mememe küçük bir fiske vurdu - doğrudan Ağabeylerin El Kitabı'ndan bir hareket -Ve banyoya girip kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

Mutfak tezgahından çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım ve büyük boy güneş gözlüklerimi taktım. İki hafta boyunca böyle mi olacaktı, o beni sürekli kıskırtacak mıydı? Ve sonra ben skoru eşitlemeye mi çalışacaktım?

Lafı açılmışken.

Güneşin altında park etmiş minivanımı gördüm ve aklıma bir fikir geldi. Xander'ı *çılına* çevirecek çılıncı, nefis bir fikir.

Durup iki kez düşünmeden kaçış arabama , motoru çalıştırdım ve lastiklerimden çakıllar fişkirarak yola çıktım. Tavsiye edilenden daha hızlı bir şekilde garaj yolundan ana yola doğru ilerledim ve nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen sağa döndüm.

Fark etmezdi, onu ekmiştim! Bir savaş kazanmıştım!

Tüm camları indirdim ve Shania Twain'in çalıyor olmasını iyiye işaret sayarak radyonun sesini açtım. İki elim direksiyonda ve ayağım gazda, koltukta bir aşağı bir yukarı zıplayarak olabildiğince yüksek sesle şarkı söyledim. Ana otobana ulaştığımda,

Sezgilerim bana tekrar sağı dönmemi söyledi ve yaklaşık yarım mil ileride bir alışveriş plazası gördüm. Dükkânlar arasında bir kahve dükkânı olabileceği ihtimalini düşünerek otoparka girdim.

Örümcek hislerim Starbucks denizkızını gördüğümde işe yaradı. Yaklaşan kafeinin ve Xander'dan başarıyla kaçmış olmanın sevinciyle minibüsümü park edip dışarı fırladım ve bir baş belası gibi kasıla kasıla kafeye doğru yürüdüm.

Tezgâhta bir venti orta boy rosto sipariş ettim ve nakit ödedim. Genç barista parayı uzatırken "Teşekkürler," dedim.

"Rica ederim," dedi. "Sana hiç Pixie Hart'a benzediğini söyleyen oldu mu?"

"Birkaç kez," dedim göz kırparak.

Gözleri büyüdü. "Aman Tanrım."

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve bahşiş kavanozuna beş dolarlık bir banknot attım. "İyi günler."

"Teşekkürler," dedi nefes nefese.

Yüzümde bir gülümsemeyle gitmek için arkamı döndüm ve bir beton duvara çarptım-Xander. Başımı kaldırıp kara sakallarının arasından görünen çatık kaşlarına baktım. "Hey! Kahvemi dökmediğim için şanslısın!"

"Şu anda kafana atmadığım için şanslısın," dedi dişlerinin arasından. Çok büyük, çok kızgın bir siyah ayıyı andırıyordu - belki de annemin önsezisi haklıydı. Beni parçalara ayırıp parçalarını yemek ister gibi bir hali vardı. "Bunu yapamazsın."

"Bir fincan kahve almak dışında hiçbir şey yapmadım. Ve bak!" Muzaffer bir edayla kalabalık dükkânın etrafına göz gezdirdim. "Hiçbir şey olmadı!"

"Affedersin, Pixie?" Barista elinde bir peçete ve kalemle yanımda belirdi. "Bunu benim için imzalayabilir misiniz? Adım Lila. Ben tam bir Hart Throb'um."

"Elbette." Xander'a kahve fincanımı uzattım. "Şunu tutar mısın lütfen?"

Yüzünü buruşturdu ama büyük pençesini parmaklarıma doladı ve bardağı benden aldı. Onun dokunuşuyla kolumda oluşan sızıyı görmezden geldim.

Adımı karaladıktan, i'leri kalplerle noktaladıktan sonra peçeteyi ve kalemi ona geri uzattım. "Al bakalım, Lila."

"Ve bir selfie çekebilir miyiz?"

Xander, "Fotoğraf çekmek yok,"

diye emretti. Lila yıkılmış

görünüyordu.

"değil," dedim ona.

Burun deliklerinden nefes aldı, kızgın bir boğa gibi görünüyordu. "Karar sizin ama ben tavsiye etmem."

Onu görmezden gelerek fotoğraf için poz verdim ve kıza gülümsedim. "Sizinle tanışmak güzeldi. Kendinize iyi bakın." Xander'a dönerek kahveme uzandım ama o kahveyi yüksekte, ulaşamayacağım bir yerde tutuyordu. Birkaç kez zıpladım, elimi fincana götürmeye çalıştım. "Hey! Geri ver onu!"

"Hayır," dedi. "Beni bekleyeceksin."

"Kahvemi rehin mi tutuyorsun?"

"Evet." Bir venti dark roast ve kahvaltı sandviçi sipariş etti ve ancak hepsi eline geçtiğinde kafeinimi geri verdi.

"Kaba," diye hayıflandım, çıkışa doğru ilerlerken kahveme sıkı sıkı sarıldım.

"Benden gizlice kaçırıyorsun, kendini tehlikeye atıyorsun ve kardeşine verdiğim sözün bozulma riski var ve ben kötü adam oluyorum öyle mi?" Xander kapıyı benim için açık tutarken başını salladı.

"Sadece biraz eğleniyordum," dedim kaldırıma çıkarak. "Bu kadar büyütecek ne var?"

"Asıl mesele şu ki, ben orada olmazsam seni koruyamam." Xander her iki tarafa da baktı ve sonra minibüsüne doğru geçmemi işaret etti. "Sana iki dakikalığına güvenebileceğimi sanmıştım. Sanırım yanılmışım."

"Özür dilerim," dedim. "Sadece seninle oynuyordum."

"Bu bir oyun değil Kelly. Birbirimize güvenebilmeliyiz. Yoksa önümüzdeki iki hafta ikimiz için de berbat geçecek. Arkamı her döndüğümde kaçıp gideceğinden endişe edemem."

"Ve ne zaman eğlenceli bir şey yapmak istesem bana hayır denmesini istemiyorum."

"Bunu anlıyorum ama işimi yapmama izin vermelisin," dedi minibüsüne ulaştığımızda.

"Beni nasıl ?"

"Seni takip ettim amına koyayım." Kaşlarını çattı, alnı kırıştı. "Ve fark etmemiş olman beni daha da endişelendiriyor."

"Bakmıyordum," dedim savunmaya geçerek. "Ben sadece yolculuğun tadını çıkarıyordum." "Ve o *Hart Throb* fotoğrafını sosyal medyada paylaştığında

Sizinle iş yerinde tanıştığı belli olan biri, fotoğrafçıların nerede olduğunuzu fark edip sizi aramak için buraya gelmeleri ne kadar sürer sizce? Kameralarla takip edilmek hoşuna gidiyor mu?"

O haklıydı. Muhtemelen kimliğimi açığa çıkarmıştım. "Zilyon tane Starbucks var," diye zayıfça itiraz ettim.

"Kelly."

"Tamam, tamam." Göğsüne iki yumruk attım. Elimin altında granit gibi hissettim. "Kavga etmeyi bırakalım. Bir daha çekip gitmeyeceğim."

"Teşekkür ." Benim için sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve ben de direksiyonun arkasına .

"Market alışverişine gitmem gerek," dedim ona. "Şimdi mi yapsak?"

"Evet. Bunu erken yapmak iyi olabilir; mağazalar daha az kalabalık olacaktır. Ama mutfak ayrıcalıkları hakkında konuşmamız gerekiyor." Kahvaltılık sandviçinin bulunduğu poşeti havaya kaldırdı. "Her öğün için bunu yapamam."

Tek parmağımla dudaklarıma vurdum, konuyu düşünmek için gereğinden fazla zaman harcadım. "Tamam. Mutfak ayrıcalıklarına sahip olabilirsin."

"Ve sonunda bir duş almam gerekecek."

Derin bir nefes daha çekti ve dramatik bir iç çekti. "Duş ayrıcalıkları da var." "Telefonumdan en yakın mağazayı kontrol ve sonra sana mesaj atacağım.

yer ve yönler. Bensiz gitme." Selam verdim.

"Emredersiniz efendim."

Minibüsün kapısını kapattı ve aracın karşısına park ettiği cipine doğru yürüdü.

Ben.

Dikiz aynasından onu izledim. "Xander Buckley, sen tamamen planlarımı mahvetti," diye mırıldandım, kahvemden bir yudum alarak. "Ama itiraf etmeliyim ki güzel bir popon var."

Uzun, kaslı vücudunu arabasının sürücü koltuğuna sıkıştırırken, kendimi o duş ayrıcalıklarını düşünürken buldum. Banyomda çıplak olduğunu. Sıcak ve ıslak.

Bu fikirden nefret etmedim.

Market alışverişinden sonra eve döndüğümüzde, ön kapının şifresini unuttuğumu fark ettim. Xander elinde dört market poşetiyle dururken, şifre olabileceğini düşündüğüm birkaç farklı numara kombinasyonu denedim ama hiçbirisi doğru değildi.

Utana sıkıla ona döndüm.

"Unutmuşum." "Peki şimdi ne olacak?"

"E-postamı kontrol etmeliyim." Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım ve içinde olmadığını fark ettim. "Hay aksi. Ne oldu biliyor musun? Bu sabah senden kaçacağım için o kadar heyecanlıydım ki, sanırım telefonu almadan çıktım."

Xander derin bir iç çekerek market poşetlerini yere bıraktı ve elini arka cebine attı. "Telefonumdan giriş yapabilir misin?"

"Evet." Telefonunu aldım, uygulama üzerinden hesabıma giriş yaptım ve Jess'ten gelen e-postayı buldum. Kapı açıldıktan sonra telefonunu ona geri verdim. "Başarılı!"

Ekрана baktı ve kaşlarını çatı. "Oturumu kapatmamışsın."

"Gerek var mı? Kimliğimi falan mı çalacaksın?"

Bu bana sert bir bakış kazandı. "Başka birinin cihazına her giriş yaptığınızda, çıkış yapmalısınız. Şifrelerinizi yeterince sık değiştiriyor musunuz?"

"Yeterince'yi tanımla."

"Her üç ayda bir." "O zaman hayır."

Homurdanarak telefonunu cebine geri soktu ve çantaları tekrar eline aldı.

Yiyecekleri yerleştirdikten sonra dolaplardan birinde bir blender buldum ve kendime bir smoothie yaptım. Kendimi yüce gönüllü hissederek, verandadaki ofisine dönmüş olan Xander'a da bir tane ikram ettim ama o reddetti. Yiyeceklerini benimkilerden ayrı tuttuğunu fark ettim - buzdolabında kendine ait küçük bir bölümü vardı ve diğer şeyleri plastik torbalarda tezgahın bir ucunda tutuyordu.

Çok saçma. Yumurtalarını çalacağımı mı düşündü? Protein barlarını? Belki de salamını elime geçireceğimden endişelenmiştir.

Bu beni gerçekten güldürdü.

Elimde smoothie, çantama biraz güneş kremi, sarkık bir şapka, bir plaj havlusu, şarkı sözleriyle dolu defterim, bir kalem ve bir ciltsiz kitap koydum. Sonra evin yan tarafındaki Adirondack sandalyelerden birine çıktım ve havluyu uzattım.

Üzerime SPF 50 sıktıktan sonra, sonraki birkaç saatimi güneşin altında mutlu bir şekilde romantizm okuyarak geçirdim. Sadece yüzüme kocaman bir gölge düştüğünde kafamı kaldırdım.

Xander benimle gökyüzü arasında durdu. "Hey."

"Güneşimi engelliyorsun," dedim güneş gözlüklerimi başımın üstüne kaydırarak.

"Sandviç yapmak için içeri giriyorum."

"Tamam. Belki sen yemeğini yerken ben de koşuya ."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Tek başına koşuya çıkmayacaksın. Ben de seninle geleceğim."

"Tek başıma *koşamaz* mıyım? Burada kimse yok! Dün koştuğumda tek bir kişi bile görmedim." Elimle ormanı işaret ettim.

Kaşlarını çatarak çevreyi taradı. "Bu alan güvenli değil. Garaj yolunda kapı yok. Çitlerin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Buralarda herhangi biri gizleniyor olabilir."

"Yani sadece arkamdan tırıs tırıs mı gideceksin? Pusuya mı yatacaksın?" "Evet."

Gözlüğümü tekrar gözlerimin üzerine indirdim. "Bu tatil berbat." "Bu kadar dramatik olma," dedi. "Orada olduğumu bile anlamayacaksın." A bir gülümseme. "Tabii benimle yarışmak istemiyorsan."

"Xander! Seninle yarışmayacağım! Senin bacakların benimkilerin iki katı!" "Hadi, sana avantaj sağlayacağım."

"Kevin gibi konuşuyorsun - bu arada, başlama konusunda hep yalan söyledin."

"Ben adil oynarım." Koca hödük burnuma dokundu. "Biliyor musun, burada biraz pembeleşiyorsun."

Elini kitabımla savuşturarak burnuma dokundum; gerçekten de yumuşak ve sıcaktı. "Kahretsin, güneş kremi sürmüştüm."

"Belki de yeniden başvurmalısın. Ya da şapka takmalısın."

"Belki de annem gibi davranmayı bırakıp gidip öğle yemeğini hazırlamalısın." Onun uzaklaşmasını izledim ve ancak o evin içine girdiğinde kitabımı bırakıp güneş kremimi çıkardım. Ve şapkamı.

SPF'mi tekrar sürdüm, şapkamı başıma geçirdim, sonra çantadan defterimi ve kalemimi aldım. Dün gece yazdıklarımı tekrar okuduktan sonra o kadar da sevmediğimi fark ettim ve yeni bir sayfa açtım. Ama yeni kelimeler yazmak yerine tek yaptığım karalamaktı.

Xander, üzerinde sandviç olan bir tabak ve enerji içeceği taşıyarak dışarı çıktı. Karşımdaki sandalyeye oturdu. Koyu renk güneş gözlüğüm ve büyük şapkam olduğu için ona bakmıyormuş gibi yaparken, gözlerimin geniş omuzlarında, geniş göğsünde ve sandviçi saran büyük ellerinde gezinmesine gizlice izin verdim.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu. "Yeni şarkı mı?"

"Evet. Adı 'Tatilim Büyük Biri Tarafından Mahvedildi'."

Güldü. "Benim için söyle."

Karaladığım her şey saçmaydı, şüpheli sayıda X işareti de vardı. Şaşkınlıkla bir sonraki sayfaya geçtim. "üzerinde çalışıyorum."

"Yani kendi yazılarını mı yazıyorsun?"

"Evet. Ama plak şirketi bunları kaydetmeme izin vermiyor." "Neden vermiyor?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tekrar karalamaya başladım - bu sefer X'ler değil, spiraller. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Tamam."

Ama kelimeler dökülmeye başladı. "Saçma sapan sebepleri var ve bazıları birbiriyle çelişiyor - bu şarkı fazla country, bu yeterince country değil, bu ticari olarak kabul görmeyecek, bu çok marka dışı. Bu çok sinir bozucu."

"Bu konuda konuşmak istemediğini sanıyordum."

"Sanki ben odadayken kimse beni dinlemiyor gibi," diye devam ettim. "Her zaman başarılı olmak için büyük hayaller kurmanız gerektiğini ama aynı zamanda uzlaşmaya da hazır olmanız gerektiğini biliyordum. Neyin albüm satacağını sizden daha iyi bilen insanları dinlemelisiniz. Onlara evet demelisiniz. Sözleşmelerini imzalayın. Şarkılarını söyleyin. Birlikte çalışması kolay olun, özellikle de kadınsanız. Bir erkek talepte bulunur, o bir patrondur. Aynı şeyi bir kadın yaparsa, o bir divadır. Ya da daha kötüsü."

Büyük bir kuş sürüsü yüksek sesle ciyaklayarak tepemden uçtu. Ağaçların tepesinde mükemmel bir V çizerek gözden kaybolmalarını izledim.

"Ne gibi taleplerde bulunacaksınız?"

"Birincisi, kendi şarkılarımı kaydetmek. Bir diğeri, prodüktörlerimi kendim seçmek istiyorum. Kapak sanatımda daha fazla söz sahibi olmak istiyorum. Klip çekimlerimde. Koreografimde. Ama kendimi savunmaktan korkuyorum," dedim ve birdenbire Wags'e bile söyleyemediğim şeyleri bu yabancıya itiraf etmeye başladım. "Hiç olmak istemediğim ve özellikle de sevmediğim bir şeye dönüştüğümü hissediyorum. Ama bunu söylersem nankör gibi görüneceğim."

"Kariyerinde söz sahibi olmak istemek nankörlük değildir." Xander tabağını bir kenara bıraktı ve ellerini göğsünde kavuşturdu. Uzun bacaklarını önünde uzatmış, bileklerinden çaprazlamıştı.

"Biliyorum ama tüm güç onlarda. Bana ve tüm müziğime sahipler. Sözleşmem sona erdi ve herkes yeni bir anlaşma imzalamam için bana baskı yapıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

"Görünüşe göre hepsine siktirip gitmelerini söylemeli ve istediğini söylemelisin. Ben olsam öyle yapardım."

Başımı salladım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Ben zaten yirmi dokuz yaşındayım. Eğer karşı çıkmaya başlarsam, panayırda birkaç dolar için şarkı söyleyen bir sonraki kıza geçebilirler. Her küçük kasabada onlardan yüz tane var. Ve onlar da benim kadar güzel, yetenekli ve açlar."

Omuzları seğirdi. "Sanırım bu, almaya istekli olmanız gereken bir risk."

"Sadece kendimi değil, benim için çalışan herkesi de riske atmış olurum. Kendimi pek çok insandan sorumlu hissediyorum." Her zaman olduğu gibi, kendimi bu konuları düşünmeye bıraktığımda midem ağrımaya başladı. "Eğer şirketten çıkarılırsam, onlara ne olacak?"

"Onlar senin çocukların değil ki."

"Yine de birçoğu ailem *gibi*. Ve bana güveniyorlar.

Size ihtiyacı olan insanları terk etmek bencillik ve sadakatsizliktir." Başını öne eğdi. "Bunu sana kim söyledi?"

Babam, diye düşündüm. "Önemli değil," dedim. "Ama her şeyi öylece havaya uçuramam."

"O zaman bunun bedeli kendi vizyonunuzdan vazgeçmek ve etiketini dediğini yapmak gibi görünüyor." Kollarını kaldırdı ve başının arkasında birleştirdi. "Ama ben bunu asla yapamam."

"Donanmada emirlere uymadın mı?" Ben de karşı çıktım.

"Yaptım ama bu farklıydı. Takımım için bir değer olmak istedim."

Sandalyenin kollarını kavradım ve daha uzun oturdum. "Ne *dediğimi* sanıyorsun? Bu sadece benimle ilgili değil! Ve şu 'şöhretin bedeli' saçmalığını da kes. Tüm artıları isteyip hiçbir eksi istemiyorum. Sadece şarkılarımın *benim* için olduğu kadar dinleyenler için de bir anlamı olsun istiyorum. Bulduğum yeri hak etmediğimi söyleyen pisliklerin sözlerini yemelerini istiyorum. Yapımcıların ve yöneticilerin tüm fikirlerime hayır demeyi bırakmalarını istiyorum. Masada bir yer istiyorum, yemek olmak istemiyorum."

"Tüm bunları bana değil, onlara söylemelisin."

"Teşekkürler." Eşyalarımı çantama tıktırdım. "Bunu neden ben düşünemedim?"

"Bu konuda sinirlenmene gerek yok," dedi çileden çıkarıcı bir sakinlikle.

"Kızgın değilim!" Çantamı omzuma atarak eve doğru yürüdüm.

YEDİ

xander

Öfkeyle gidişini izledim ve sinirime dokunduğu için evdeki ayrıcalıklarımı iptal edip etmeyeceğini merak ettim.

Onu kızdırmak istememiştim ama plak şirketinin ona davranış şeklini beğenmiyorsa neden orada kalmak zorundaydı? Başka plak şirketleri yok muydu? Bağımsız olmak diye bir şey yok muydu? Onun için çalışan insanlar başka işler bulabilirlerdi, değil mi?

Ekibindeki insanlara karşı sorumluluk hissetmesi takdire şayandı, sadakati severdim. Muhtemelen onun dediği gibi çenemi kapalı tutmalıydım. İsteyeceğim son şey, Sully'ye ona hıyarlık ettiğimi rapor etmesiydi. Dışarı çıktığında özür dileyecektim.

Evin içinde, mutfakta takırdayıp duruyordu -tabakların, bardakların ve gümüş takımların şingirtilerini paravanlardan duyabiliyordum- ve öğle yemeği hazırladığını düşündüm. Yemek için dışarı çıkacağını umuyordum ama çıkmadı.

Yirmi dakika geçti. Otuz.

Arabamdan bir şey almak zorundaymışım gibi davranarak ön pencerelerin önünden geçtim ve onu tezgâhta otururken gördüm. Sandalyelere geri dönüp oturdum ve e-postalar ile mesajlar arasında gezindim. Haberleri okudum. Dün geceki beyzbol maçının tekrarlarını izledim.

Hala Kelly yok.

Hay sikeyim. Gerçekten o kadar üzgün müydü? Oraya gitmeli miyim? *O kadar kötü* bir şey mi söyledim? Aslında tek yaptığım bana söylediklerini kariyerini kontrol eden insanlara da söylemesini önermekti. Bunun kolay olacağını ima etmiyordum, sadece bunları istiyorsa söylemesi gerektiğini söylüyordum. Bu çok açıktı, değil mi?

Sanatçı tipler çok hassas olabiliyor. Asla biriyle çıkmamayı aklıma not ettim.

Bir.

Kelly'yi aramak yerine, telefonumu çıkarıp
Veronica.

Telefonu açtığında "Selam," dedim. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi," diye cıvıladı. "Boyacılar geldi. Yeni bulaşık makinesi kuruldu. Ama bugün elektrikçiyi bekliyordum ve henüz gelmedi."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Güvenilir müteahhitler bulmak tam bir kâbus olmuştu. "Ona ulaşmaya çalışacağım."

"Bana gönderdiğiniz başvurulara da göz attım ve en umut verici olduğunu düşündüklerimi e-postanıza yanıt olarak göndereceğim. Birkaçını aramamı ister misiniz? Görüşme ayarlamamı?"

"Evet, lütfen. Ve teşekkür ."

"Pixie Hart'la işler nasıl gidiyor? Onunla fotoğrafını gördüm." "Ne fotoğrafı?"

"Bu sabah internetteydi. Tam olarak nerede çekildiğinden emin değilim ama bir otoparkta elinde kahvelerle duruyorsun."

İnledim. "Allah kahretsin. Telefonu kapattığımızda bana bağlantıyı gönderebilir misin?"

"Elbette. Adelaide bundan büyük keyif aldı. En sevdiği şarkıcıyla aynı havayı soluduğu için heyecandan yerinde duramıyor. Nasıl biri?"

Eve bakarak sesimi alçalttım. "O, ah, biraz zor biri."

"Gerçekten mi? Röportajlarda çok tatlı görünüyor. Çok ." "Belki de sadece sevdiği insanlara karşı tatlıdır."

Veronica güldü. "Senden hoşlanmıyor mu?"

"Hem de hiç."

"Cazibene ve çekiciliğine ne oldu?" diye alay etti.

"Bilmiyorum, şekilde buna karşı bağıışıklığı var." Onu çıplak yakaladığım, yatak odasının penceresine yakın bir ağaca işediğim ve ona hakaret ettiğim kısmı atlardım. "Çoğunlukla tatilinde güvenlik olduğu için kızgın. Onu suçladığımdan değil, kiraladığı kulübe küçük."

"Kaç yatak odası var?"

"Bir. Ve bir banyo."

"Vay canına. Bu *çok* küçük, özellikle de yeni tanışan iki kişi için." Kıkırdadı. "Dün gece kucaklaştınız mı?"

"Kesinlikle hayır. Beni dışarıda uyutmakla tehdit ettikten sonra sonunda bana kanepeyi teklif etti - ki o da benim için çok kısa. Bugün bacaklarıma kramp girdi."

"Yaşayacaksın," dedi Veronica neşeyle. "Olayları onun bakış açısından görmeye çalış. Muhtemelen ünlü biri olmaktan kaçmaya ve birkaç haftalığına sıradan bir insan olmaya çalışıyordu."

"Ama ünlü olmak istiyorsan sıradan bir insan olamazsın," diye ısrar ettim. "Bunu anlamak neden bu kadar zor?"

"Bunu anlamak zor değil ama bu şekilde yaşamak zor olabilir," dedi Veronica nazikçe. "Etrafının sürekli senden bir parça isteyen ama aslında umursamayan tonlarca insanla çevrili olduğunu düşün. Bu garip ve yalnız olmalı."

"Onun tarafını tutmayı bırak," diye yakındım, kalbim biraz Kelly'nin tarafına kaymış olsa da. "Bana karşı çok kaba."

Veronica güldü. "Zavallı Xander. Ama pek çok insan da ona kötü davranıyor. Adelaide ve ben daha önce onun Instagram'ına bakıyorduk ve bazı insanlar yorumlarda düpedüz kaba davranıyorlar."

"Zaten sosyal medyada paylaşımında bulunmaması gerekiyor," dedim huysuzca. "Ama söylediğim hiçbir şeyi dikkate almıyor. Ve bu sabah beni ekmeye çalıştı."

"Öyle mi?"

"Evet! Ben arabasına atlayıp kaçtı." Veronica yine güldü. "Ne kadar uzağa gitti?"

"Hiç de uzak değil, yolun yukarısında bir Starbucks var. Gördüğünüz fotoğraf orada çekildi. İçeride tanındı, muhtemelen biri bizi dışarı kadar takip etti ve fotoğrafı çekti."

"Onunla tanışmayı çok isterim," dedi Veronica. "Neden onu bu hafta sonu buraya getirmiyorsun?"

"Çünkü biz arkadaş değiliz, Roni. O sadece bir iş." Kelimeleri söyledim, ama nedense kulağa biraz yanlış geliyordu. Ondan hoşlanıyor *gibi*dim.

Ve lanet olsun, benden hoşlanmasını istiyordum.

"Fikrinizi değiştirirseniz, yarın dört gibi ızgaraya bir şeyler atmayı planlıyoruz, ikiniz de hoş geldiniz. Adelaide Pixie Hart'la tanışırsa aklını kaçıtır. Ve en azından burada güvende olacağını ve hatta belki sosyal medyadan uzak duracağını biliyorsunuz."

"Bunu düşüneceğim," dedim, tekrar ön kapıya bakarak. "Bardaki yardımın için teşekkürler. Sana borçluyum."

Telefonu kapattıktan sonra hemen Instagram'ı açtım ve Pixie Hart'ın en son gönderisine baktım. Dün buraya geldikten kısa bir süre sonra çekmiş olması gereken bir fotoğraftı. İnledim - ev onun hemen arkasındaydı.

Kapının üzerindeki rakamlar biraz bulanıktı ama başının üzerinde kesinlikle görülebiliyordu. Yüzü güneşe doğru eğilmiş, gözleri kapalı, yanakları kızarmış, dudakları gülümseme şeklinde kıvrılmıştı. Doğal, ışıltılı ve mutlu görünüyordu.

İlk başta, yorumlarda hiç de kaba bir şey görmedim.

Çok güzelsin!!!

OMG Üstüne bayıldım!

ILYSM!!!

ILYSM? Bu da ne demek oluyor? Biraz daha kaydardım.

Sonra Veronica'nın ne demek istediğini anladım. Sadece müziği değil, vücudu, yüzü, kıyafetleri ve Duke Pruitt ile olan eski ilişkisi hakkında da korkunç yorumlar vardı. Akışındaki birkaç fotoğrafa daha tıkladım ve daha fazlasını gördüm - çoğunlukla sevgi ve övgü, ama aynı zamanda bir ton kabalık. Çenem gerildi ve vücut ısım yükselmeye başladı.

İnsanlar neden buna hakları olduğunu düşündüler? Bu pislikler suratlarına yumruk yemeden bir günü nasıl geçirdiler? Bir insana bu şekilde açıkça zalim olmanın normal olduğunu düşündüren şey neydi?

İnsanların böyle davranacağını bilseydiniz, neden kendinizi oraya koymaya devam ettiniz? Neden kendini nefretlerini kusmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan sıkılmış, sefil ahmaklara açasın ki? Derisi her gün buna dayanacak kadar kalın mıydı?

Fotoğrafa tekrar baktım - makyaj yok, sahne ışıkları yok, payetler ya da parıltılar yok, çilleri açıkça görünüyordu - ve onun için üzüldüm. Şöhretinin ve ışıltılı görüntüsünün altında o da herkes gibi bir insandı. Veronica haklı mıydı? Yalnız mıydı? Göğsüm sıkıştı.

Bunun koruyucu içgüdülerimin bir çentik atması olduğuna karar vererek hesabından uzaklaştım ve #pixiehart ve #hartthrob için hızlı bir arama yaptım. Elbette, bu sabahki barista selfie'yi konumuyla birlikte hemen paylaşmıştı. Yorumları tararken kaşlarımı çattım.

*Aman Tanrım, bu tam
olarak nerede? O burada
mı?*

Alabama atlayıp onunla buluşmak için 8 saat yol gitmem değil.

Veronica'dan bir mesaj geldi; Kelly ve benim kafenin otoparkında çekilmiş fotoğrafımızın linki. Olabileceğini düşündüğüm gibi bir hayranın sosyal medya hesabında değil, "En Son Ünlü Haberleri, Resimleri ve Dedikoduları" ile övünen Splash adlı bir tabloid web sitesindeydi.

Harika. Artık dedikoducuydum.

Aslında fotoğrafta benim kimliğim yoktu ama Kelly'nin büyük güneş gözlüklerine rağmen tamamen tanınabilir durumdaydı. Daha da kötüsü, fotoğraf minibüsün arkasını gösteren bir açıdan çekilmişti. . ve plakasını gösteren bir açıdan çekilmişti. "Tanrım," diye mırıldandım. "Onu bulmayı daha da kolaylaştırabilir miydi?"

Başlıkta şöyle yazıyordu: *Country müzik yıldızı Pixie Hart, Michigan'ın kuzeyindeki bir Starbucks'ta gizemli bir adamla görüldü. Duke ne diyecek???*

Gözlerimi devirmiştim. Duke siktirip gidebilirdi.

Fotoğrafı bir dakika daha inceledim. Belli ki uzun menzilli objektifi olan bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş ve sonra Splash'e satılmıştı. Onu Starbucks'ta gören sadece bir hayranı değildi. Güvenliğiyle ilgili önceki sızıntılar göz önüne alındığında, burada olduğunu kimlerin bildiğini merak ettim. Ve ne kadar güvenilir olduklarını.

Nefes vererek elimi saçlarımda gezdirdim ve ayağa kalkarak eve doğru yöneldim.

Oturma odasında değildi ve onu mutfakta da görmedim. Korkunç birkaç kalp atışı boyunca, dışarıda dikkatim o kadar dağınıktı ki, koşu kıyafetleriyle gizlice dışarı çıktığını fark etmediğimi düşündüm. Beni yine atlatmış mıydı?

Sonra yatak odasının olduğu yönden gitarının akorlarını tıngırdattığını duydum. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde koridora süzüldüm ve bir süre dinledim. Yumuşak bir şekilde şarkı söylemeye başladı ve tüylerim diken diken oldu.

Şarkıyı tanıdığım için ona ait olmadığını biliyordum -*neden buraya bu şekilde geldin* gibi bir şeydi- *ama* şarkıyı hatırladığım şekilde çalmıyordu. Onun versiyonu daha yavaş ve hüzünlüydü, sanki içindeki tüm neşeyi çıkarıyordu.

Kendimi suçlu hissederek yutkundum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. Ama bir saniye sonra müzik durdu ve onun "Siktir git Xander Buckley" dediğini duydum.

Kahretsin, kulak misafiri olurken yakalanmışım. Kolumu indirdim ve omuzlarımı dikleştirdim, kapıyı açıp beni görevlendirmesine hazırlandım.

Ama bunun yerine konuşmaya devam etti. "Hayatımdaki diğer erkeklerden hiçbir farkın yok, beni kafese koymaya ve bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye çalışıyorsun. Ya da bir şeyleri düzeltmek için ne yapmam gerektiğini. Beni hiç tanıımıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Kırgın bir şekilde dudaklarımı birbirine bastırdım. Bazı şeylerden suçluydum ama hiçbir şey bilmediğimi düşündüğü için de biraz kızgındım. *Bazı şeyleri biliyordum.*

Kolum tekrar havaya kalktı ve neredeyse kapıyı çalıyordum. "Seksi olduğun için de siktir git."

Elim havada durdu, parmak eklemlerim kapıya bir santim kalmıştı. Ateşli olduğumu mu düşünüyordu? Sırıttım. Bir süre sonra kapıyı çekip açtığında gördüğü şey buydu: Yumruğumu kaldırmış gülümsüyordum.

Bir çığlık attı ve göğsünü tuttu. "Xander! Pusuya yatmayı bırak!"

"Özür dilerim." Sakin davranarak, hiçbir şey duymamış gibi elimi indirdim. "Sadece koşuya ne zaman çıkmak istediğine bakmaya gelmiştim."

"Şimdi." Çoktan şortunu ve spor sütyenini giymişti. "Gitmeye hazır mısın?"

"Üzerimi değiştirmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Peki, acele et," dedi sertçe, gömleğine bile dokunmadan yanımdan geçip oturma odasına doğru ilerledi.

Kanepe ile şöminenin arasında yere çöküp bir tür esneme hareketine başlamasını izledim. Daha önce söylediklerim için özür dilemek dilimin ucundaydı ama düz, uzanmış bacaklarının üzerinde öne doğru eğildiğinde dikkatim dağıldı. Kahretsin, çok esnekti. Burnu inciklerinin arasındaydı. Göğüsleri dizlerinin hemen üzerinde duruyordu.

Bana bakmadan konuştu. "Bir dakika demiştin. Otuz saniye kaldı."

Hemen harekete geçerek çantama doğru yürüdüm, egzersiz kıyafetlerimi aldım ve banyoya girdim. Kot pantolonumu eşofmanla, botlarımı da koşu ayakkabısıyla değiştirdikten sonra dayanamayıp duşa girdim.

Hemen vibratörü gördüm.

Koyu pembe, uzun ve kalındı ve şaftın tabanından kıvrılan uzun boyunlu bir tavşana benzeyen bir şey vardı. Bu da neydi böyle? Normal bir penis nasıl rekabet edebilirdi ki?

Kasıklarına bir göz attım. Bedenim ve dayanıklılığım konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum ve kesinlikle bir kadının vücudunda nasıl hareket edeceğimi biliyordum, ama bu mekanizma bana biraz kompleks veriyordu.

Peki nasıl kullanıyordu? mı? mı? Üstünde diz çökerek mi? Gözlerim kapandı ve görüntüler karanlıkta yüzdü, sikim canlandı.

Seksi olduğun için seni de sikeyim.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Evin ön tarafından kapı çarpıldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve duş perdesini yerine çekip aceleyle dışarı çıktım, kot pantolonumu ve botlarımı çantamın üstüne fırlattım.

Verandada durmuş, gövdesini sağa sola çeviriyordu. Pantolonumda daha fazla seğirme. Rahatsız edici bir gerginlik.

Burada ne yapmam gerektiğini ve ne yapmamam gerektiğini kendime hatırlatmak için ona en otoriter sesimle "Dışarıda tek başına olmamalısın," dedim. "Paparazziler şehirde olduğunu biliyor. İnternette bu sabah otoparkta çekilmiş bir fotoğrafımız var zaten."

Hareket etmeyi bıraktı.

"Peki ya dün burada dururken Instagram'a yüklediğin fotoğraf? Evin adresi tam başının üstünde görünüyordu."

Omuzları çöktü. "Özür dilerim."

"Eğer sosyal medyada paylaşımında bulunacaksanız - ki bence bunu yapmamalısınız - önce fotoğrafı görmeliyim."

"İyi," dedi sessizce. Verandadan inerek ormana doğru hafif bir koşu yapmaya başladı.

Takip etmeden önce kendimi ayarlamam gerekti.

Toprak patikadan ayrılmadı ve hızını korudu, bir kez bile nefes almak ya da ağrıyan bir kasına masaj yapmak için durmadı. Ayaklarının üzerinde çevik ve hafifti, önündeki taşlardan, sopalardan ya da yere düşmüş ağaç dallarından zarifçe sıyrılıyordu. Küçük bir nehre ya da büyük bir dereye benzeyen bir yere kadar koştu ve sonunda durup birkaç esneme hareketi yaptı. Sonra hemen arkasını döndü ve benimle konuşmadan, hatta bana bakmadan aynı hızla ormana geri döndü.

Beni deli etmeye başlamıştı.

Onun ilgisini istiyordum.

Ben de bir kızdan hoşlanan ama bunu ona nasıl söyleyeceğini bilemeyen bir ortaokul çocuğu gibi biraz daha hızlı koştum. Ona yaklaştığımı hissedince daha hızlı koşmaya *başladı*. Gülümseyerek hızımı tekrar artırdım, böylece yan yana koşuyorduk.

Bana sinirli bir bakış gönderdi, dudaklarını büzdü ve beni ciddi şekilde etkileyen bir hız patlamasıyla ileri atıldı. Biraz gülerek liderliği almasına izin verdim ve enerjisinin düşmeye başladığını fark edene kadar bir kez daha sürdürdüm. Biraz soluklanınca adımlarımı uzattım ve ona tekrar yetiştim.

"Kes şunu," diye

nefes nefese kaldı.

"Neyi durdurayım?"

"Yarış benimle!"

"Seninle yarışmayacağım."

Çenesini sıktı ve gözlerini ileri dikti, son bir gayret gösterdi, sanki bir sapanla fırlatılmış gibi önüne fırladı. Yan yana koşana kadar ben de gaza bastım.

Bu *tamamen* haksızlıktı -muhtemelen benim her bir adıma karşılık o üç adım koşuyordu- ama onun kararlılığını seviyordum, sanki koşmaya ve dua etmeye devam ederse beni gerçekten yenebilirdi. Kolları şişti, yüzü kıpkırmızı oldu ve nefesi kısa, yüksek sesli pantolonlarla geldi. Önümüzde açıklık belirdiğinde geri çekildim ve ormandan ilk onun çıkmasına izin verdim.

Yavaşlamaya çalışırken ayağını kaybetti ve ateş çukurunun arkasındaki çimenlik alana yuvarlandı. Sırtüstü yatarken kollarını ve bacaklarını bir denizyıldızı gibi açmış, göğsü kabarmıştı.

"İyi misin?" Ona ulaştığımda sordum.

Başını salladı. "Ben kazandım."

Bu beni gülümsetti. "Sen

kazandın." "İzin verdin mi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır." Gözlerini sıkıca kapattı. "Nefes alamıyorum. Şimdi öleceğim."

Yanında yere çöktüm ve kollarımı dizlerimin üzerine sardım. "Benim gözetimimde olmaz."

Tek gözünü açtı ve bana doğrulttu. "Beni kurtarmak için ağızdan ağıza verir misin?"

Flört mü ediyordu? "Ne gerekiyorsa yaparım," dedim eşit bir şekilde.

"Hmm." İki gözünü de tekrar kapattı.

Birkaç dakika bu şekilde kaldık, sadece sessizlik içinde dinlendik, kalplerimiz yavaşladı, nefeslerimiz uzadı. Esinti sıcak tenimde nefis bir serinlik yarattı ve Kelly'nin şortunun altını karıştırdı. Gözlerim küçük ayaklarından soluk kalçalarına, kalçalarının kıvrımlarına, çıplak karnına ve göğüslerini örten ter lekeli spor sütyenine kadar vücudunun üzerinde gezindi. Meme uçları sertti. Onları hayal ettim -limonata pembesi- ve kurumuş ağzım tatmak için can atıyordu. Dilimin üzerinde şekillerini hissedebiliyordum, çakıl taşlı uçları dudaklarıma sürtünüyordu. Bakışlarım nihayet kızarmış, güneşten öpülmüş yüzüne ulaştığında bana bakıyordu.

Hay sikeyim. Ormana doğru baktım. Beni (haklı olarak) ona uygunsuz bir şekilde bakmakla suçlamasını beklediğim uzun bir süre geçti.

Onun yerine bir soru sordu. "Peki senin hikâyen ne Xander Buckley?"

"Benim hikayem mi?"

"Evet." Bir tarafa yuvarlandı ve başını elinin üzerine koydu. "Senin hikayen. Nerede büyüdün, kaç kardeşin var, hep böyle otoriter miydin? Senin hikayen."

Dirseklerimin üzerine yaslandım. "Buradan çok uzak olmayan Cherry Tree Harbor adlı bir kasabada büyüdüm. Bir ağabeyim, iki küçük erkek kardeşim ve bir küçük kız kardeşim var. Otoriter olma konusunda Austin - beşimizin en büyüğü- *çok* daha kötüydü. Bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmazdım, bu yüzden kimseye ne yapacağımı söylemezdim. Otoriterden çok başıboş biriydim. Gözüpek biriydim."

Önündeki birkaç ot oynadı. "Bekar mı?"

Evli misin? Kız arkadaş?"

"Bekar." Durakladım. "Peki ya sen?"

Bana doğru baktı. "Yani özel hayatımla ilgili araştırma yapmadın mı?"

"Söyledim ama gerçek ve internet aynı şey değil."

Homurdandı. "Kesinlikle değiller."

"Bununla birlikte, siz ve Duke Pruitt hakkında epey bir şey gördüm."

"O iş geçen Noel'den beri bitmiş durumda. Bu sefer ona geri dönmeyeceğim gerçeğini bir türlü kafasına sokamıyor. Ama bu benim hatam, daha önce birçok kez geri döndüm."

"Neden?"

Parmaklarının etrafında birkaç ot parçasını döndürdü. "Kulağa aptalca geldiğini düşüneceksin."

"Benim ne düşündüğüm umurunda değil zaten."

Neredeyse gülümsüyordu ama tam olarak değil. "Bazen yanımda bir insanın olması fikri hoşuma gidiyor, anlıyor musun? Yalnız olmadığımı hissetmek."

"Bunun neresi aptalca gelebilir ki?"

"Asıl aptalca olan, ona güvenemeyeceğimi bildiğim halde yine de benimle birlikte olmasına izin vermem. Bu utanç verici."

"Ne kadar zamandır

birlikteydiniz?" "Yaklaşık üç yıl.

sıra." "Bu çok uzun bir süre."

İç çekti. "Benimle aynı şirkette çalışıyor, bu yüzden takım elbiselilerin hoşuna gitti. Basın sevdi. Menajerlerimiz ve reklamcılarımız beğendi. Hayranlar bunu takıntı haline getirmeyi sevdi ki bu da iş için her zaman iyidir. Bazen de iyi anlaşıyorduk. Götlük yapmadığı zamanlarda eğlenceli olabiliyordu."

"Siktir et onu. Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedim ona ve bunda ciddiydim. Gözleri benimkilere kaydı.

"Teşekkürler."

"Peki bahsettiğiniz güvensiz bölgenin sebebi Duke muydu? Yoksa güvenlik sızıntısı mıydı?"

Tekrar sırt üstü yuvarlandı ve bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "O da bunun bir parçası. Sızıntı da bunun bir parçasıydı. Ama güvenilirmez bölge uzun zamandır etrafımda bir güç alanı gibi oluşuyordu."

Detay vermesini istedim ama eski yaraları deşmek doğru gelmedi. Vites değiştirmeye karar verdim. "Buraya geleceğini kimin bildiğini sorabilir miyim?"

"Asistanım, menajerim, temsilcim, ailem, Duke." "Duke'e söyledin mi?"

"Babam ona söyledi."

"Duke'ün babanla arası iyi mi?"

"Görünüşe göre." Kolu hâlâ gözlerinin üzerindeydi, bu yüzden yüz ifadesini göremiyordum ama ses tonu bana bu konuda ne hissettiğini anlatıyordu. "Ama bugüne kadar bildiğini sanmıyorum."

"Tamam. Peki ya diğer insanlar? Onlara güveniyor musun? Konumunuzu medyaya sızdırmazlar mı?"

Kolunu alnına götürerek bana baktı. "Hiç sanmıyorum. Neden?"

"Bu sabah otoparkta çekilmiş bir fotoğrafımız internete düştü bile. Bana sadece bir hayran fotoğrafı gibi gelmedi, o yüzden merak ettim, belki nerede olduğunuzu bilen biri reklam ya da başka bir şey için ağzından kaçırmıştır."

"Hiç sanmıyorum. Muhtemelen Starbucks'tan rastgele biriydi." Beni incelemeye devam etti, sonra aniden konuyu değiştirdi. "Çok geniş omuzlarınız var. Ve elleriniz."

"Bunun iyi bir yüzücü olmama yardımcı olduğu söylendi."

"Lisedeyken yüzücü müydün?"

"Evet."

"Mezun olduktan hemen sonra mı donanmaya katıldın yoksa üniversiteye mi gittin?" "Mezun olduktan hemen sonra. Her zaman bir SEAL olmak istediğimi biliyordum." "Nasıl yani?"

"Çünkü herkes ne kadar zor olduğunu söylüyordu. Bu işte iyi olabilkandılamak istedim."

"Peki ya sen?"

"Evet," dedim. "Öyleydim."

Dudakları yukarı kalktı. "Sağlıklı bir egon var, bunu biliyor musun?" Ona yarı ukala bir sırıtış attım. "Sadece olduğu gibi söylüyorum."

Eğlenmiş görünüyordu. "Hâlâ buralarda mı yaşıyorsun?"

"Şu anda babamla birlikte büyüdüğüm evde yaşıyorum. Ama bar açılır açılmaz taşınmayı planlıyorum."

"Annen nerede?"

"Ben on yaşındayken öldü."

"Oh." Şakacı ifadesi soldu. "Özür dilerim." "Önemli değil."

İç çekti. "Annem beni deli ediyor ama onsuz bir hayat düşünemiyorum. onu."

"Peki ya baban?"

"Babam." Yüzünü tekrar gökyüzüne çevirdi, kolunu aşağı doğru hareket ettirdi

gözlerinin üzerinde. "Buralarda. Hatta bazen etrafta takılıyor."

Devam etmesini bekledim ama . "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim." "Sorun değil. Babamla sorunlarım var, ama kimin yok ki?"

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin"

İç çekti, sonra tekrar yan yattı. "Biliyor musun, ben *gerçekten* yapmak ister misin?"

"Ne?"

"Akşam yemeği için dışarı çık. Normal bir insan gibi. Bir bira, hamburger ve patates kızartması al ve rahatla. Bu mümkün mü?"

"Bu mümkün," diye . "Senden istediğim önlemleri alacak ?" "Evet."

"O zaman yapalım." Ayağa fırladım ve ona elimi uzattım.

Elimi tuttu ve onu yukarı çekmeme izin verdi. Bir an durduk, göğüs göğüse, eli hala benimkindeydi.

"Daha önce olanlar için özür dilerim,"

dedim. "Tam olarak ne için?"

"Durumunuz hakkında bir pislik olmak. Kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermeyeceğimi söylemek. Senin yerinde olsam nasıl tepki verirdim bilmiyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

Elini bıraktım. "O Instagram paylaşımı hakkında sana bok attığım için de özür dilerim. Sadece güvende olmanı istiyorum ve şimdi her an Hart Throbs dolu bir tur otobüsünün gelmesini bekliyorum."

Yüz ifadesi mahcuplaştı. "Fotoğrafta nasıl görüldüğüm konusunda o kadar endişeliydim ki başımın üzerindeki ev numaralarını fark etmedim bile. Biliyor musunuz? Burada olduğum sürece sosyal medyadan uzak duracağım. Sadece iki hafta. Akıl sağlığım için de muhtemelen daha iyi olacak."

"Katılıyorum. İnsanlar pislik."

Gözleri benimkilerle buluştu. Güneşin altında gözlerini hafifçe kısmak zorunda kalmıştı. "Gönderime yapılan yorumlara baktın mı?"

"," diye izin verdim. "Olumsuz olanlar seni rahatsız ediyor mu?"

"Bazen."

"Buna değer mi? Yani, neden yayınlayalım ki? Neden milyonlarca yabancıya her gün hayatınız hakkında -halkın önünde- *yargıda* bulunma şansı veresiniz ki?"

"Güncel kalmak için bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum. Ve hayranlarımla doğrudan bağlantı kurmak için. Ve en azından bu anlatıyı ben kontrol ediyorum. Dedikodu sitelerinin paparazzi fotoğraflarını ele geçirip tık almak için bir şeyler uydurması daha kötü. Geçen yıl ayağımdaki bir sakatlık nedeniyle fizik tedavi görmem gerekti ve sağlık binasından çıkarken çekilen fotoğraflarıma eşlik eden hikaye göğüslerimi yaptırdığımdı."

Gözlerim göğsüne kaydı. "Dokunma onlara, mükemmeller." Sonra onları sıkarak kapattım. "Tanrım, özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Ben bir pisliğim. Beni kovmalısın."

Gülmeye başladı. "Bunu zaten denedim."

"Yani sosyal medyada paylaşım yapmak," dedim, kabul edilebilir konuşma yoluna geri dönmeye çalışarak. "Bu kontrolle mi ilgili?"

"Kısmen. Evet."

Nereden geldiğini biraz daha iyi anladım. Ben de kontrolü seviyordum. "Peki buna değer mi? Kontrolün sende hissetmek için katlanmak zorunda olduğun onca şeye?"

"Bazen," dedi omuz silkerek. "Her zaman değil. Ama belki de isteyebileceğim tek şey budur, biliyor musun? Neyse, ben düş almaya gidiyorum."

Onun uzaklaşmasını izlerken, keşke şöhretin yüksek bedeli, paparazzilerin istilacılığı ve hatta sosyal medyanın ruh sağlığı üzerindeki etkileri üzerine düşündüğümü söyleyebilseydim.

Hayır.

Onun mükemmel göğüslerini düşünüyordum. Muhteşem yuvarlak kıkına bakıyordum. Duşta o tavşan şeyini kullanıp kullanmayacağını merak ediyordum. Sık sık kullanır mıydı? Duke'ten beri biriyle birlikte olmuş muydu? Eğer olmadıysa, o da benim kadar uzun süre seks yapmamıştı. Belki de özlemiyordu. Vibratörün güvenilir bir yanı olmalıydı. Mastürbasyon yapmak gibiydi, değil mi? İşini göreceğini biliyordun.

Ama bir oyuncağın size dokunacak elleri, sizi öpecek dudakları ya da yüzünüzü kızartacak sözleri yoktu. İstendiğinizi hissettiremezdi. Hiçbir arzu hissetmezdi. Kişisel değildi. Ellerini uzun kıvıl saçlarınıza sokmak ya da ısıltılı teninizin her santimini yalamak ya da sizi diliyle becerirken adını inlediğinizi duymak isteyen biriyle birlikte *olmak* gibi değildi.

Kişisel olarak bunu yapmayı düşündüğümünden değil.

Sadece olduğu gibi söylüyorum.

SEKİZ

xander

KELLY'ye daha fazla mahremiyet sağlamak için, o duş alırken ben verandada bekledim. Oradayken, buradan çok uzakta olmayan Backwoods Bar and Grill adlı bir yerde barmenlik yapan liseden bir arkadaşıma mesaj attım. Normalde kalabalık konusunda çok endişelenmezdim ama hafta sonu tatiliydi.

Hey Eric. Şimdiden doluştunuz mu? Masa ayırtmanın bir yolu var mı?

İki kişilik

Cevap vermesi birkaç dakika sürdü.

Burası dolu. Ama çıkarken bana mesaj at. Ne yapabileceğime bakarım

Sağ ol dostum

Bundan sonra Google'a "pembe tavşan vibratörü" yazmaktan kendimi alamadım. Size şunu söyleyeyim, arama sonuçları tam bir eğitimdi.

Kelly'ninkinin aynısını görmemiştim ama birçoğu birbirine benziyordu. Ve hiçbirisi daha önce gördüğüm insan siklerine benzemiyordu. Gıdıklayan tavşan kulakları, dönen boncuklar, çoklu hızlar, kavisli şaftlar, çift motorlar vardı. Bir tanesinde 36 titreşim modeli vardı.

Otuz altı! Sikimin *tek bir* titreşim şekli bile yoktu. Dilim bunu telafi edebilir miydi? Parmaklarım? Vücudumun geri kalanı? Belki sesim?

Hayal kırıklığına uğrayarak sayfayı kapattım ve telefonumu kaldırdım. Onu neyin azdırdığı beni ilgilendirmezdi ve bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra suyun kesildiğini ve saç kurutma makinesinin çalıştığını duydum. Ardından bir kapının açılıp diğerinin kapanma sesi geldi. Ancak o zaman içeri girdim ve yatak odasının kapısını çaldım.

"Kelly?"

"Evet?"

"Şimdi duş alsam sorun olur mu?"

"Olur."

Çantamdan temiz kıyafetlerimi ve banyo malzemelerimi çıkarıp banyoya girdim ve kalbim çarparak soyundum.

Vibratör hâlâ küvetin kenarında mıydı? Orada durup benimle alay ederken duş almak zorunda kalacak mıyım? Eğer hala *oradaysa*, bilerek mi bırakmıştı?

Üçe kadar sayarak perdeyi araladım ve gitmiş olduğunu görerek rahatladım.

Kelly yatak odasından çıkarken ben de banyodan çıktım. "İyi giyindiğimi düşünüyor musun?" diye sordu.

Kot şortunu, spor ayakkabılarını ve Belmont Üniversitesi kapüşonlu tişörtünü taradım. Saçları iki uzun örgü halindeydi. "Kesinlikle. Düşündüğüm yer sadece yol kenarında bir bar ve ızgara. Ama biraları soğuk, hamburgerleri sıcak."

Gülümsedi. "Mükemmel. Banyoda işiniz bitti mi?" "Evet."

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var." Parfümünün kokusunu ardında bırakarak yanımdan geçip gitti; yaza özgü ve tatlıydı, yüzümü boynuna gömüp derin derin içime çekmek istedim.

Şaşkınlıkla ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım. Onu beklerken Eric'e hızlıca bir mesaj attım ve yaklaşık otuz dakika içinde orada olacağımızı bildirdim. Cevap vermedi, bu yüzden bir masanın bizi bekliyor olacağına dair umutlarım çok yüksek değildi. Eğer mekân çok kalabalıksa onu Cherry Tree Harbor'a götürmeyi düşündüm. Daha uzun bir yoldu ama orada kendimi başka bir yerden daha rahat hissediyordum.

Ön kapı açıldı. "Ben hazırım," dedi. "Hadi gidelim."

Yanımdan geçip giderken parfümünün kokusunu tekrar aldım. Onu arabama kadar takip ettim, iki kolumu ona dolama, onu kendime çekme ve kokunun kafamı doldurmasına izin verme dürtüsüyle savaştım. Kahretsin, *yillardır* kimseden bu kadar etkilenmemiştim. Neden Sully'nin ünlü kız kardeşi olmak zorundaydı ki?

Kulübenin garaj yolundan ana yola döndükten sonra, yaklaşık iki yüz metre ötede bankete park etmiş bir araba fark ettim. Bej renkli bir Honda Civic. Sol arka tamponunda göçük vardı. Michigan plakası. Orada değildi.

ve sezgilerim bana numarayı ezberlememi söyledi. Oradan geçerken direksiyonun arkasında telefonuyla konuşan bir adam gördüm.

Radyomun ses düğmesine uzandı ve sesini açtı. Eski bir Springsteen şarkısı çalıyordu. "Bu iyi mi?"

"Elbette."

"Ne tür müzikten hoşlanırsın?"

"Her türden, gerçekten. Klasik rock muhtemelen favorim."

"Country dinler misin?"

Omuz silktim. "Bazen."

"Beni hiç dinledin mi?"

"Hayır." Bu konuda kendimi biraz kötü hissettim. "Ama yeğenim Adelaide büyük bir hayran." "Öyle mi? Kaç yaşında?"

"Yedi."

"Buralarda mı yaşıyor?"

"Evet. Kardeşim Austin'in ailesi de -Adelaide'in babası- Cherry Tree Harbor'da yaşıyor."

"Onlarla tanışmak isterim."

Ona yarınki barbeküye gitmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum ama sonra radyoda şarkı söylemeye başladı ve dikkatim dağıldı. Sesi sıcak ve güzeldi - insanı bir battaniye gibi sarıyordu - ve daha önceki kederli tonundan hiçbir şey duymadım. Çok daha iyi bir ruh halinde görünüyordu ve bu beni iyi hissettirdi.

Backwoods Bar and Grill'in otoparkına girdiğimizde, asfaltın ötesinde çimlerin üzerine park etmiş arabaların sayısına bakarak mekânın kapasitesinin muhtemelen dolduğunu söyleyebilirdim. "Çantanda şapka var mı acaba?"

Omuz çantasına baktı. "Kahretsin, hayır. Unutmuşum."

"Bakalım bende ne varmış." Arabadan indim ve arkadaki kapağı açtım, siyah bir Two Buckleys Home Improvement şapkası gördüm. Onu kaptım, kapağı kapattım ve az önce atladığı yolcu tarafına doğru yürüdüm. "Al," dedim. "Bunu tak."

Ön yüzünü okudu. "İki Buckley mi? Hangi ikisi?"

"Babam ve kardeşim Austin."

"Ah." Şapkasını kafasına geçirdi ve alnına doğru çekti. "Bu nasıl?"

Aslında çok sevimliydi ama tek yaptığım başımı sallamak oldu. "Başını aşağıda tut. Bize hangi masayı verirlerse versinler, karşıdaki koltuğa otur.

duvar ya da pencere, kapı değil."

Selam verdi. "İçeri girmeye hazırım, koç."

Beklendiği gibi, mekân tıklım tıklım doluydu. Kelly'yi önümde tutarak kalabalığın arasından sıyrıldım ve Eric'le kısa bir konuşma yaptım, Eric hostese burada olduğumuzu haber vereceğini ama birkaç dakika süreceğini söyledi. Birkaç bira aldım ve Kelly'barın bir köşesine çektim. Sırtım duvara dönükken, yüzünü bana dönmesini söyledim.

Yakınımda durdu, göğüsleri neredeyse gömleğimi sıyrırıyordu. Parfümünün kokusu vücut ısımin yükselmesine neden oldu. Çok derin nefes almamaya çalışarak biramı kavradım ve çevremizin farkında olmaya odaklandım.

Birkaç dakika sonra gülmeye başladı. "Bu kadar komik olan ne?" Ona bakarak sordum.

"Yüzün. Birini öldürmeye hazır gibi görünüyorsun."

"Sadece düşmanca ve sahiplenici bir erkek arkadaş havası vermeye çalışıyorum. Kimsenin bize yaklaşmasını istemiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Yani bir randevudaymışız gibi davranıyoruz, mi?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. "Öyle değil."

Yine kıkırdadı. "Oh, hadi ama. Normal randevulara gidemiyorum. Eğlenceli olabilir! Birbirimiz için küçük evcil hayvan isimleri uydurabiliriz, ayı-ay ve çamurböceği gibi."

"Böyle bir şey yapmayacağız."

"Sen gelmiş geçmiş en kötü sahte erkek arkadaşsın." Dilini dışarı çıkardı Ben.

"Buckley? İki kişilik parti mi?" diye seslendi ev sahibesi girişten Yemek odası.

Elini dirseğime sıkıştırdı. ", ayı-ayı."

Restoranın sol arka köşesindeki bir masaya geçerken kalabalığı taradım. Bu saatte çoğunlukla aileler. Birkaç arkadaş grubu. Söylendiği gibi Kelly arka duvara bakan tarafa kaydı, ben de odaya bakan tarafa geçtim. "Teşekkürler," dedim hostese.

"Elbette," dedi ve bize iki menü uzattı. "Servis elemanınız birazdan gelecek."

"Yani tüm randevularını buraya mı getiriyorsun?" Telefonumu çıkarıp yolun kenarında gördüğüm arabanın bilgilerini girerken Kelly sordu.

"Pek kimseyle
çıkmam." "Neden
çıkılmıyorsun?"

Telefonumu kaldırdım. "Barla ve ailemle meşguldüm - babamın bu yaz bazı sağlık sorunları vardı."

"Umarım iyidir," dedi ciddi bir şekilde.

"O iyi. Yeğenlerimle de çok vakit geçiriyorum." "Bu doğru. Sen bir amcasın." Birasının ucunu tekrar kaldırdı. "Söyle bana onlar hakkında."

"Yeğenimin adı Adelaide - sana bahsettiğim kişi - ve Owen adında bir ikiz kardeşi var. Çok eğlencelidirler."

Yirmili yaşlarında, yanakları kızarmış ve bu gece koşturmaktan yorgun düşmüş bir sarışın olan garson geldi. Ama bizi sıcak bir şekilde karşıladı ve siparişlerimizi aldı, hamburgerlerimizin normalden daha uzun sürebileceği için özür diledi. Gözleri Kelly'nin üzerinde o kadar uzun süre oyalandı ki, Pixie Hart olup olmadığını soracağından emin oldum.

Tekrar yalnız kaldığımızda dedim ki, "Dinle, bu gece tanınmak istemiyorsan başını öne eğ. Ve eğer biri sorarsa, tavsiyem o olmadığını söylemen, ama bunu çok duyuyorsun."

Beni inceledi. "Bu güvenlik meselesinde çok ciddisin, ha?" "Bundan memnun olmalısın."

"Silahın var mı?"

"Üzerimde yok."

"Ama ya bir şey olursa?" diye sırtarak ısrar etti. "Ya bir tür bar kavgası çıkarsa?"

"Eğer bir şey olursa, benim işim sizi buradan mümkün olduğunca çabuk çıkarmaktır. Eğer silah çekmek ya da yumruk atmak zorunda kalırsam, işimi yapmamış olurum."

Yüz ifadesi utangaçlaştı. "Ama benim için bir kurşunu göze alırmıydın?" "Evet. Seni korumak için yapmam gereken buysa."

"Ciddi misin?" Gerçekten şok olmuş gibiydi. "Benden hoşlanmıyorsun bile."

Ve bu iş için para bile almıyorsun."

"Senin hakkında ne hissettiğimin bir önemi yok. Ve bu benim için parayla ilgili değil. Kardeşine seni güvende tutacağıma dair söz verdim ve tutacağım." Duraksadım, biram ağzıma doğru geliyordu. "Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

Yanakları hafifçe pembeleşti. "Bana küçük kız kardeşinden bahset."

"Yirmi üç yaşında ve çok zeki. William and Mary'de yüksek lisans yapıyor."

"Ve kardeşin Austin'in en büyük olduğunu söylemiştin?"

Başımı salladım. "Otuz iki yaşında. Benden bir yaş büyük. Sonra Devlin geliyor, o da yirmi sekiz yaşında ve Boston'da çalışıyor ama doğum günü yaklaşıyor. Aslında gelecek hafta ziyaret için evde olacak. Ve Dash yirmi altı yaşında. O bir aktör."

"Hollywood'daki gibi mi?"

"Evet. Malibu Splash dizisini izledin mi hiç?"

Gözleri kocaman açılmıştı. "Turdayken üç sezonu da izledim!

O programda mı?"

"Evet. Bulge adında bir cankurtararı oynuyor."

ellerini çıırttı. "Ah tanrım *Dashiel Buckley* senin *Kardeşim*?"

"Bu o."

"Birbirinize hiç benzemiyorsunuz! Asla bir araya getiremezdim." "O annemize benziyor. Ben babama benziyorum."

"Hiç onu ziyaret etmek için Hollywood'a gittin mi?"

"Donanmadayken bir ya da iki kez. Bir süre San Diego'da görev yapmıştım."

"Tamam, bunlar senin kardeşlerin. Peki ya Austin'in karısı?" "Evli değil.

Çocuklarının annesi Kaliforniya'da yaşıyor ve onu yılda bir kez ziyaret ediyor. Yeni bir kız arkadaşı olmasına rağmen onları tek başına büyütüyor. Bu yazın başlarında tanıştılar ama dürüst olmak gerekirse, bence doğru kişi o."

Kelly canlandı. "Gerçekten mi? Neden?"

Ona Veronica'nın kardeşimin kapısına bir gelinlikle nasıl geldiğini anlattım, beş parasız ve beş parasızdı, evliliğini aldatan bir piçle terk etmekten yeni kurtulmuştu, onu mükemmel bir dadı olacağına ikna etmek için çaresizce çabalıyordu.

Kelly pür dikkat dinledi. "Bu bir şarkıya benziyor! Ve o anda ona aşık mı oldu?"

"Kesinlikle hayır. Onun deli olduğunu düşünüyordu. Ona bir şans vermesi için onunla konuşmak zorunda kaldım." Biramın ucunu kaldırdım. "Her zamanki gibi, o yanıldı ve ben haklıydım."

Gözlerini devirdi. "Tabii ki öyleydin."

Yemeğimiz geldi ve Kelly hamburgerini alıp kocaman bir ısırık aldı. "Tanrım, bu çok güzel. Tam da istediğim şey. Bütün gece tam olarak istediğim şeydi."

Ketçap şişesine uzanıp ona uzatırken göğsüm kabardı. "Biraz ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Artık ketçap yiyemiyorum. Nashville'e ilk taşındığımda akşam yemeğinde sadece ketçap paketleri yediğim geceler oldu."

"Ciddi misin?"

"Evet. Eskiden çalıştığım bardan çalardım. Eve gider ve onlarla çorba yapardım - biraz şeker, biraz su, mikrodalgaya koyardım, sonra üzerine çalıntı bir kahve kreması dökerdim ve eğer şanslıysam, yanında bir paket istiridye krakeri bile çalabilirdim."

"İşe başladığınızda zor zamanlar geçirmiş olmalısınız."

"Öyleydi."

"Hiç vazgeçmeyi düşündün mü?"

"Elbette." Bir patates kızartması yedi. "Birkaç kez bavullarımı bile topladım. Annemi aradım ve eve dönüş bileti için para göndermesi için yalvardım. Ama o hep kalmam için ikna etti beni. Bana inandı. Bunun yardımı oldu." Ağzına bir kızartma daha attı. "Sonra bana inanan bir menajerim oldu."

"Yine de yeteneğin vardı. Yani, yeteneğin *var*."

Omuz silkti. "Bir sürü insanın yeteneği var. Ben aptal değilim. Dünyanın gelmiş geçmiş en iyi şarkıcısı olduğumu düşünmüyorum. Ben sadece . . . İnsanları anlıyorum. Bir odayı, hatta kocaman bir odayı bile okuyabilirim ve bir insana sadece onun için şarkı söylediğimi nasıl hissettireceğimi bilirim."

Masanın üzerinden onu inceledim ve çok güzel olmasının da bir zararı olmadığını düşündüm. Arabada şarkı söyleme şeklini hatırladım, yumuşak ve alçak sesle ve başka ortamlarda çıkaracağı diğer sesleri merak ettim, örneğin çıplak olduğu ve altımda yayıldığı, vücudumun onunkinin üzerinde hareket ettiği bir yatak odası gibi.

Çabucak biramı aldım ve içerken başka tarafa baktım.

Benim sorunum neydi? Bu lanet kuraklık dönemiymi. Normalde seks yapmadan bu kadar uzun süre durmazdım ama eve taşındığımdan beri yatağıma kimse girmemişti. Babamla yaşamak, küçük kasaba dedikodularından kaçınmak istemek ve çok çalışmak arasında, gerçekten fırsatım olmadı. Belki bu iki hafta sona erdiğinde buna bir çare bulabilirdim.

Ama Kelly'ye bulaşmak söz konusu bile olamazdı. Bu her türlü kişisel kuralı çiğnemek ve kardeşinin bana duyduğu güveni ihlal etmek anlamına gelirdi.

Düşüncelerimi temiz tutmam ve ellerimi kendime saklamam gerekiyordu.

Yemeklerimizi ve ikinci tur biralarımızı bitirdik ve hesap geldiğinde ona uzandım.

"Yemeğimi ısmarlamak zorunda değilsin, Xander," dedi Kelly, elimden almaya çalışarak. "Bu gerçek bir randevu değil, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum," dedim, savaşı kazanmış ve onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyordum. "Ama sahte bir randevuda bile akşam yemeğini ben ödüyorum. Bunu bir avantaj olarak düşün."

Başını eğdi. "Bilmem gereken başka avantajlar var mı? Masajlar? Manikür? Belki bir masal?"

"Hayır," dedim ısrarla, kredi kartımı tutucuya yerleştirirken. "Peki, en azından gitmeden önce sana barda bir içki ısmarlamama izin ver."

Başımı salladım. "Hiç sanmıyorum. İçerisi çok kalabalık. Ve saat ne kadar geç olursa, sarhoş pisliklerle o kadar dolacak."

"Hadi ama. Lütfen?" Ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Bunu hiç yapamıyorum - sadece bir Cuma gecesi takılıyorum. Burada kimse beni tanımıyor, yüzümü duvara döneceğim, küçük kılık değiştirmemi sürdüreceğim." Kasketinin faturasını indirdi ve sağa sola baktı. "Kalkıp barda dans bile etmeyeceğim."

Nefes vererek arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Ona hayır diyememem kötüye işaretti. "Eğer ben öyle diyorsam, hemen gidiyoruz."

Göğsüne bir X işareti yaptı. "Emrettiğiniz gibi yapacağım, kalbim çarpacak."

Harika, şimdi *fikirlerim* vardı.

Hesap ödendikten sonra sıcak, gürültülü ve tıklım tıklım dolu olan bara geri döndük. Kelly'yi önümde tuttum, omuz omuza duran ve sipariş vermek için bara yeterince yaklaşmaya çalışan insan kalabalığının arasından onu yönlendirdim. Ne zaman bir adam ona baksa, tehditkâr bir bakışla onu korkutmak için elimden geleni yapıyordum. Muhtemelen bir hırıltı.

Bara yeterince yaklaşp Eric'in gözüne girmeyi başardım ve iki bira için işaret ettim, o da başını sallayarak bir dakika sonra biraları uzattı. Biraları Kelly'ye verdikten sonra cüzdanımdan biraz para çıkardım ve Eric'e paranın bende kalması için bağırdım.

değişimi. Sonra Kelly'yi tekrar omuzlarından tuttum ve köşemize geri götürdüm.

"Benim ödememe izin vermen gerekiyordu." Suratını astı ve biraları göğsüne bastırdı. "Sana bunlardan birini vermeyi reddetmeliyim."

"Özür dilerim." Gözlerim arkasından yaklaşan gürültülü içicileri taradı. "Sadece bardan hemen uzaklaşmak istedim. Çok fazla insan var."

"Peki. Al bir tane." Şişelerden birini bana bıraktı ve kendi şişesini ona tokuşturdu. "Sahte randevumuza içelim -gerçi bu uzun zamandır çıktığım en gerçek randevu."

"Ben de." İkimiz de uzun bir nefes çektik.

"Tanrım, bu bizim hakkımızda ne söylüyor?" diye sordu.

"Ha?" Gözlerim onun omzunun üzerindeydi. *Tam* arkasında bir grup erkek duruyordu ve ona hiç hoşuma gitmemişti. Birbirlerine dirsek atıyorlardı. Göğüslerini şişiriyorlardı. Sanki ona yaklaşmak için birbirlerine meydan okuyorlardı. İçlerinden biri omuzlarını kıvırdı ve ona doğru döndü. Sanki kızın omzuna dokunacakmış gibi kolunu kaldırdı.

Bana baktı. "Yani neden ikimizin de-"

Ama daha sözünü bitiremeden onu ensesinden yakaladım ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Boğazının arkasından yumuşak, şaşkın bir ses geldi. Onu sırtı duvara gelecek şekilde döndürdüm ve adamın ona dokunmasını, hatta onu görmesini bile imkânsız hale getirdim. Eğer onun Pixie Hart olup olmadığını öğrenmek istiyorsa, omzuma dokunması gerekecekti.

O yapmadı.

Onu öpmeye devam ettim.

Beş saniye geçti. Sonra on.

Başımı kaldırdım, dudaklarımız ayrıldı. Adam belli ki fikrini değiştirmişti. Tehdit ortadan kalkmıştı. Onu tekrar öpmek için bir neden yoktu.

Yine de yaptım.

Aslında, daha derine inmek için başımın açısını değiştirdim, ağzımı biraz daha açtım, dilimi dudaklarının arasından geçirdim. Boynunun arkasındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve onu kendime çektim. Nefes almak zorunda kalana kadar onu öptüm ve dudaklarımı onunkilerden ayırdığımda, yemin ederim dizleri biraz büküldü.

"Xander," diye fısıldadı. "Ne oluyor be?"

O yeşil gözler bana merak ve şaşkınlıkla bakıyordu, ama öfke yoktu - onun elini tutabileceğimi, onu eve götürebileceğimi, her şeyi alabileceğimi hissediyordum. Ve lanet olsun, bunu istiyordum.

Ama yapamadım.

"Özür dilerim." Elimi boynundan çektim ve omzumun üzerinden baktım. "Omzuna dokunmak üzere olan bir adam vardı. Seninle konuşmasını istemedim."

"Ah." Bir araya getirmekte zorlandı. "Yani o öpücük sahte miydi? Bir kalkan gibi miydi?"

Ağzlarımız hâlâ inanılmaz derecede yakındı. Gözlerim onun dudaklarına kaydı. "Evet."

Tamamen yalan değildi, ilk öpücük bir kalkandı.

İkincisi mi? Bunu açıklamak biraz daha zordu.

Denememeye karar verdim. "Hadi, gidelim buradan."

DOKUZ

Kelly

BENİ ÖPTÜ.

Sessizce eve dönerken, o üç kelime aklımdan geçip duruyordu.

Beni öptü. Beni öptü. Öptü beni.

Aslında bundan daha fazlasını yaptı. Beni sersemletti. Nefesimi kesti. Nabzımı hızlandırdı. İçimde bir fitil ateşledi.

Ve hoşuma gitmişti.

Elbette dün zor bir başlangıç ama öğleden sonra sanki buzların son katmanı da çözülmüştü. Birbirimize gerçekten ısınmıştık. Ailesini ve barını dinlemek hoşuma gitmişti. Beni koruma işini bu kadar ciddiye alması hoşuma gitmişti. Ona bakmak hoşuma gidiyordu, midemi bulandırması hoşuma gidiyordu. Elbette, Teksas büyüklüğünde bir egosu vardı ve fikirlerini müjde gibi yayınlıyordu, ama beni güldürüyordu. Kendimi güvende hissettiriyordu.

Ve beni öptüğünde, gerçek bir şey hissettim.

Gerçekten sadece gösteriş için miydi? Yani, belki de ilk öpücük bir panik hareketiydi. Belki de gerçekten kimliğimi korumanın başka bir yolunu bulamamıştı.

Ama . . . iki kez?

Ve o ikinci seferde, beni gerçekten *istediği* gibi öpmüştü - sert ve derin. Adam *dilini ağzıma* .

Belki de her iki şeyin de doğru olması mümkündü. Belki de beni korumak için bir kez öpmüştü ama hoşuna gittiği için tekrar öptü.

Belki de bu benim hüsnükuruntumdu.

Ona bir göz attım. Bir eli direksiyonda, diğer eli ensesinde araba kullanıyordu. Siyah tişörtünün kolunun içinde şişen pazusu içimde bir arzu dalgası yarattı. Keşke ona gerçeği *sorabilmenin* bir yolu olsaydı -benden bu şekilde hoşlanıyor muydu yoksa hoşlanmıyor muydu?

Ama tabii ki yapamadım.

Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya eğdim, Cuma gecesi randevusundan eve dönen sıradan bir çift olsaydık nasıl diye hayal ettim. Arabayı sürerken elimi tutar mıydı? Belki uzanır ve elimi kalçasına koyardım. Başımı omzuna yaslardım. Ve eve vardığımızda, birbirimizi soyardık. Çarşafların altına girerdik. Karanlıkta birbirimize sarılırdık. O büyük, güçlü kollara sarılmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim. O sıcak, kaslı vücuda yaslanmışım. Onun kocaman, sert

"Kelly," diye fısıldadı.

İşte o zaman kulübeye vardığımızı ve motorun kapalı olduğunu fark ettim. Sırf onunla dalga geçmek için gözlerimi açmadım.

"Kelly." Yavaşça kolumu dürttü ama ben sıçan oynamaya devam ettim. Beni eve kadar taşımasını sağlayabilir miydim? Fantezimin küçük bir parçasını yaşayabilir miydim?

Uzanıp nabzımı kontrol etti, bu beni neredeyse kıracaktı ama kendimi tuttum.

"İki biradan sonra kendinden mi geçiyorsun?" diye mırıldandı. "Ciddi misin?"

Homurdanarak cipin yolcu tarafına gitti ve kapıyı açtı. Emniyet kemerimi çözdükten sonra bir elini sırtımın arkasına, diğerini dizlerimin altına koydu ve beni dışarı çıkardı. Derin bir uyku numarası yaparak kollarımı boynuna doladım ve ona sokuldum, çok güzel kokuyordu. Bu gece kolonya mı sürmüştü? Yoksa bu sadece onun doğal kokusu muydu?

Arabanın kapısını tek ayağıyla tekmeleyerek kapattı, sonra beni bir bebek gibi eve doğru taşıdı. Ama verandaya çıkan basamakları çıktıktan sonra durdu.

"Kelly," dedi, bu sefer daha yüksek sesle. "Uyanman gerek. Şifreyi bilmiyorum."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Ama bu çok hoş, ayıcık. Senin küçük tatlı çamur böceğin gibi taşınmak hoşuma gidiyor." Ben kahkahalara boğulurken, aniden ayağa kalktım.

"Kapıyı aç," dedi hoyratça. "Ve artık bana oyun oynamak yok." "Neden olmasın? Özellikle nabzımı ölçmen çok hoşuma gitti. Güzeldi.

"Ölmediğimi önemseddiğini biliyordum." İçeri girdik ve hemen etrafa bakmaya başladı, sanki birinin zorla girmiş olabileceğini düşünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Two Buckleys şapkamı çıkarıp çantamı yere sordum.

"Güvenli olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum." O arka koridorda kayboldu, ben de mutfığa gittim.

"Bir bira daha ister misin?" Buzdolabını açarak seslendim.

Oturma odasında tekrar belirdi, kararsız görünüyordu. "Bira?"

"Evet. Son içkimizi bitiremedik. Eğer ateş yakmayı biliyorsan, ateş çukurunun yanında oturabiliriz diye düşündüm."

"Nasıl ateş yakılacağını biliyorum."

"Harika." İki bira alıp kalçamla buzdolabını kapattım. "Hadi gidelim."

"Gördün mü? Güzel değil mi?" Çakırkeyif bir halde sandalyemde rahatlarak, ayaklarımı çıtırdayan ve kıvılcımlar saçan ateşe doğru uzattım.

"Elbette." Yanımdaki Xander hiç de rahat görünmüyordu; dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişti ve ağaçların arasında fotoğrafçı arıyormuş gibi sağa sola bakmadığı zamanlarda gözlerini alevlerden ayırmıyordu. İki boş bira şişemiz aramızdaki çakılın üzerinde duruyordu. Buraya geldiğimizden beri çok az konuşuyordu, onu ne kadar konuşturmaya çalışsam da.

"Neden bu kadar gerginsin?" Etrafıma bakındım. "Paparazzi yok, Hart Throbs yok, ayılar yok."

"Ayılar mı?" Bana baktı, kalın, kara bir kaş kalkıktı.

Güldüm. "Annem ben buradayken bir kara ayı tarafından parçalanacağıma inanıyor. Bu konuda bir önsezisi varmış."

"Annenin önsezileri mi var?"

"Evet. O buna 'görüş' diyor. Ailesindeki bazı kadınların gördükleri canlı hayallerde geleceği görme yeteneğine sahip iddia ediyor. Bu tatile tek başıma çıkma planımı duyar duymaz, Kırmızı Başlıklı Kız tarzında beni yemek isteyen dev, kızgın bir ayının saldırısına uğradığımı görmüş."

"İlginç."

"Ona burada yırtıcı hayvan olmadığını söyledim - tabii bu duştan çıkıp seni oturma odamda bulmadan önceydi." Ona sert bir bakış attım.

"O bir kazaydı. Seni korkuttuğum için tekrar özür dilerim. Ve seni çıplak gördüğüm için." Gözleri çıplak bacaklarıma doğru kaydılar.

"Oh, hadi ama." Bugünkü sözlerini onu dürtmek için kullandım.

"Manzaranın tadını çıkarmadığını mı söylüyorsun?"

"Ben de en az senin kadar rahatsızdım."

Ona baktım ve bilerek gülümsedim. "Bundan şüpheliyim."

"Gerçek bu."

"Gerçek, ha?" Tekrar ateşe baktım. "Gerçek hakkında konuşalım mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Barda. O öpücük." Gözlerimi alevlerden ayırmadım. "Gerçekten sahte miydi?"

"Tabii ki öyleydi."

"Çünkü sahte hissettirmiyordu." Ona bakmaya cesaret ettim. "Özellikle de ikinci seferde."

"Evet, . Tamamen sahteydi. Her şey."

Çok fazla protesto etmekten bahsediyoruz.

Gülümsedim. "Yani beni orada öpmek istemedin mi?"

"Tabii ki istemedim."

"Ve şimdi beni öpmek istemiyor musun?"

Bir saniye tereddüt etti. "Hayır." Ayağa

kalktım. Önüne geçtim.

"Kelly." Adımı söyledi ama demek istediği "*Yapma*" idi.

Eğildim ve ellerimi omuzlarına koydum. Kalçalarına binerken onu sandalyeye doğru ittim. "Bundan emin misin?"

Cevap vermedi. Ama beni itmedi de. Kollarını sandalyenin kollarına dayamıştı, parmakları kenarda kıvrılmıştı. Arkamda ateş patladı ve tısladı.

Avuçlarımı göğsünde düzleştirdim ve karnına doğru kaydardım, kaslar pamuğun altında dalgalanıyordu. Kemeriyile oynadım.

"Durmalsın," dedi bana.

"Durmali mıyım?" Meydan okudum. "Yoksa durmamı mı istiyorsun?"

Yutkundu, adem elması boğazında sallanıyordu. "*Yapmalısın* dur."

"Kendi iyiliğim için mi?" Usulca güldüm, ellerimi sandalyesinin üstüne koydum ve dudaklarımı çenesine değdirecek kadar yakınına eğildim. Sakalları şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

"Evet. Bunu gerçekten istemiyorsun."

"Merak ediyorum," diye mırıldandım, kalçalarımı onunkilerin üzerinde hafifçe sallayarak, "benim için neyin iyi olduğunu bilebileceğim senin ya da herhangi bir erkeğin aklına geldi mi hiç? Gerçekten ne istediğimi."

Nefesi keskin bir şekilde kesildi.

"Tanrım, bu nasıl bir şey olurdu?" Kulağına fısıldadım. "Böyle bir özgürlükle ben ne *yapardım*?"

"Oldukça iyi bir fikrim var." Sesi çakıllı ve kalındı.

"Ama bana güvenmiyorsun." Hafifçe geri çekildim, gözlerinin içine baktım. "Sana güvenmek mi?"

"Ne istediğimi bilmek. Bana, kendisi için neyin en iyi olduğuna karar vermesi için büyük, güçlü bir adama ihtiyaç duyan küçük bir kız gibi davranmayı tercih ediyorsun."

"Mesele o değil."

"O zaman ne hakkında, Xander? Anlat bana."

"Bu onurla ilgili," dedi. "Bu kardeşin ve onun bana duyduğu güvenle ilgili. Bu benim istediklerimi bir kenara bırakıp doğru olanı yapmakla ilgili."

"Doğru olan şey." Gözlerimi kapatarak iç çektim ve başımı salladım. "Tamam. Tamam. Sen kazandın." Kucağından inmek istedim ama elleri kalçalarımı kavrayarak beni yerimde sabitledi.

"Hey." Sesi huysuz, neredeyse kızgındı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun."

Gözlerim kasıklarına kaydı. "Rahatlarsan ve beni gerçekten öpersen öperim."

"Seni gerçekten öpemem," dedi, elleri ise farklı bir hikâyeye anlatarak yüzümü sarmak için kalktı. "Yapamam amına koyayım."

Sonra beni kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Birkaç saniye boyunca o kadar şaşırmıştım ki kıpırdayamadım bile. Ama sonra dili dudaklarımın arasından kayarak barda daha önce hissettiğim kıvılcımı yeniden alevlendirdi.

Parmaklarımı gömleğinin içine soktum ve sanki beni iteeceğinden korkuyormuşum gibi sıkıca tuttum. Elleri kalçalarıma döndü ve beni harekete geçirerek alt bedenimi onunkinin üzerinde salladı. Ağzlarımız daha da açıldı, dili daha saldırgan ve emredici bir hal aldı. Bu dilin vücudumun en hassas bölgelerinde nasıl hissettirebileceğini hayal ettim ve bunun şokunu ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Aletin çıkıntısı bacaklarımın arasında kalın ve sertti ve kendimi onun katı uzunluğu boyunca ovuşturdum. Öpüşme pervasız ve dağınık bir hal aldı. Ağzı çenemde ve boğazımda gezindi ve kapüşonumun fermuarını göbek deliğime kadar açtı.

Sütyensiz giydiğim ince, dekolteli atletime bakarak "Siktir," diye homurdandı. Alnını köprücük kemiğime doğru eğdi ve nefesini tenimde hissettim. "*Siktir. Yapamam.*"

Ama sonra ağı göğüslerimin üst kıvrımlarındaydı, sakalı tenimi gıdıklıyordu. Parmaklarını atletimin üst kısmına geçirerek aşağı çekti, bir göğsümü ortaya çıkardı ve büzülmüş meme ucunu ağılıkla emdi. Başını göğsüme yasladım, parmaklarım saçlarına dolandı. Gömleğimi aşağı çekme zahmetine bile girmeden diğer göğsüme geçti, pamuğı ıslattı, dudaklarını sert tepenin üzerine kapattı, hızlı, sert çekişlerle beni ve malzemeyi ağızına çekti.

Ateş patladı ve tısladı; bu ses Xander'ın irkilerek gelmesini sağladı.

Beni kaldırarak ayağı kaldırdı, kapüşonumu omuzlarıma geri çekti ve geri çekildi. "Durmak zorundayız."

"Neden?" Etrafıma bakındım. "Burada kimse yok."

"Bundan emin değiliz. Biri bizi takip etmiş olabilir. Bu pervasızca, güvensiz ve ... yanlış."

"Yanlış mı?"

"Evet." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sınırı aştım. Kardeşin senin konusunda bana güveniyor. Seninle ilgili güvendiğı tek kişinin ben olduğumu söyledi."

"Yani?"

"Yani bunun bir anlamı var." Gözlerimin içine bakarak kararlı bir şekilde konuştu. "Güven benim için önemlidir."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben de, Xander! Güven benim için önemli "

Yanımızdaki ateş tekrar çatırdadı ve kıvılcımlar havaya fırladı. karanlık. Başımı salladım. "Boş . Olanları unutalım gitsin." "Teşekkür ederim. Dikkatim dağılmadan işimi yapabilmeliyim."

"Elbette," dedim, hem iş hem de dikkat dağıtıcı olarak adlandırılmaktan rahatsız olarak. Kapüşonumun fermuarını çeneme kadar çektim. "Ben yatmaya gidiyorum." Sonra tek kelime etmeden, *iyi geceler* bile demeden uzaklaştım.

On dakika sonra karanlıkta çarşafplarımın arasına girdim ve yan tarafıma kıvrıldım. Kendimi soğuk ve boş hissediyordum; ateşin başında otururken, hatta bu gece restoranda hissettiklerimin tam tersiydi.

Tek bir kişiyle saatlerce vakit geçirmeyeli, onu tanımayalı, onun beni tanımasına izin vermeyeli, karşılıklı bir çekimin oluştuğunu hissetmeyeli, nefes almasına izin vermeyeli, sınırlarını test etmeyeli, ilk öpücüğü paylaşmayalı uzun zaman olmuştu.

Ve bir saniye.

Ve bir

üçüncüsü.

Ağzının tenimdeki hissini, sakalının aşındırıcı sürtünmesiyle tezat oluşturan dudaklarının sert yumuşaklığını, meme uçlarımdaki o lezzetli çekişi hatırlamak . . . Yastığıma doğru hafifçe inleyerek yüzüstü yuvarlandım. Beni korumakla görevli adam neden aynı zamanda beni bu kadar tahrik etmek zorundaydı? Bu hiç adil değildi.

Yine de dürüst olmak gerekirse, çekiciliğinin bir kısmının da işinde iyi olması olduğunu kabul etmek zorundaydım. Onda hoşlanmadığım her şeye rağmen -ki *çok sayıda* vardı- onun varlığında kendimi güvende hissediyordum.

Ama aynı zamanda seksi hissediyordum. Arzulanı. İstenilen.

Ben. Gerçek ben-Kelly Jo Sullivan.

Evin kapısı açıldı ve kapandı. Bir an sonra Xander'ın koridordaki yavaş ve ağır ayak seslerini duydum. Banyoya girdi. Musluk açıldı.

Beni mi düşünüyordu? Kendine kızgın mıydı? Frene bastığı için pişman mıydı? Banyo kapısı açıldı ve koridorda tekrar gümbürdeyen ayak seslerini dinledim. Ama onları duymadım. Sadece sessizlik.

Nefesimi tutarak bir dirseğimin üzerinde doğruldum. Kapımın diğer tarafında mıydı? Acaba kapıyı çalmalı mıydı?

Tak, diye düşündüm. *Tak, seni koca aptal.*

Kalbim çılgınca çarparken tam on saniye geçti.

Sonra uzaklaşırken botlarının ahşap zemindeki yavaş gümbürtüsünü duydum. Tekrar yastığa uzandım ve kaşlarımı çattım. Beni reddettiği için ona lanet olsun! Ne kadar yalnız olduğumu anlamıyor muydu? Biri beni öpmeyeli ya da bana dokunmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Birine karşı bu kadar savunmasız olmak benim için ne kadar zordu?

Başka bir kız olsaydım, yakışıklı bir yabancıyla tanışır ve hikayesini magazin gazetelerine satacağından endişe etmeden küçük, seksi bir tatil kaçamağının tadını çıkarabilirdim. Oysa *ben bendim*, hiçliğin ortasındaki bu tek yatak odalı kulübeyi, bana ihanet etmeyeceğine güvenebileceğimi düşündüğüm ama yatağa yaklaşmayan ateşli bir adamla paylaşmak zorunda kalmıştım.

Ve o da beni istemişti. İstedğini biliyordum.

Sırt üstü yuvarlandım ve gözlerimi kapadım, kucağına tırmanışımı, onu altımda sert ve kalın hisledişimi canlı ayrıntılarıyla hatırladım. Onun duman ve ateş kokan kokusunu ve başımı tutup dudaklarını dudaklarıma bastırıldığı o anın coşkusunu hatırladım.

Kalçalarımıdaki o güçlü eller, bedenimi onunkinin üzerinde hareket ettiriyor. Dili ağzımda. Bacaklarımın arasındaki karıncalanma. Mırıldanmaya başladığını hissederek elimi tekrar iç çamaşırımın içine soktum. Parmak uçlarımı şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirirken, Xander'ı oturma odasında elini pantolonunun içine sokarken hayal ettim.

Göz kapaklarımın ardında, karanlıkta devasa bir yumruğun mamut gibi bir aleti yukarı aşağı hareket ettirdiğini, karın kaslarının büküldüğünü, nefes alış verişinin hızlandığını, hızlı ve sessiz olma çabasını gördüm. Elektrik akımı içinden geçiyor, ısı ve güç topluyordu. O basınç hissi yükseliyor, yükseliyor, ta ki zapt edilemeyip sıcak küçük darbeler halinde patlayarak onu terli, yapış yapış ve inilti içinde bırakana kadar.

Siktir git Xander, diye düşündüm kendimi oraya götürürken, bir yandan da onun mastürbasyon yaptığını hayal ediyordum. *Çok sert sikeyim seni.* Bacaklarımın arasındaki zonklama azaldığında, gürültülü nefes alışımı bastırmaya çalışarak karnımın üzerine yuvarlandım.

Ve gerçekten *de* kanepede aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim.

ON

xander

TABII KI ÖYLEYDİM.

ON BİR

Kelly

ERTESİ GÜN, sabah saat on sularında, iki elim sıcak kahve dolu bir fincana sarılmış halde verandaya çıktım. "Günaydın."

Xander verandada her zamanki sallanan sandalyesinde oturduğu yerden bana baktı, dizüstü bilgisayarı açtı, elinde bir fincan kahve vardı. Siyah saçları dağınıktı, bu da onu her zamankinden daha sert gösteriyordu ve gözlerinin altında iyi uyumamış gibi koyu halkalar vardı.

"Günaydın," dedi.

Hâlâ pijamalarımınla onun önüne geçtim ve bacaklarımı simit gibi çaprazlayarak kendimi diğer sandalyeye bıraktım.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Bebek gibi," diye yalan söyledim. Aslında bütün gece oldukça huzursuzdum. "Kanepe sana nasıl davranıyor?"

"İyi," dedi kahvesinden uzun bir yudum alarak. "Sorun yok."

Fincanımı dudaklarıma ve yatakta yanımdaki boş yeri ve bunun onun son gecesi olabileceğini düşünüp düşünmediğini merak ettim. "Kahve yaptığın için teşekkürler."

"Erken kalktım. Kendimi işe yarar hale getirmeye karar verdim."

"Minnettarım." Bir çift sincap çakıllı yolda birbirlerini daireler çizerek kovaladı, sonra da bir ağacın tepesinde gözden kayboldu.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye cüret etti.

"Hayır." Gece boyunca bunu düşünmek için bolca vaktim olmuştu. "Nereden geldiğini anlamıyor değilim Xander. Neden benimle uğraşmak istemediğini anlıyorum."

"İstiyorum." Başını iki yana salladı. "Sadece yapamam."

İçimi çektim. "Sanırım bana göz kulak olması için görevlendirilen birinin bu kadar güçlü bir ahlaki kurala sahip olmasına sevinmeliyim."

"Sizinle ilgili olarak benim kurallarımın zayıf bir noktası olduğu açık," dedi. "Ama söz veriyorum, dün gece olanlar bir daha olmayacak."

"Ve söz veriyorum, seni baştan çıkarmaya çalışmayacağım."

"Güzel." Çıplak bacaklarıma bakarak durakladı. "Gidip pantolon giymeysin herhalde, değil mi?"

"Bir dakika içinde giyineceğim." Ayak parmaklarımı göstererek bacaklarımı uzattım. "Görünüşe göre yine güzel bir gün olacak."

Kahvesini yudumladı ve bana bir tür homurdanmayla karşılık verdi. "Yine haberlere çıktık."

"Ha?"

Ekranını döndürdü, böylece dün gece Splash'te restorandan çıkarken çekilmiş fotoğrafımı görebildim, Xander bir adım arkamda savaşçı ve öfkeli görünüyordu, ben ise öpücükten sonra şoka girmiş ve solgun görünüyordum. "Yüzüme bak. Az önce ne olduğunu merak ediyorum."

Dizüstü bilgisayarı ona bakacak şekilde çevirdi. "Özür dilerim."

"Sana takılıyorum. Bu şekilde fotoğraflandığınız için üzgünüm." "Benim hatam. Orada güvende olabileceğimizi düşünmüştüm. yol." Başını iki yana salladı. "Kameraların sürekli yüzünüzde olmasına nasıl alışıyorsunuz? Bu pislik yüzümüze bakmıyordu, belli ki otoparkın karşısında saklanıyordu."

"Pislik olmayabilir," diye . "O paparazzilerin çoğu kötü değil. Sadece işlerini yapıyorlar. Hepimiz gibi hayatlarını kazanmaya çalışıyorlar."

"Bu çok istilacı."

Omuz silktim. "Bazen. Ama çoğu zaman size saygılı davranırlar. Bazıları da kötü bir fotoğrafı satmaz. İyi davranmak onların da çıkarına, anlıyor musun? Onlardan hoşlanıyorsam iyi bir çekim yapma olasılığım daha yüksek."

"Onları şahsen tanıyor musun?"

"Nashville'dekilerden bazılarını tanıyorum. Aslında, birilerinin programım ve konumlarımla ilgili ayrıntıları medyaya sızdırdığı belli olduğunda güvenlik ekibini işaret eden Nashville fotoğrafçılarından biriydi. Bu çok yardımcı oldu. Ama ..." Fincanımdan bir yudum daha aldım. "Para için her şeyi yapabilecek çürük elmalar kesinlikle var."

"Bu adamlar her işte var."

Şöyle bir baktım ve kaşlarını çatarak ekrana baktığını fark ettim. "Her şey yolunda mı?"

"Barda bazı sorunlarla uğraşıyorum." "Ne sorunları?"

"Adını sen koy." Baş ve işaret parmağıyla şakaklarını ovuşturdu. "Bar tabureleriyle ilgili tedarik zinciri sorunlarım var, kimsenin bilmediği Wi-Fi sorunları

ve elektrikçim kaçtı." "Bar nerede?"

"Cherry Tree Limanı'nda, kasabanın hemen dışında." "Görebilir miyim?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bilgisayarını kapattı. "Sanırım seni görmeye götürebilirim. Ama tatilinde gerçekten bunu mu yapmak ?"

"Belli ki planladığım türden bir tatil gerçekleşmeyecek." "Peki tam olarak ne planlamıştınız?"

Elimi havada zarıfçe döndürdüm. "İçimdeki çocukla temasa geçtiğim, duygusal ağırlıkları ve şiirsel lirizmleriyle övgü toplayacak duygulu, içe dönük şarkılar yazmam için bana ilham verecek bir tür yaratıcı inziva."

Kupasını dudaklarına götürerek gülümsedi. "Bunun yerine, hakkında bir şarkı yazdın

Ben.

" "Doğru," dedim gülerek. "Öyleyse bir dinleyeyim."

"Şimdi mi?"

"Evet. Git gitarını getir. Benim için şarkı söyle."

"Daha bir fincan kahveyi bile bitirmedim," diye itiraz ettim. "Ve ben Sabah sabah kulağa hoş gelmiyor."

"Bahaneler, bahaneler," diye azarladı. "Sence Dolly Parton sabahları ilk iş olarak sesinin nasıl ya da kaç fincan kahve içtiğini mi düşünüyor? Bahse girerim uyandığında hemen işe koyulup o duygusal ağırlıkları kaldırıyor."

"Peki," dedim, fincanımı yere bırakıp ayağa kalkarak. "Sana bir şarkı söyleyeceğim, ama sadece bugün beni eğlenceli bir yere götüreceğine söz verirsən."

"Bir fikrim olabilir," dedi sakalını sıvazlayarak. "Şarkıyı ne kadar sevdiğime bağlı."

Gülerek yatak odasından gitarımı almak için eve girdim. Ama önce banyoya girip aynada kendime baktım ve yanaklarıma biraz renk kattım. Saçlarım hâlâ dün ördüğüm örgüler içindeydi ama uyuduğum için biraz dağılmış ve kabarmışlardı. Bir an için onları çıkarmayı düşündüm ama vazgeçtim. Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmesini istemiyordum.

Verandada ona katıldıktan sonra oturdum ve gitarımı akort ettim. Xander'ın dizüstü bilgisayarı gözden kaybolmuştu ve ikimizin de kahve fincanlarını doldurduğunu fark ettim. Birkaç ısınma egzersizi yapmadan önce benimkinden bir yudum aldım.

"Şarkı bu mu?"

"Sus," dedim ona, yavaş, karışık bir ritimle E'de on iki barlık bir blues tıngırdatmaya başlayarak. "Devam etmekte olan yaratıcılığı bölme."

"Binlerce kez özür dilerim."

Gözlerimi kapattım, kendimi tembel kaybettim. On iki yaşındayken babamın ikinci el aldığı ucuz bir gitarla yatak odamda kendime öğrettiğim basit formda bir kez baştan sona çaldım. Sonra geri döndüm ve sözleri ekledim, en iyi kırık dökük, yıpranmış, bıkmış bir kadın taklidimi yaptım.

"Bir tatil planladım," diye şarkı söyledim, sesim uykudan paslanmıştı. "Sadece biraz boşluk olsun diye." İlk dört ölçüyü bitirdim ve E'den E'ye geçtim.

A. "Bir tatil planladım," diye şarkı söyledim ikinci kez, "sadece biraz boşluk olsun diye. Ama onun yerine yüzüme sakallı bir serseri vurdu."

Yanımdaki Xander bir kahkaha patlattı. "Güzel," dedi ve alkışlamaya başladı.

"Daha işim bitmedi," dedim ona, tekrar yanıma getirerek.

"Bende Xander Buckley blues'u var, gece gündüz peşimi bırakmıyorlar," diye mırıldandım gitarı biraz daha süsleyerek. "Bende Xander Buckley hüznü var, gece gündüz peşimi bırakmıyorlar. Bu yüzden onun kucağına oturdum ama beni tatmin etmeden gitti." Aşağı doğru bir yürüyüşle bitirdim ve iki jazzy akoruyla çözdüm, üstüne küçük bir riff mırıldandım.

Gözlerimi açtığımda onu kollarını kavuşturmuş, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle otururken gördüm. Ses azalırken elimi tellerin üzerine vurdum. "Nasıldı?"

Beni birkaç kez yavaşça alkışladı. "Çok eğlenceli."

"Teşekkür ." Gitarımı bir kenara bıraktım ve kahve fincanımı elime aldım.

"Tatmin olmadın, ha?"

"Evet. Sen değil

miydin?" "Evet."

"Bu konuda ne yaptın?" Şakacı bir şekilde sordum.

Tek kaşını kaldırdı. "Bu konuda ne yaptınız?"

Omuzlarımı kaldırarak, kahvemden bir yudum almadan önce hayal gücünün biraz çılgınca çalışmasına izin . "Okul gezisini hak ettim mi?"

"Sanırım bara gidebiliriz," dedi. "Orada kimse olmayacak gibi."

"Ve yeri görmek istiyorum," diye ekledim. "Peki."

"Ailenle tanışabilir miyim?"

Bana şansımı zorluyormuşum gibi uyarıcı bir bakış attı. "Sanırım. Austin bir barbekü partisi veriyor -sadece ailesi- ve Veronica bizi de davet etti."

"Yaşasın!" Topuklarım bir gümbürtüyle verandaya çarptı. "Ama bir şeyler getirmeliyiz. Barbeküye elim boş gitmek istemiyorum. Beni markete götür de biraz daha yiyecek alayım! Salata yapmak istiyorum."

Kaşlarını çattı. "İhtiyacımız yok-"

"Giyinmek için birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedim gitarımı alarak. "Beş dakika içinde hazır olurum."

Aceleyle odama dönerken gülümsememe engel olamadım. Küçük bir kasabada, arka bahçede barbekü yapmak Nashville'de yapabileceğim bir şey değildi ve boş zamanlarımın çoğunu otobüste tek başıma ya da bir otel odasında geçirdiğim bir turneden geliyordum.

Telefonuma baktığımda babamın dün gece beni tekrar aradığını gördüm. Bana bir sesli mesaj daha bırakmıştı, muhtemelen yine "borç" hakkında sorular soruyordu, sanki bana geri ödeyecekmiş gibi.

Son beş yılda babama bir araba almış, kredi kartlarını ödemiş, kumar borçlarını kapatmış ve iki başarısız rehabilitasyon gezisini finanse etmiştim. Kardeşim ona neden para verip durduğunu anlayamıyordu ama Kevin burada değildi, annem ağlayarak yanıma geldiğinde nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu, yeminler ediyordu, bu sefer farklı görünüyordu, bize yaşattıkları için çok üzgündü, kalmak için geri dönmüştü.

Bir de adamın kendisi vardı. Yakışıklı ve karizmatikti, aynı zamanda bir müzisyendi, dinleyicilerini hipnotize eden derin, yankılı bir sesi vardı. Baştan aşağı bir büyücüydü. Sözcüklerle arası iyiydi, özür dileme konusunda harikaydı, suçluluk duygusu uyandırma konusunda rakipsizdi. Duygularınızı, içiniz kuruyana kadar . Kısa sürede, onu hayal kırıklığına uğratanın siz olduğunuza ikna olurdunuz.

Sende çok şey var, fıstık. Hem de çok. Affedilmeni hak edecek kadar çok şey yapmadığımı biliyorum ama seni dizime yatırıp gitar çalmayı öğretmedim mi? Daha dizlerinin üzerindeyken düet yapman için seni sahneye çıkarmadım mı? Sana bir gün ünlü olacağını söyleyerek tohumları ben ekmedim mi? Babanı unuttun mu?

Son bir kez ona yardım edemez miyim? Sıkıntıdan kurtaramaz mıydım? Olabileceğini bildiği sevgi dolu bir koca ve baba olabilmesi için onu doğru yola sokamaz mıydım?

Ama ona ne kadar para verirsem vereyim, annem onu kaç kez yatağına geri kabul ederse etsin ya da şeytanlarını öldürmesine yardım etmek için ne kadar uğraşırsak uğraşalım, asla işe yaramadı.

Sesli mesajını sildim ve anneme mesaj attım.

Lütfen babama beni aramayı bırakmasını söyler misin? Onunla konuşacağım.

Geri döndüğümde

Ayrıca Duke'tan gelen ve dinlemeden sildiğim bir sesli mesaj ve Wags'ten gelen ve görmezden gelmeye karar verdiğim bir mesaj daha vardı. Aslında, önümüzdeki yirmi dört saat boyunca telefonumu görmezden gelmeye karar verdim. Mesaj yok, sesli mesaj yok, e-posta yok, sosyal medya yok. Telefonumu kapattım ve bavulumu gömdüm.

Kot pantolon ve tişört giydikten sonra örgülerimi tutturdum ve -sırf eğlence olsun diye- kılık değiştirmem gerekirse diye yanımda getirdiğim peruklardan birini taktım. Siyahtı, kakülleri vardı ve küt kesilmişti. *Pulp Fiction*'daki Uma Thurman'ı düşünün.

Odadan çıktığımda Xander durdu ve bana baktı. "Ne oluyor be?"

"Beğendin mi?" Koyu renk peruğun bir tarafını kabarttım. "Sanırım kırmızıyı tercih ederim."

"Ama kırmızı beni ele verebilir. Ya ürün reyonunda biri beni tanır mı? Ya da dondurulmuş gıdalar bölümünde? Kimliğimi korumak için beni tekrar öpmek isteyebilirsin ve buna izin veremeyiz." Yanından geçerken, fırsattan istifade göğsüne bir şaplak daha attım.

Beni bileğimden yakaladı, parmakları bir asma kilit gibiydi. "Bana dokunmayı bırakman gerekecek."

"Tanrım. *"Öpüşmek yok, pantolonunu giy, bana dokunmayı kes."* Başımı salladım. "Yatakta bu kadar eğlenceli misin?"

Bana sertçe baktı. "Yatakta nasıl olduğum seni ilgilendirmez."

"Tamam, tamam." Kolumu tuttuğu yerden çekerek kapıya yöneldim ama tam kapı koluna uzandığım sırada tekrar konuştu.

"Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yatakta tam bir cümbüşüm."

ON İKİ

xander

"DEMEK BU KADAR, HA?"

Kelly, Buckley's Pub'ı girişteki görüş noktasından inceledi, gözleri çimento zemini ve tuğla duvarları, devasa TV ekranlarını, püsküllü deri döşemeli kavisli kabinleri, endüstriyel sarkıt aydınlatmayı, barın arkasındaki aynalı rafları taradı.

Arkasında durdum, o beni göremezken gözlerim açgözlülükle onu tepeden tırnağa süzüyordu.

Üzerinde çiçekler olan tereyağı sarısı bir elbise ve beni bayıltan kırmızı kovboy çizmeleri giymişti. Ona her baktığımda, o çizmeler göğsümde tepiniyormuş gibi hissediyordum.

Dün gece onu omzuma atıp yatağa götürmemek için tüm gücümü harcamıştım. Kendimi kontrol altına aldıktan ve uygun sınırı belirledikten sonra bile, taşaklarımda bir ağrı ve yatışmayı reddeden devasa bir ereksiyonla onun uzaklaşmasını izlemiştim. Daha sonra, yatak odasının kapısının önünde durdum, yumruklarım acı dolu bir kararsızlık içinde sıkılmıştı, kafam bir şey söylüyor, bedenim başka bir şey için yalvarıyordu.

Ama sonunda, doğru ve yanlış duygularım kazandı. Benim korumam altındaydı. İçki içiyordu. Söylediği şeyleri kastetmemiş bile olabilir.

Bunu riske atamazdım.

Bu yüzden işimi kendim hallettim, umutsuzca kanepesinde hızlı, çılgınca bir orgazm homurdanmamı duymamasını umdum, sonra mutfakta kağıt havlularla hızlıca temizlendim ve plastik bir market poşetine koyup çöpün derinliklerine gömdüm.

Bana lanet bir ergen gibi davranıyordu.

Bu sabah aynı şeyi kendisinin yaptığını ima ederek işleri daha da kötüleştirmişti.

Bu şekilde iki hafta hayatta kalabileceğimden emin değildim. Sadece iki gün olmuştu ve aklımı kaçırmak üzereydim. Nasıl dayanabilirdim ki?

"İşte burası." Kaşlarımı çatarak eksik bar taburelerine ve yanmayan sarkıt lambalara bakarak yanından geçtim.

"Hoşuma gitti," dedi, pistte bara doğru yürürken. "Bu çok ..." Bir pazısını esnetti. "Erkeksi. Ahşap ve testosteron gibi kokuyor."

Barın arkasına doğru yürüdüm, birinin öğle yemeğinden kalan çöpleri tezgâhın üzerine bıraktığını görünce sinirlendim. Çöpleri topladım ve yere bırakılmış bir çöp torbasına doldurdum.

"Bugün kimse çalışmıyor mu?" Kelly elini Austin'in benim için geri kazanılmış ahşaptan yaptığı barın pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

"Hayır. Hafta sonu tatili var."

Çubuğu daha yakından inceledi. "Vay canına. Bu *gerçekten* çok güzel." "Kardeşim yaptı."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ciddi misin?"

"Evet. Geri kazanılmış ahşaptan inanılmaz mobilyalar -çoğunlukla yemek masaları- yapıyor. Ahır kapıları, demiryolu bağları, viski fiçileri, aklınıza ne gelirse."

Gözleri parladı. "Geri kazanılmış ahşaptan yapılmış bir yemek masası istiyorum. Benim için bir tane yapar mı?"

"Ona sorabilirsiniz. Sonunda babamla birlikte Two Buckleys'i işletmekten vazgeçip kendi işini kurmaya karar verdi."

"Bu harika." Bara yaslandı ve bana şeytani bir sırıtış attı. "Bana bir içki hazırla, barmen. Biraz spor maçı izleyelim. Sinirlenip televizyonlara bağıralım. Ev sahibi takım için kök salın, kök salın, kök salın."

Gülerek başımı salladım. "Henüz içkim bile yok ve televizyonlar da bağlı değil."

"Bummer." İçini çekti ve arkasını dönerek, eli bir sandalyenin arkasında gezinerek yerde ilerledi. "Hep bir bar sahibi olmak ister miydin?"

"Pek sayılmaz." Düşüncelerimi profesyonel ya da en azından platonik tutmaya çalışıyordum ama gözlerim kaymaya devam etti. O kızıl saçlar. Kıvrımlı kalçalar. O lanet botlar.

"Sonsuza kadar Donanma'da kalacağını mı sanıyordun?" Sandalyelerden birini çevirip üzerine oturdu, dirseklerini masaya dayadı, çenesini tek yumruğuna dayadı.

Boğazım çok kuruydu. Barın arkasında viski olsaydı, kendime bir shot doldururdum. "Hiç bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Sen daha çok her günü geldiği gibi kabul eden bir adam mıydın?"

"Bizi bu şekilde eğittiler. O anda yaptığımız işe odaklanmak ve geriye ne kaldığı ya da sırada ne olduğu konusunda stres yapmamak. Bunalmak ve işi bırakmak çok kolay olurdu."

"Hiç bırakmayı düşündün mü?"

"Eğitim sırasında mı? Elbette. Herkes yaptı. Ama ben inatçı bir orospu çocuğuydum."

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Oh, hepsini biliyorum."

Masanın altındaki o açık kalçaları, dün gece beni nasıl domalttığını düşünmeden edemiyordum. Ağzım memelerindeydi. Sikeyim.

"Peki ya sen?" Yönlendirmeye çalışarak sordum.

"Ben mi?" Köprücük kemiğine dokundu, tam da dün gece alnımı koyduğum yere. "Her zaman müziğe odaklanmıştım. Ben küçükken babam yerel barlarda çalardı, annem de Kevin'la beni izlemeye getirirdi. Sesten, ışıklardan, alkışlardan büyülenirdim. O sahnede çok eğlenirdi ve herkes onu severdi. Bazen beni de yanına getirirdi ve birlikte şarkı söylerdik. Şarkı söylemek ve insanları gülümsetmek, ıslık çalmak ya da zıplatıp dans ettirmek sihir gibiydi."

"Hâlâ öyle mi?"

Bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Hâlâ ne?"

"Sihir gibi hissediyorum."

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın ki?" "Belki de öyledir. Sadece soruyorum."

"Elbette, öyle. Yani, belki her gece değil ama bu çok şey istemek demek. Her sanatçı yorulur. Ama belli bir şarkıyı yüzlerce kez söylemiş olsam bile, dışarıdaki birinin onu ilk kez duyuyor olabileceğini ya da o gece hayatında olup bitenlerden dolayı farklı duyabileceğini hatırlamaya çalışıyorum." Başını iki yana salladı. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Odanın diğer ucundan onu inceledim ve içimden onu kollarıma alıp dünyadan saklamak geldi. "Kulağa çok yorucu geliyor. O dünyadan uzaklaşmak istemene şaşmamalı."

"Ben iyiyim." Sandalyeden kalktı ve onu tekrar masanın altına kaydırıldı. "Sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazırım."

"Şuradaki benim evim," dedim yanından geçerken. "Sağdaki kırmızı tuğla."

"Bekle, durmayacak mıyız?" Bana döndü, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Nerede yaşadığını görmek istiyorum. Büyüdüğün yeri."

"İçeri girmek ister misin?"

"Evet." Kolumu çekiştirdi. ", lütfen?"

Nefesimin altında homurdanarak komşunun garaj yolundan döndüm ve kendi evime girdim. Babamın arabası yoktu, bu yüzden çoktan Austin'in evinde olduğunu düşündüm.

"Burası çok güzel," dedi Kelly onu ön taraftaki yürüyüşe çıkarırken. Ortancalara hayranlıkla bakmak için durdu, bir kuzu kulağı bitkisinin gümüşü yaprağına dokunmak için eğildi.

"Teşekkürler." Ön kapının kilidini açtım ve önce onun içeri girmesine izin verdim. "Burası biraz dağınık olabilir. Babam pek iyi bir temizlikçi değildir ve ben de birkaç gündür yoktum."

"Sorun değil." O içeri girer girmez, babamın Alman-Avustralya Çoban Köpeği karışımı köpeği, ziyaretçilerden heyecan duyarak koşa koşa geldi. Kelly güldü ve eğilerek ona biraz sevgi gösterdi. "Merhaba, tatlım. Adın ne senin?"

"Fritz," dedim ona, kapıyı kapatırken.

"Merhaba, Fritz." Dizlerini yalarken kulaklarının arkasını kaşıdı ve ben bir köpeği kıskanmamaya çalıştım. "Ne yakışıklı bir çocuk."

"Köpeğiniz var mı?" Ben sordum.

"Hayır. Bir tane almak istiyorum ama annemin alerjisi var ve benimle yaşıyor. Belki bir gün. Kevin ve ben hep bir köpek istemiştik." Birinci kattaki odaları dolaşmaya başladı ve Fritz tamamen sadık bir şekilde onun yanında kaldı.

Onları yemek odasından mutfaktan oturma odasına doğru takip ederken, kendimi yıpranmış mobilyalar, yıpranmış halı, modası geçmiş aletler, duvarlardaki soluk fotoğraflar konusunda biraz utangaç buldum. Muhtemelen Nashville'de büyük bir malikanesi olan onun gibi biri için böyle bir yer eski püskü ve köhne görünebilir miydi?

Ama Kelly büyülenmiş gibiydi, şöminenin önünde yavaş bir daire çizerek dönüyordu. "Büyümek için ne harika bir ev. Çok sıcak ve ev gibi. Kardeşlerinle yakın mıydın?"

"Evet. Hâlâ çok yakınız."

Austin'in lise mezuniyetinden bir aile fotoğrafına daha yakından bakarken gülümsedi. Çerçeveyi şöminenin üzerinden alıp inceledi. "Söyle bakalım kim kimmiş."

Onun biraz arkasında durarak her birini işaret ettim. "Bu babam ve ağabeyim Austin. Bu benim, en uzun olan benim ve sonra kardeşim Devlin'in kolu alçılı, kardeşim Dash'in saçları sarı ve Mabel önde."

"Çok şirin." Yumuşak bir şekilde güldü. "Çok zayıfsın. Ve seni sakalsız görmek çok komik."

"Evet, daha sonrasına kadar hiç et koymadım." Parfümünün kokusunu tekrar alabiliyordum. Bana sevdiğim bir tatlıyı hatırlattı. Çilekli kurabiye olabilir. Ya da şeftalili pasta. Tatlı ve yazlık bir şey.

Mezuniyet fotoğrafını yere bıraktı ve çok daha önce çekilmiş bir fotoğrafı eline aldı. "Bu senin annen mi?"

"Evet." Bu muhtemelen hastalanmadan önceki son güzel fotoğrafıydı. Bir kalçasında Mabel'la bahçede durmuş, genişçe gülümsüyor, ışık gözlerinin olağanüstü mavisini yakalıyordu.

"Gerçekten çok güzeldi," dedi Kelly.

"Öyleydi."

Fotoğrafı dikkatlice şöminenin geri koyarak anne ve babamın düğün portresini gösterdi. "Vay canına. *Tıpkı* babana benziyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Kaç yaşında orada?"

"Sanırım evlendiklerinde otuz yaşlarındaydı."

Annemle babamın düğün pastalarının yanında poz verdikleri fotoğrafa bakmaya devam etti, her ikisinin de yüzünde geniş bir gülümseme vardı. "Çok mutlu görünüyorlar."

"Öyleydiler. İlk buluşmalarında ona evleneceğini söylemiş.

Altı ay sonra bunu başardı."

"Gerçekten mi?" Güldü. "Buna bayıldım. Sanırım bildiğin zaman, , ha?"

"Hep böyle derdi."

Yüzünü bana döndü. "Sence hiç evlenebilecek misin?"

Omuz silktim. "Evet. Bir ailem olsun istiyorum. Ağabeyimin zaten iki çocuğu var. Onun kazanmasından nefret ediyorum, bu yüzden hemen en az üç çocuğa ihtiyacım var."

Merdivenlere doğru yöneldi. "Sırf kardeşini bir konuda yenmek için üç çocuk mu yapacaksın?"

"Kardeşimi bir konuda yenmek için her şeyi yaparım," dedim. "Ama iyi bir baba olacağımı düşünüyorum."

Eğlenerek omzunun üzerinden bana baktı. "Neden şaşırmadım ki?"

Sırıttım. "Sadece olduğu gibi söylüyorum."

Merdivenleri çıkmaya başladı, bir eli tırabzanda, Fritz de peşindeydi. Basamaklar ayaklarının altında gıcırdadı. "Üç çocuk, ha? Erkek mi, kız mı?"

"İkisini de isterim. Ama muhtemelen aynı Fritz gibi üç gürültücü oğlanla Ben.

"Zavallı karın."

"Peki ya sen? Bir aile istiyor musun?"

"Eninde sonunda." Merdivenlerin tepesine ulaştı. "Peki hangi yatak odası senin mi?"

"Soldaki merdivenlerin başında."

Sahanlığa ulaştığında, yatağın örtülerini çekmek için hızla önünden odama koştum. "Özür dilerim. Çıkmadan önce yatağımı toplamamışım."

Kelly güldü. "Senin gibi bir asker mi? Hastane köşesi yok mu?"

"Pratik yapmıyorum." Odaya şöyle bir göz gezdirdim; şık mıydı? Oldukça derli toplu tutmuştum ama şifonyerimin tozunu almam gerekebilirdi ve daha yetişkin bir şeyler yerine güneş sistemi nevresimli iki adet ikiz yatak olması biraz utanç vericiydi. "Austin ve çocukları burada yaşarken burası Owen'ın odasıydı," dedim.

"Burada mı yaşıyorlardı?" Austin ve benim çocukken Devlin ve Dash ile paylaştığımız banyoya baktı ve kafasını diğer taraftaki yatak odalarına soktu.

"Geri taşınmadan önce birkaç yıl boyunca. Austin ve ikizlerin annesi hiçbir zaman gerçekten birlikte olmadılar ve kadın onları evlatlık verecekti ama Austin onları alıp kendi başına büyüteceğini söyledi. Austin yardım etsin diye babamın yanına taşındılar."

"Vay canına." Arka bahçeye bakan pencereden dışarı baktı. "Kaç yaşındaydı?"

"Yirmi beş." O şifonyerimin üstündeki eşyaları incelerken ben bir yatağın kenarına tünedim; bir avuç bozuk para, birkaç kolonya şişesi, kullanılmış bir kurutma kağıdı, fotoğraf makinem.

Her bir kolonya şişesini koklayarak, "Yirmi beş yaşında bir adam için gerçekten olgun ve sorumluluk sahibi," dedi.

"Austin çocukken bile her zaman olgun ve sorumluluk sahibiydi."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bu kötü bir şey değil," dedim hemen. "Austin'e büyük saygı duyuyorum. Ve onun neden böyle olduğunu anlıyorum. Annemiz öldükten sonra çok fazla boşluğu doldurmak zorunda kaldı. Birçok yönden ikinci ebeveynimizdi. Ve uzun yıllar boyunca."

Elinde hâlâ kolonya şişelerinden birini tutarak arkasını döndü ve şifonyere yaslandı. "Bu onun için çok zor olmalı. Hepiniz için."

"Evet." Bir an düşündüm. "Hepimiz farklı şekillerde üstesinden geldik. Sanırım Austin için, geri kalanımız için *kaya* rolünü üstlenmek onun başa çıkma şekliydi. Onun yıkıldığını hiç görmedim."

Şişeyi burnunun önünde ileri geri hareket ettirerek içine çekti. "Nasıl başa çıktın?"

"On yaşında bir çocuktan nasıl başa çıkmasını bekliyorsanız öyle," diye itiraf ettim. "Çok fazla yıkıldım. Kalbimi koluma takan bir çocuktum."

Gözlerini kırptırdı ve gözleri parladı. "Bu bende on yaşındaki sana sarılma isteği uyandırdı. O da orada bir yerde mi?"

Güldüm ve bir avucumu kaldırdım. "Hayır. O gitti. Büyüyüp koca sakallı bir serseriye dönüştü. Uzak dur."

Gülümseyerek kolonyayı uzattı. "Bu benim favorim."

"Bildğim iyi oldu. Senin yanında asla sürmem."

Onu yere bıraktı ve fotoğraf makinemi aldı. "Fotoğrafçı mısın?" "Öyle demezdim. Sadece fotoğraf çekmeyi seviyorum."

"Neyin?"

"Her neyse. Ziyaret ettiğim yerler. Hayatımdaki insanlar. Son zamanlarda sadece bardaki gelişmeleri kaydediyorum."

İki eliyle tuttu, sonra açtı. Bana odaklanarak tıkladı. "Yakaladım."

"Yapma," dedim ona.

"Ama objektifin bu tarafında olmak eğlenceli." Bir tık daha. "Ve kaşlarını çattığında çok tatlı oluyorsun. Evet, bana kızgınlık ver, sen bir kaplansın. Rawr."

"Duracak mısın?" Ayağa kalktım ve ona doğru ilerleyerek kameraya uzandım. Hemen kolumun altına girdi ve yatağın kenarına oturarak kamerayı arkasına sakladı.

"Gel de al," diye alay etti.

Kollarımı kavuşturdum ve mesafemi korumaya kararlı bir şekilde şifonyere yaslandım. "Onu almaya gelmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Neden olmadığını biliyorsun."

"Benden korktuğun için mi?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Gülümsedi, fotoğraf makinesini tekrar salladı ve bir fotoğraf daha çekti.

Ben birkaç parça daha giysi, daha iyi bir çift koşu ayakkabısı ve fotoğraf makinemle çantamı hazırlarken Kelly aşağıda bekledi. Şifonyerin üzerindeki aynada yansımamı kontrol ederken, onun ön salondaki köpeğe şarkı söylediğini duydum. Gülümsedim, sesini gerçekten seviyordum.

Ve onun sıcaklığını, espri anlayışını ve nezaketini sevdim. Bacaklarını, kalçalarını ve göğüslerini sevdim. Teninin kokusunu, saçlarının rengini ve düğmelerime bilerek bastığında o yeşil gözlerindeki parıltıyı sevdim.

Dün gece kucağıma tırmanması hoşuma gitti. Saçmalıklarımı yüzüme vurması hoşuma gitti. Beni istemesi hoşuma gitti.

Hoşuma gitmeyen şey ise bundan hiçbir şey çıkmamasıydı.

Ama yine de odadan çıkmadan önce en sevdiğini söylediği kolonyayı kendime sıktım. Hatta şişeyi bir avuç prezervatifle birlikte çantaya koydum.

Köpekle oynamak için eğildiğini gördüğümde merdivenleri yarılamaştım.

İşte o zaman tüm kutu için geri dönmeye karar verdim.

"Başardınız!" Kelly ve ben Austin'in arka bahçesine girerken Veronica sandalyesinden zıplayarak seslendi. Ağabeyim bir şemsiyenin altındaki büyük masada oturduğu yerden el sallıyor, babam da Owen'la birlikte at nalı oynadıkları çimenlikten selam veriyordu.

Veronica yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Kelly'yi karşılamaya geldi. "Merhaba, ben Veronica. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Ben Kelly." Yaptığı salataya baktı. "Salata getirdim ama fazla bir şey değil."

"Bu harika görünüyor!" Veronica salatayı Kelly'den aldı. "Bu roka mı?"

"Evet. Roka, çilek, beyaz peynir, arpacık soğanı, ceviz ve biraz nane." Yüzünü buruşturdu. "Sos çantamda, marketten aldığım salata sosu, kusura bakmayın."

Veronica güldü. "Dinle, birkaç ay önce rokayı bile *tanımlayamazdım*, bu yüzden kendini kötü hissetme. Hâlâ mutfakta yolumu bulmaya çalışıyorum. Eve gel, sana bir kadeh şarap getireyim." "Kulağa harika geliyor, teşekkürler."

Kelly Veronica'yı takip etti. omzunun üzerinden bana baktı. "Oh, merhaba, Xander."

"Merhaba, Veronica." Ama Kelly'yi hevesle arka kapıya doğru götürürken beni daha az umursamayacağı belliydi.

"Adelaide seninle tanışmak için sabırsızlanıyor," dediğini duydum. "Geleceğinizi öğrendiğinde hazırlanmak için odasına girdi ve o zamandan beri dışarı çıkmadı."

Onlar mutfağa doğru gözden kaybolurken Kelly'nin kahkahası soldu.

Soğutucudan bir bira alıp kardeşimin karşısındaki sandalyeye çöktüm ve şişenin kapağını kapattım. Uzun bir yudum aldım.

"Nasıl gidiyor?" Austin mutfak penceresine bakarak sordu. Perdenin arkasından Kelly ve Veronica'nın sanki ezelden beri arkadaşmışlar gibi konuştuklarını duyabiliyorduk.

Omuz silktim, bahçesinin çevresini taradım. "Tamam."

"Veronica, Kelly ile anlaşılamadığınızı mı söyledi?"

"değil." "Sorun ne?"

Biramı tekrar kaldırdım. "Durum çok zor." Kardeşim güldü.

"Senden hoşlanmadığı için mi?"

"Görünüşe göre benden gayet *hoşlanıyor*," demekten kendimi alamadım.

"Öyle mi? Roni'nin söylediklerine bakılırsa, sana zor anlar yaşıyor sanmıştım."

"Öyleydi, ama ateşkes ilan ettik. Şimdi o ..." Evin içinden kahkahasını duydum. "Beni biraz delirtiyor."

"Ne şekilde?"

Omuzlarımı yuvarladım. "Kulağa şok edici geleceğini biliyorum ama bir hata yapmış olabilirim."

"Ne yaptın?" "Onu öptüm."

Kaşları havaya kalktı. "Bu biraz şok edici. Korumakla görevli olduğun birine hamle yapmana şaşırdım."

"Bu bir hareket değildi, tamam mı?" Sandalyemde daha uzun oturdum.

"Bu bir taktikti." "Taktik mi?"

"Evet. Dün gece onu Backwoods'a götürdüm ve ayrılmadan önce barda bir şeyler içmek istedi. Pisliğin biri arkadan yaklaştı ve omzuna dokunmak üzereydi."

"Ah. Hayatlar tehlikedeydi ve onu öpmekten başka seçeneğin yoktu." Birasını bana doğru kaldırdı. "Sen bir kahramansın."

"Hıyarlık etme. O anda onu korumak için yapabileceğim tek şey buydu."

Sırıttı ve bir yudum aldı. "Tabii ki öyleydi. Devam et."

"Her ne kadar onu sadece yakın koruma görevlisi sıfatıyla öpmüş olsam da, yanlış bir fikre kapılmış olabileceğine inanıyorum."

"Kendini açıklamadın mı?"

"Yaptım, ama ..." Zor olan kısım burasıydı. "Sonra onu tekrar öptüm."

"Barda mı?"

"Evet." Tereddüt ettim. "Ve daha sonra evde."

Austin kahkahayı patlattı. "Dostum."

"Bakın, bu benim fikrim değildi," dedim savunmacı bir şekilde. "*Bana* hamle yaptı."

"Bunu neden yaptı?"

Kollarımı uzattım.

Kardeşim gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum. ortaya çıktı! 'Hadi gidip ateşin yanına oturalım', 'Şimdi kucağına oturacağım' ve 'Sakin beni çıplak görmekten hoşlanmadığını söyleme' dedi."

Austin neredeyse boğuluyordu. "Onu çıplak mı gördün?"

"Bu bir kazaydı!" Eve baktım ve sesimi alçalttım. "Perşembe günü geldiğimde lanet kapı kilitli değildi ve kapıyı çaldığımda cevap vermedi, ben de içeri girdim ve o da

Duştan çıkar çıkmaz *havluyula bile rtnmeden* oturma odasına giriyor. Bunu kim yapar?" Ben talep ettim.

"Onu ölümüne korkutmuş olmalısın. Seni kovmaya çalışmasına şaşmamalı." "Ayrıca beni dışarıda uyutmakla tehdit etti."

Kardeşim güldü. "yle mi?"

"Hayır, sonunda bana kanepeyi verdi ama bir metre kadar kısa ve bacaklarıma sürekli kramp giriyor." Ne demek istediğimi anlatmak istercesine sol diz arkası kırışıme masaj yaptım. "Ve şimdiden paparazziler onun fotoğrafını çekmeye başladı. Her an itinizin üzerinden bir kamera objektifi çıkabilir. Sana söylüyorum, bu işle ilgili pek çok şey kabus gibi."

"Ama bunu yapmak zorundasın."

"Bunu yapmak zorundayım." Arkama yaslandım ve gözlerimi kapadım. "Ama onu öpmek zorunda değildim ve kendimi bok gibi hissediyorum."

"Nasıl olur? Kulağa hoşuna gidiyormuş gibi geliyor."

"nk bu, kardeşinin bana duyduğu güvene ihanet olur." "Sana ona dokunmamamı mı söyledi?"

Başımı salladım. "Kardeşler arasındaki bazı şeyler sadece anlaşılır."

"Bunu anlıyorum," dedi, "ama sen ve Kelly aynı zamanda iki yetişkin kendi kararlarınızı verebilirsiniz."

"Affedersiniz," dedim biramı ona doğrultarak, "sizin için çalıştığı için Veronica'ya dokunmayı reddettiğinizi hatırlıyor gibiyim."

"Ve sen bütün bu zaman boyunca yüzüme karşı -Bakalım doğru hatırlıyor muyum, lanet olası bir aptal."

Sırttım. "yleydin. Ne olacağı o kadar belliydi ki."

Arka kapı açıldı ve Adelaide koşarak dışarı ıktı. "Baba, bak!" Bize doğru koştu ve tişrtnde pembe ve kırmızı harflerle *Hart Throb* yazdığını fark ettim. "Gömleğimi imzaladı!" Adelaide arkasını dönerek bize Kelly'nin Pixie Hart'ı imzaladığı sırtını gösterdi, tıpkı dn peçeteyi imzaladığı gibi i'leri kalplerle noktalamıştı, sadece çok daha büyüktü.

"Oldukça havalı," dedi Austin.

"Okulun ilk günü bunu giyeceğim," diye açıkladı Adelaide, yanakları beklentiyle kızarmıştı.

Veronica ve Kelly ellerinde birer kadeh şarapla arka kapıdan çıktılar ve masaya doğru ilerlediler. Kardeşim ayağa kalktı ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Austin."

Elini sıkarken ışıl ışıl gülümsedi. "Memnun oldum. Ben Kelly."

"Bu onun gerçek adı," dedi Adelaide heyecanla, bir o yana bir bu yana zıplayarak. "Ben onun gerçek adının Pixie Hart olduğunu sanıyordum!"

Kelly masaya gelip yanındaki sandalyeye otururken güldü. "Hayır, bu sadece bir organizatörün beni ilçe fuarlarında ve benzeri yerlerde sahneye çıkarırken hoşuna giden bir isim. Görünüşe göre Kelly Jo Sullivan'ın yeterince akılda kalıcı olmadığını düşünmüş."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Austin onun için yanındaki sandalyeyi çekerken Veronica sordu. Veronica otururken ona minnettar bir gülümseme verdi.

"O zamanlar öyle değildi. Şimdi biraz öyle," diye itiraf etti Kelly. "Acaba kendi adımları korumak için daha fazla mücadele etmeli miydim diye düşünüyorum. Ama mücadele etmek bana kolay gelmiyor. Bir tür çatışmadan kaçınan biriyim."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldandım, bu da bana kaburgama sert bir dirsek kazandırdı.

Babam ve Owen yanlarına geldi ve Kelly kendini tanıtmak için ayağa kalkarak ikisiyle de tokalaştı ve gülümsedi. Owen adını mırıldanıp yere bakarken, babam şapkasını çıkarıp heyecanla gülümsedi ve elini yirmi saniye boyunca aşağı yukarı salladı. Masanın ucunda, Veronica ile onun arasına oturan babam şansından memnun görünüyordu.

"Kasabamızı nasıl buldunuz?" diye sordu Kelly'ye.

"Henüz pek bir şey görmedim," dedi. "Xander dışarı çıkmama izin verme konusunda biraz başarısız. Ama arabanın camından gördüğüm kadarıyla çok güzel."

Babam yüzünü . "Neden arabadan inmesine izin vermiyorsun?"

Kelly'ye pis bir bakış attım ve şarabından bir yudum alırken gözlerinin muziplikle parladığını gördüm. "Arabadan inemeyeceğini hiç söylemedim. Sadece kendi başına araba kullanmasını, tek başına dolaşmasını ya da yerini internette yayınlamasını istemiyorum."

"Ama burası büyük, tehlikeli bir şehir değil," diye karşı çıktı babam. "Burası Cherry Tree Limanı. Tek başına dolaşmak tamamen güvenli."

"Eğer sen Pixie Hart değilsen," diye karşı çıktım. "O seninle ya da benimle aynı değil baba. İnsanlar onu her yerde takip ediyor. Ve işler çabucak kontrolden çıkabilir."

"Haklı," dedi, dokunmama kuralını unutarak ve bacağımı okşayarak. "Sadece ona zor anlar yaşatmayı seviyorum."

"Ama Kiraz Ağacı Limanı iyi insanlarla dolu," diye ısrar etti babam. "Onu gezdirmelisin, Xander. Eminim deniz fenerini görmek ister,

feribota binin, Pier Inn'de akşam yemeği yiyin."

"Buradayken kesinlikle biraz şekerleme yemesi gerekiyor," dedi Veronica. "Dondurmayı da şiddetle tavsiye ederim."

"Ve Moe's Diner!" diye bağırdı Adelaide, ağzı patates cipsiyle doluydu. "Bu benim favorim. Müzik kutusu var."

"Tüm bunlar kulağa harika geliyor." Kelly bana yan gözle baktı. "Ne dersin? Benim için tur rehberliği yapar mısın?"

"Bu hafta sonu olmaz," diye karşı çıktım. "Cherry Tree Limanı ağzına kadar turistle dolu. Pazartesi günü hepsi evlerine dönsünler, o zaman seni gezdiririm."

"Anlaştık," dedi başını sallayarak.

"Onu tekneyle gezintiye çıkarmalısın, Xander," dedi Veronica.

Kelly nefesini tuttu ve elinin tersiyle omzuma vurdu. "Teknen mi var? Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Seninle daha iki gün önce tanıştım," diye hatırlattım ona. "Ve ben seni eğlendirmek için işe alınmadım, sadece başını belaya sokmadığından emin olmak için işe alındım."

"Teknenizde başıma ne tür bir bela açabilirim?"

Aklıma pek çok şey geliyordu, özellikle de o fotoğrafta gördüğüm daracık beyaz mayoyu giyecekse, ama çenemi kapalı tuttum.

"Sanırım yarın bütün gün yağmur yağacak," dedi Austin, "ama Pazartesi güzel olacak."

Gökyüzüne baktım. Daha önce parlak, berrak bir maviydi ama şimdi batıdan gelen bulutları fark ettim. "Yağmur yağacağını fark etmemiştim."

"Evet." Veronica yüzünü buruşturdu. "Büyük bir fırtına olacakmış. Bugün kasabada bunun hakkında konuşuyorlardı. Hafta sonu tatilinde ne kadar da kötü."

"Yağmur ne zaman başlayacak?" Kelly sordu. "Sanırım kulübenin pencerelerini açık bıraktık."

"Bu geceye kadar olmaz." Veronica gökyüzüne baktı. "Gerçi şu bulutlar hızla yaklaşıyor, değil mi?"

Austin ayağa kalktı. "Sanırım eti ızgaraya koysam iyi olacak. Xander, bana yardım etmek ister misin?"

"Elbette." Ayağa kalkarak onu mutfığa kadar takip ettim.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Austin gülmeye başladı. "Dostum."

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordum, buzdolabını açıp Marine edilmiş tavuk göğüsleriyle dolu ağzı kapalı plastik bir torba çıkardı.

"Öylesin." Çantayı tezgâhın üzerine koyarken bana tanıdık bir sırıtış attı. Sözleri de tanıdıktı. "Ne olacağı çok açık."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne demek istiyorsun?" "Sen ve Pixie Hart'ı kastediyorum."

"Ona öyle deme. Bu onun adı değil."

"Özür dilerim." Buzdolabından bir paket sosisli sandviç ve hamburger köftesi dolu bir tabak aldı ve ayağıyla tekmeleyerek kapattı. "Sen ve Kelly Jo Sullivan dışarı çıkın."

"Hiçbir şey olmayacak," dedim çantamdaki prezervatifleri düşünerek.

"Öyle mi?" Dolaptan cam bir fırın kabı çıkardı ve tavuk göğüslerini içine boşalttı. "Bahse var mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bahse girmeyi nadiren reddederdim, özellikle de kazanmak Austin'in kaybedeceği anlamına geliyorsa.

Ama bu seferki şansım konusunda gergindim.

"Sanmıyorum," dedim.

Şaşıran Austin arkasını döndü ve kaşlarını kaldırdı. "Neden?" "Kolay." Omuz silktim. "Ben aptal değilim."

ON ÜÇ

Kelly

"AİLENİZ ÇOK GÜZEL," diye bağırdım Xander kardeşinin garaj yolunda geri dönerken ve verandada durmuş bizi izleyen Austin, Veronica, George ve çocuklara el salladım.

"Onlarla bu kadar çok vakit geçirdiğin için teşekkürler," dedi Xander silecekleri çalıştırırken. Yağan yağmur damlaları ön cama sıçramaya başlamıştı. Derin gri gökyüzünde şimşekler çakıyordu. "Sen ondan nal atma dersi istediğinde babam kesinlikle en iyi hayatını yaşıyordu."

"Çok tatlı biri."

"Yatak odasını görmek istediğinde Adelaide'in ağlayacağını sandım."

Güldüm. "Bir kızın odasının ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Odasını nasıl dekore ettiği kişiliği hakkında çok şey söyler."

"Peki duvarında senin dev bir posterinin olması ne anlama geliyor?" "İyi bir müzik zevki varmış." Ona doğru uzandım ve uyluk. "Oops, üzgünüm. Bir kuralı çiğnedim."

"Bütün gün kırıp durdun," diye yakındı. "Neden bu kadar alıngan olmak zorundasın?"

"Bilerek yapmıyorum. Ben sadece alıngan bir insanım. Daha iyi olmaya çalışacağım." Ellerimi dizlerimin arasına koydum ve sıktım. "Bu nasıl?"

Bacaklarıma baktı ama kaşları daha da çatıldı. "değil."

Pencereden dışarı bakarak gülümsememi gizlediğimde, bir film setinden fırlamış gibi görünen şehir merkezindeki ana caddeye döndüğümüzü fark ettim - kırmızı tuğlalı kaldırımlar, sevimli küçük butikler, şirin kafeler, bir dondurmacı, bir sanat galerisi, küçük bir sinema salonu. Eski moda sokak lambaları bile çok güzeldi. Saat dokuza yaklaştığı için işyerlerinin çoğu kapalıydı, ancak restoran pencerelerinden Cumartesi akşamı yemek masalarında oyalanan insanları görebiliyordum.

"Bu kasaba çok şirin!" Dedim. "Geri gelip keşfetmek için sabırsızlanıyorum." İş bölgesinin sonunda Xander sola döndü ve cadde limana doğru eğimli bir şekilde inmeye başladı. Manzara o kadar güzeldi ki, nefesim kesildi. "Oh, suyun üzerindeki aya bak! Bu babanın bahsettiği deniz feneri mi?"

"Evet." Yavaşladı. "Burası tam karşımızdaki Waterfront Parkı. Sağdaki büyük yerin adı The Pier Inn. Her yaz orada çalışıp masalara servis yapardım. Marina diğer tarafta." Sola döndü ve su boyunca ilerledik.

"Kumsal var mı?" Görmeye çalışarak sordum. "Karanlıkta söylemek zor."

"Burada değil. Burası sadece bir park ve liman. Ama yolun yukarısında halka açık bir plaj var. Sol tarafta, kayalık boyunca, yüz yıl önce Chicago'lu zengin aileler tarafından inşa edilmiş büyük tatil evleri var."

"Vay canına," dedim, sürücü tarafındaki camdan dışarı bakabilmek için ona doğru eğilmeye çalışarak. Puslu karanlıkta, eski Viktorya döneminden kalma büyük evlerin iri şekillerini görebiliyordum; kuleler, kalkanlar, sundurmalar ve cadı şapkalı çatılar. "Keşke daha iyi görebilseydim."

"Seni gün içinde geri getireceğim. Birkaç ay içinde buralarda bir ev satın almayı umuyorum - tabii ki onlardan biri değil. Daha küçük bir şey." Cherry Tree Limanı'nı arkamızda bıraktığımızda yol otoyola dönüştü ve Xander hızlandı. Yağmur ön cama sertçe vuruyordu.

"Karin ve üç gürültücü çocuğun için mi?" Alay ettim. "Ha."

"Yani Veronica, Austin'in garajının üstündeki dairede mi yaşıyor?"

Xander güldü. "Sanırım *teknik olarak* dairede yaşıyor ama tahminimce çoğu geceyi Austin'in yatağında geçiriyor ve erkenden gizlice dışarı çıkıyor."

"Bu biraz eğlenceli."

"Bu biraz saçma. O çocuklar aralarında ne olduğunu *biliyor*."

"Belki, ama bir sırrın olması kendini birine yakın hissetmeni sağlar." Ona doğru baktım. "Sence de öyle değil mi?"

Omuz silkti. "Gerçekten hiç sırrım yok."

"Oh, ama. Herkesin sırları vardır. Çok derinlere gömdükleri şeyler."

"Benim yok. Ben açık bir kitabım."

Yüzümü ona dönmek için yolcu koltuğunda kaykıldım ve bir botumu diğer dizimin altına soktum. "Açık bir kitap, ha?"

"Kesinlikle."

Bir parmağımı alt dudağımın altına sürttüm. "Katılmıyorum."

"Katılmıyorum da ne demek?" Bana kaşlarını çatı.

"Yani, bence sen açık bir kitap olduğunu *iddia eden* adamlardan birisin ve o ukala sırtışın ve rahat cazibenle herkesin dikkatini dağıtıyorsun, ama aslında sıkıca kapalı tuttuğun, gözlerden sakladığın *ikinci* bir kitabın var."

"İkinci bir kitap mı?" Homurdandı. "Peki bu gizemli, saklı ikinci kitapta ne var?"

"Gerçek duygularınız tabii ki."

Bir kahkaha patlattı. "Tüm aşklarımın isimlerini yazdığım küçük bir günlük gibi mi? Mabel'in gerçek bir anahtarla kilitlediği bir tane vardı. Ama onu en bariz yere saklamıştı ve Dashiell onu bulup keserek açtı."

Nefesim kesildi. "O yapmadı."

"O yaptı. Ve onun en iyi arkadaşına aşık olduğu ortaya çıktı. Onunla bu konuda acımasızca dalga geçtik."

"Bu korkunç," dedim başımı sallayarak. "Erkekler *korkunçtur*. Zavallı Mabel."

"Hayatta kaldı. Ama her neyse, benim gizli bir duygu günlüğüm yok. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ne görürseniz onu alırsınız."

"ama. Hepimizin diğerlerinden daha yakın koruduğumuz yanlarımız vardır."

Hepimiz hangi yönlerimizi paylaşacağımızı ve hangilerini koruyacağımızı seçeriz."

"Belki de korunmaya ihtiyaç duyan bir tarafım yoktur," dedi. "Belki de tüm parçalarımı sergilerken kendimi çok rahat hissediyordumdur."

Güldüm. "Benim dışımda."

"Hey, dinle." Bana karşı yine huysuzlaştı. "Kendimi korumak ve seni korumak iki farklı şeydir. İkisini birbirine karıştırma."

"Kafam karışık değil." Sırttım ve kollarımı Xander Buckley tarzında açtım. "Sadece olduğu gibi söylüyorum."

Eve vardığımızda yağmur sağanak halindeydi ve rüzgar sert bir şekilde .
Arabadan atlادık ve verandaya koştuk,

Ben kodu girerken Xander çantasını başımın üzerinde tutuyordu. "Kahretsin," dedim aceleyle içeri girerken. "Pencereleri açık bırakmışsınız!"

"Yatak odasındakileri getir," diye emretti ve hızla bir lambayı yaktı. "Ben bunları alacağım."

Karanlık koridordan yatak odasına doğru koştum, ıslak botlarımla ahşap zeminde kaydım. Neyse ki yağmur yatağın üstündeki pencerelerden uzaklaşıyordu, bu yüzden hiçbir şey ıslanmamıştı. Pencereleri kapattım, sonra oturdum, ıslak botlarımı çekiştirerek çıkardım ve nemli çoraplarımı soydum. Vıcık vıcık elbisemi değiştirmeyi düşündüm ama Xander hoşlanmış gibiydi. Bugün onu sık sık bana bakarken yakalıyordum.

Yalınayak oturma odasına dönerken, Xander'ın çıplak sırtını odanın karşısında gördüğümde durdum. Islak tişörtünü bir kenara fırlattı ve çantasına uzanıp başka bir tane aldı. Dövmeli derisinin altındaki kaslar, düz beyaz tişörtü kaldırıp başının üzerine çekerken çalıştı. Tişörtü tamamen giymeden önce arkasını döndü ve bana çıplak göğsünü ve karın kaslarını kısa bir anlığına . Bir sürü mürekkep. Bir sürü kas. Ellerimi üzerinde gezdirmeyi hayal edebileceğim bir sürü lezzetli küçük tepe ve vadi. Ya da dilimi.

Dudaklarımı yalamış
olabilirim. "Islak bir şey var
mı?" diye sordu.

Bir saniyemi aldı. "Oh, yatağı mı kastediyorsun?"

Hayır." "Ne demek istediğimi sandın?"

"Hiçbir şey."

Arkasındaki lamba titriyordu. Ev rüzgârda inledi. "Sence elektriğimiz kesilir mi?" diye sordum.

"Olabilir."

Gürültülü bir şimşek çakması havayı ikiye böldü. "Ooh!" Gök gürültüsü kulübenin duvarlarını sarsarken göğsüme dokunarak endişeyle güldüm. "Bu beni korkuttu."

Bana midemi çocuksu bir gülümseme verdi. "İyi misin?" "İyiyim," dedim. "Sadece biraz gerginim sanırım."

Bir an öylece durduk, yağmur çatıya vururken odanın iki ucundan birbirimize baktık. *Hayatım bir film olsaydı,* diye düşündüm, *ona doğru koşardım, o da bana doğru koşardı ve aramızdaki mesafeyi iki kalp atışı içinde kapatırdık, bedenlerimiz ve ağızlarımız hızlı ve sert bir şekilde çarpıştırdı.*

Ama ilk adımı atıp beni durdurmak için elini uzatması riskini göze alamazdım. Dün gece pozisyonunu açıkça belirtmişti ve ben de buna saygı duyacağıma söz vermiştim.

"Pekala," dedim, "sanırım yatacağım ve ciltsiz bir kitapla rahatlayacağım." "Tamam."

Aptalca el salladım. "İyi geceler."

Ellerini ceplerine soktu. "İyi geceler."

Birkaç saniye daha tereddüt ederek ona beni durdurması için bolca fırsat verdim ama yapmadı. Olduğu yere çakılmıştı, vücudu kaskatı ve gergindi, boynundaki kordonlar kısıtlamayla gerilmişti.

Koridorda ilerlerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

ON DÖRT

xander

Gözden kayboldu ve ben rahat bir nefes aldım. Ancak banyo kapısının kapandığını duyduğumda ellerimi ceplerimden çıkardım. Bir an için onu tekrar öpme dürtüsü neredeyse dayanılmaz olmuştu. Üç adımda zemini geçip onu kollarıma alabilir, yatağa götürebilir ve ıslak elbisesini teninden sıyrabilirdim.

Başım çoktan kalçalarının arasına gömülmüş olabilirdi.

Bir iniltiyi bastırarak iki elimle yüzümü ovuşturdum, elektrik önce titredi, sonra tekrar kesildi. Ve bu sefer, geri gelmedi.

Banyo kapısı bir an sonra açıldı. "Xander?" Hemen onun endişeli sesine doğru ilerledim. "Buradayım." "Çok karanlık. Göremiyorum."

"Seni yakaladım." Savaş yüzücüsü olarak eğitildiğim için zifiri karanlıkta yön bulmaya alışkındım. Banyo kapısına ulaştığımda onu kolundan tuttum. "İyi misin?"

"Evet, sadece beni şaşırttı. Ve ben-ben *sevmiyorum* gök gürültülü fırtınalar. Aslında onlardan biraz korkuyorum."

"Evet?" Onu koridorun karşısındaki yatak odasına götürdüm.

"Çocukken, kötü günlerde Kevin'in odasında uyurdum." "Onun yatağında uyumanıza izin mi verirdi?"

"Hayır, beni yerde yatırdı."

Güldüm. "En azından sana bir uyku tulumu verdi mi?"

"Hayır. Sadece bir yastık ve bir battaniye. Ama yine de odamda tek başıma olmaktan daha iyiydi."

Yatağa baktım. Sertçe yutkundum. "Burada yerde mi uyumamı istiyorsun?"

"Bunu yapar mısın?"

Hâlâ kolunu tuttuğumu fark edince ellerimi sıcak teninden çektim.

"Elbette."

"Fazla yer yok."

"Kanepede sahip olduğumdan daha fazla yer var."

Durakladı. "Sadece yatakta mı uyumak istiyorsun?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Xander, ama. Bana güvenmiyor musun?" "Sana güveniyorum. Kendime mi? O kadar da değil."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Peki, tamam. Yeri istiyorsan, hepsi senin."

"Bana bir dakika ver. Hemen döneceğim."

Odadan çıktım ve karanlıkta, kalbim hızla çarparak oturma odasına doğru ilerledim. Delirmiş miydi? Onun yatağında uyuyamazdım. Tamamen giyinik bir şekilde yanımda dururken dilimi ağzımda tutmak yeterince zordu. yatarken, üzerinde neredeyse hiçbir şey yokken nasıl davranmam gerekiyordu?

Yok artık. Bu söz konusu bile olamazdı.

Gözlerim spor çantamı bulup içinden eşofman altı arayacak kadar alışmıştı. Kot pantolonumu eşofmanla değiştirdikten sonra, içinde diş fırçamın olduğu küçük deri keseyi aldım ve banyoyu kullandım. Dışarı çıktığımda yatak odasının kapısı açıktı ama yine de çaldım.

"İçeri girebilirsin," diye seslendi usulca.

Odaya girdim ve yatağın ayak ucunda durdum. Çoktan çarşafların altına girmişti ve tüm bedenim ona katılmayı, fırtına sırasında onu yakınımda tutmayı arzuluyordu. Bir ya da iki orgazmı aklını başından almak. "Bir yastık verebilir misin?"

"Tabii ki." Ayağa kalktı ve bana bir tane uzattı. "Dolapta fazladan bir battaniye var."

"Teşekkürler." Yastığı yere atıp dolabı açtım ve raftan kalın bir polar battaniye aldım. Sonra şifonyer ile yatağın ayakucu arasındaki halıya uzandım, battaniyeyi bacaklarımın üzerine serdim ve yastığı başımın arkasına sıkıştırdım. "İyi geceler," dedim.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Birkaç dakika boyunca öylece uzanıp tavana baktım ve çatıda ara sıra gök gürültüsüyle kesilen yağmurun sabit uğultusunu dinledim.

"Xander."

"Ne?"

"Bu çok saçma." Yatağın ayak ucuna kadar süründü ve bana baktı.

"Sadece buraya gel."

" sanmıyorum."

"Orada rahat edemezsin." "Sorun benim rahatlığım değil."

"Hadi, bütün yastıkları aramıza koyabiliriz. Çin Seddi. Demir Perde. Etrafta dikenli tel var mı diye bakmamı ister misin?"

"Evet."

Delici bir çatırtı havayı ikiye böldü ve ardından altımdaki zeminin homurdanmasına neden olan bir gök gürültüsü duyuldu.

Kelly yatağa vurdu. "Buraya gel, seni koca aptal. Yoksa aşağıya geliyorum."

Nefes vererek güç isteyen kısa bir dua okudum, sonra doğruldum. "Duvarı inşa etmeye başlayın." Yastığımı kaptım ve yatağın boş tarafına doğru yürüdüm.

Yastıkları yatağın ortasına, yorganın üstüne bir sıra halinde yerleştirdi. "İşte. Gördün mü? Senin kendi tarafın var, benim de kendi tarafım." Arkasına yaslandı ve çarşafı çenesine kadar çekti.

"Orada iyi misin?" "Düzgünlüğü tanımla."

"Pijamalar. Üst ve alt."

Yorganın altından baktı. "O zaman yarı yarıya iyiyim."

İnledim. "Pantolonla ne alıp veremediğin var?"

Güldü. "Xander, buraya kadar geldim! Bacağım duvarın dışına . Sen de eşofman ve tişörtle örtünmüşsün. Gir içeri."

Çarşafın kenarını elime aldım ve sıyırmadan önce tereddüt ettim. Çünkü biliyordum *ki -biliyordum ki-* onunla o yatağa girersem bir şeyler olacaktı. Lanet bir yastık sırası beni durduramazdı.

Yine de girdim.

Sırt üstü yatarak çarşafı belime kadar çektim ve kollarımı iki yanıma koydum, bir mumya gibi kaskatı kesildim. "Mutlu musun?"

"Evet." Yan yattı ve başını ellerinin arasına aldı. "Şimdi geç saatlere kadar uyanık kalalım ve birbirimize sırlarımızı anlatalım."

"Sana söyledim, benim sırlarım yok."

"Oh, doğru. Xander Buckley: sır yok, korku yok. Sadece olduğu gibi söyler."

"O benim."

"Bunu bir tişörte koymalısın. XB ürünleri."

"Belki yaparım. Barda satabilirim." Ellerimi başımın arkasına koydum. Kıkırdadı. "Peki sen korkusuz mu doğdun?"

Bir an düşündüm. "Belki de. Ya da belki de ikinci çocuk olduğum için bu şekilde şekillendirildim. Her zaman Austin'e ayak uydurmaya çalışıyordum. Bu da onun korkmadığı hiçbir şeyden korkamayacağım anlamına geliyordu. Ve eğer o bir şeyden korkuyorsa, ben de korkmadığımı kanıtlamak zorundaydım."

"Ne gibi?"

"Garajın çatısından içinde beş santim kadar su olan küçük plastik bir bebek havuzuna atlamak gibi. O yapmadı, ben yapmak zorunda kaldım."

"Yaralandın mı?"

"Kahretsin evet, yaralandım. Kolumu kırdım." "Ouch."

"Ayrıca çenem düşüktü, bu yüzden aslında yapamayacağım şeyleri yapabileceğimle övünerek başımı belaya sokardım, ama Austin ya da başka biri beni bu konuda suçlarsa, en azından bunu desteklemeye çalışmak zorundaydım."

"Ne yapabildiğini söyledin?" "Bir keresinde uçabileceğimi söylemiştim."

"Oh hayır." Gülmeye başladı.

"Sonu iyi bitmedi."

"Bunu sormaktan korkuyorum ama bunu nasıl kanıtlamaya çalıştınız?"

"Kanepenin arkasında durdum ve tavan vantilatörüne tutunmaya çalıştım. Momentumun beni harekete geçireceğini ve en azından birkaç saniyeliğine uçabileceğimi düşündüm."

"Ne oldu?"

"Vantilatörü kırdım. Burnum kanadı ve gözüm morardı." "Yine de daha kötüsü olmadığı için şanslısın."

"Annem *çok kızmıştı*. Bunu yapmama izin verdiği için Austin'in bile başı belaya girdi." Zihnim fiziksel olarak daha az zararlı olan ama bende daha derin yaralar bırakan anılara doğru dolaşırken durakladım. "O hastalandığında işler değişti. Ben değiştim."

Bunu takip eden sessizlikte yağmur daha gürültülü görünüyordu.

"Nasıl yani?" "Korkuyordum."

"Onu kaybetmekten mi?"

"Evet." Ben devam ederken gök gürledi, budaklı çam duvarları salladı. "Ve sonra en büyük korkum gerçekleştiğinde, her şeyden korkmaya başladım. Ve bundan nefret ettim. Çıldırılmışım. Sonra bir gün karar verdim

Yeterli olan yeterliydi ve eğer bir şey beni korkutuyorsa, onunla yüzleşmek zorundaydım. Örneğin, eskiden derin suları hiç sevmezdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Özellikle de dibini göremediğiniz bir gölde. Yükseklik mi? Ben iyiydim. Her ağaca tırmanır, her duvara tırmanır, en yüksek ata binerdim. Ama o derin, karanlık su... bilinmeyendi. İçine düşmekten ve unutulup gitmekten çok korkuyordum."

"Bunu nasıl atlattın?"

"Mümkün olan her fırsatta derin suya atladım. Nefesimi mümkün olduğunca uzun süre tutmaya çalıştım. İyi bir yüzücü oldum - lisedeki yüzme takımı rekorlarımdan bahsetmiş miydin?"

Kahkahası yumuşaktı. "Henüz değil."

"Birkaç tanesi hâlâ duruyor. Her neyse, liseden sonra en zor ve en korkutucu olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım - Navy SEAL savaş yüzücüsü oldum. Bu işte iyiydim çünkü paniğin üstesinden nasıl geleceğimi ve işe nasıl odaklanacağımı biliyordum."

"Bölümlere ayırmayı öğrendin."

"Korkularıyla yüzleştirdim." Bu önemli bir ayrım gibi görünüyordu. "Artık derin sulardan korkmuyorum. Ya da başka bir şeyden."

"Sadece ben." Yastıkların üzerinden uzandı ve beni dürttü. kaburgalar.

Bileğini tuttum. "Affedersiniz hanımefendi, bir güvenlik ihlali yaptınız. Bugün çok fazla kez."

"Özür dilerim! Bir kazaydı!"

"Sana inanmıyorum." Parmaklarımı kolunun etrafında kilitli tutarken, kendime hâkim olamadığımı hissediyordum. "Bence yapmayacağına söz verdiğin halde beni bilerek kışkırtmaya çalışıyorsun."

Kıkırdadı. "Yemin . Lütfen kızma."

"Kızgın değilim. Ama bir sonuç almadan bu işten sıyrılmana izin veremem."

"Adını sen koy. Her şeyi yaparım."

"İşte yine başladın. Yapmamam gereken şeyler için beni baştan çıkarıyorsun. Acaba country müzik, sevgilisinin payetlerin altında bu kadar şeytani olduğunu biliyor mu?"

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar," dedi ciddiyetle. "Anladıkları şey bir rol."

"Ama buna bayılıyorlar." Başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdirdim, vücudum uğuldamaya başlamıştı. "Ve bu işte iyisin."

"Çok pratik yaptım. Kimse gerçek beni istemiyor."

"Ben öyle demezdim."

"Belki bir kişi biliyordur. Ama o bana biraz sorun çıkarıyor."

"Tam bir pislik. Onu becermemi ister misin?"

"Evet. Sadece bir mesaj gönderecek kadar."

"Mesaj nedir?" Kolunu ağzıma götürdüm ve dudaklarımı başparmağımın olduğu yere bastırdım. Bileğinin iç kısmı saten gibiydi.

"Benden korkmasına gerek yok."

"Belki de ondan korkmalısın." Onu daha yakına çekerek kolundan yukarı doğru öptüm.

"Ben . Ona güveniyorum."

"Ona neden güveniyorsun? Bunu hak etmek için ne yaptın?" Dudaklarım dirseğinin kıvrımına ulaştı.

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Sadece onun yanında kendimi güvende hissediyorum."

Bu sözler bana onun koruyucusu olarak rolümü, görevimin ne olduğunu, ona neden dokunmamam gerektiğini hatırlatmalıydı. Ama tam tersi bir etki yarattılar - beni uçurumun kenarına ittiler.

Dirseğime dayanarak onu sırtüstü yatırdım, yastık duvarı aramızda sıkışmıştı. Karanlıkta solgun ve puslu olan yüzüne baktım. Nefesini dudaklarımda hissettim. "Benimle güvendesin."

"Xander," diye fısıldadı, boştaki elini çenemin etrafından kıvrıp enseme doğru kaydırarak. "Lütfen sana yakın olmama izin ver. Sadece bu gece için bile olsa."

Başımı aşağı çekti ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Dilim dudaklarının arasında ilerlerken parmakları saçlarıma dolandı. Öpüşme derinleştikçe, aramızda bükülen çarşaftan ve bariyer duvarından dolayı hayal kırıklığına uğradım. Dizlerimin üzerine çökerek çarşafı geri çektim ve yastıkların her birini yere fırlattım.

"Artık duvar yok mu?" diye sordu nefes nefese.

"Duvarı sikeyim." Hevesle vücudumu tekrar onunkinin üzerinde gezdirdim ama göğsüme vurduğu bir el ile beni durdurdu.

"Gömleğini çıkar."

Boynumun arkasından tuttum ve çekip çıkardım. Hemen dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini üzerime koydu, avuçlarını karnımda, göğsümde, omuzlarımda gezdirdi.

"Seni gördüm," diye nefes aldı. "Bu gece erken saatlerde, gömleğini değiştirirken. Seni gördüm."

Dokunuşu kollarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Ben de seni gördüm. Günler önce. Tamamen çıplak ve sırlıslıkla. Ve o zamandan beri aklımı kaçıyorum." Tişörtünün altından tutup başının üzerine kaldırdım, sonra onu kollarımla sardım, ağızlarımız çarpıştı, üst bedenlerimiz birbirine yaklaştı. Ten tene temas, doğrudan sikime bir uyarılma sarsıntısı gönderdi.

Öpüşmemiz çaresiz ve sertti. Avuç içleri sırtımdaydı. Yumruklarım saçlarında. Sikim fırlatılmaya hazır bir roket gibi aramızda sıkışıp kalmıştı. Ellerimi kışından aşağıya, iç çamaşırının içine kaydırıp ve onu kendime doğru çektim.

Hiç bu kadar çok şeyi aynı anda istememiştim. Yerçekimi, sıcaklık, sürtünme istiyordum. Teninin her santimini tatmak istiyordum. Ben içinde hareket ederken bacaklarının bana sarıldığını hissetmek istiyordum. Onu boşaltmak, vücudu sıkılaşıırken çıkardığı sesleri duymak, orgazmının aletimde hissetmek istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum - gerçek ona, özel ona, kimsenin bilmediği kadına.

Ama onun da istediği şeyin bu olduğundan emin olmalıydım.

Onu sırt üstü yatırdım ve kalçalarının arasına diz çökerek ellerimi omuzlarının üzerinde birleştirdim. "Daha fazla sınırı aşmadan önce konuşmamız gerektiğini düşünüyorum."

Elleri göğsümde gezindi. "*Konuşmak* mı istiyorsun? *Şimdi* mi?"

"Evet." Ama parmak uçlarıyla meme uçlarımla oynuyordu, bu da kelimelerimi kullanmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden topuklarımın üzerine geri oturdum, ulaşamayacağı bir yere. "Bunun senin için sorun olmadığını bilmem gerek."

"Söyleyemez misin?" Doğrulup bileğimden tuttu ve elimi bacaklarının arasına götürdü. "Dokun bana."

Nefesimi tutarak, iç çamaşırının ipeksi malzemesinden onu okşadım, parmak uçlarım ince kumaşın şişmiş klitorisini bulduğunda aletim kabardı.

"İçeride."

Parmaklarımı ipeğin altından geçirip onu sıcak, yumuşak ve ıslak bulduğumda kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir parmağımı içine kaydırıp ve o inledi. Ya da belki o bendim.

"Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu. "Evet. Arkana yaslan."

İstediğimi yaptı ve başparmağımı klitorisine karşı kullanarak ikinci bir parmağımı içine soktum. Diğer elimle bir meme ucuna uzandım,

Parmak uçlarımla alay ediyordum, dilime karşı verdiği sert hissi hatırladıkça sikim ağrıyordu.

Kalçalarını kaldırıp ellerime doğru salladı, elleri kalçalarının yanındaki çarşafı pençeliyordu. "Bunu istiyorum, Xander. Seni istiyorum. Bana duymak istediğin şeyi söyle, ben de söyleyeyim. Benden istediğin her şeyi yapacağım."

"Bu iş böyle yürümeyecek bebeğim." Ellerimi onun üzerinden çektim, böylece nemli ipek külotunu bacaklarından aşağı indirip bir kenara atabildim.

"Hayır mı?"

"Hayır, patronluk taslıyorum ama senin patronun değilim," dedim ona, dizlerini birbirinden ayırıp yatakta kayarak başımı kalçalarının arasına soktum. "Ben plak şirketi değilim." Sol yanağımın yumuşak ve sıcak tenine bir öpücük kondurdum. "Ben senin menajerin, ajansın ya da reklamcın değilim." Sakalımı diğer uyluğuma sürttüm. "Benim için sahne almak konusunda endişelenmene gerek yok. Gösteri istemiyorum. Pixie Hart'ı becermek istemiyorum."

Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Ne istiyorsun?"

"Gerçek seni istiyorum," dedim, dilimle yavaşça amının ortasını okşadım. Bunu tekrar yaptım, tepede oyalandım, klitorisinin üzerinde döndüm, sadece izimi bıraktığımı hissetmek için küçük bir X yaptım. Burnumla şişmiş küçük tatlı noktayı okşadım. "Kelly Jo Sullivan'ı istiyorum. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum, sesinin nasıl çıktığını bilmek istiyorum, onu neyin boşalttığını bilmek istiyorum."

"Bu-bu çok ... umut verici bir başlangıç." Ben alay edip yaladıkça ve tadını çıkardıkça nefesi kesildi ve haykırdı. Bütün bir gün oruç tuttuktan sonra kendimi ziyafete bıraktım.

"Sana herkesi ve her şeyi unutturmak istiyorum," dedim parmaklarımı tekrar içine sokarak, "çünkü bu gece senden başka kimse yok."

Tadı sürdüğü parfüm kadar tatlıydı ve onu doymak bilmez bir açlıkla yuttum. Mağara adamı homurtuları. Açgözlü emme sesleri. Kalçaları cıvı cıvı dilimin altında kıpırdanmaya başladığında ve iç kısımları sondalama parmaklarımın etrafında sıkılaştığında yaklaştığını biliyordum. Geriye doğru düşerek saçlarımdan tuttu ve ben klitorisini ağzıma alıp hızlı, sert darbelerle ucunu fiskelerken beni kendine doğru çekti. Doruğa ulaştığında çığlıkları daha da yükseldi ve vücudunun nabzının attığını ve titrediğini hissettiğimde neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum.

Kollarımdan tutup beni yukarı çektiğini hissettiğimde sarsıntılar daha yeni azalmıştı. "Xander." Bacaklarımdan arasına uzanıp eşofmanımın üzerinden beni okşarken sesi ismimin üzerinde çatladı. "Seni istiyorum. Şimdi istiyorum."

Buraya koruma getirmediğimi fark ettiğimde pantolonum dizlerimin yarısına kadar inmişti. "Bekle," dedim ve pantolonumu tekrar yukarı çektim. "Hemen döneceğim."

Onurumun arzuma karşı savaşı kaybedeceğini anladığım için günün erken saatlerindeki halime teşekkür ederek, spor çantamın dibine sakladığım kutudan bir prezervatif çıkardım ve yatak odasına koştum. Pantolonumu ve iç çamaşırimi çıkarırken paketi dişlerimin arasına sıkıştırdım, sonra tekrar yatağın üzerine diz çöktüm.

Kelly dirseklerine dayanarak ambalajı yırtıp açmamı ve prezervatifi takmamı izledi. "Sonunda," dedi. "*Seni* çıplak görebileceğim."

Karın kaslarımı esneterek sikimi yumrukladım. "Ve?" "Ve ne?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sana bunu söyleyemem," dedi, sanki bunu sormama bile şaşırmış gibi. "Egon yeterince canavar. Neredeyse sikin kadar büyük."

"İşte bu kadar." Onu koltuk altlarından yakaladım ve yatağa yanlamasına sırt üstü fırlattım, aksi takdirde başım üstümüzdeki açılı tavana çarpacaktı. Kollarını yatağa sabitleyerek yüzümü boynuna gömdüm ve boğazından göğsüne doğru öptüm, dudaklarımı ve dilimi her bir mükemmel göğsünde kullandım, sıkı pembe tepelerini ağzıma aldım, hafifçe ısırdım, onu eğip inletmesinin tadını çıkardım.

"Yeter," dedi, beni tekrar vücuduna çekmeye çalışarak. "Sana içimde ihtiyacım var. Daha fazla bekleyemem."

Sabırım da sınırlarına ulaştığından, istediği gibi yaptım, üzerine uzandım ve sikimi bacaklarının arasına yerleştirdim. Bir an için onunla alay etmeyi, ona bir iki santim vermeyi, her şeyim için yalvarmasını sağlamayı düşündüm, ama ucunu içine sokar sokmaz, daha fazla oyun oynayacak sabrım olmadığını fark ettim. Uzun bir hamleyle sonuna kadar soktum, ikimiz de tatlı, yüce uyum karşısında inledik. Sıcak, rahat ve kadifemsi pürüzsüzdü ve kendimi taşaklarımdan derinliklerine gömdüm ve bir an orada kaldım, tüm kaslarım gerildi, vücudum kenarda durdu. Eğer hareket etseydi, patlayabilirdim.

Ama o da kıpırdamadan durdu, zor nefes alıyordu, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Xander," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı, elleri omuzlarımı tutuyordu. "Bana bir dakika ver."

"Keşke şu anda zamanı durdurabilseydim. Hepsini sana verirdim."

Gözlerini açtı ve ellerini kollarımda gezdirdi. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Nasıl oluyor da iki gün önce senden nefret ederken şu anda tek istediğim içimde olman?"

"Bilmiyorum," dedim, vücudum hareket etmek için can atıyordu. Kalçalarım yanıyor, karnım sıkışıyordu.

"Ama ne istediğimi umursamadın, değil mi?"

"Artık umurumda." Yavaş, ritmik vuruşlarla içine doğru sallanmaya başladım. "*Derinden* önemsiyorum. *Çok* önemsiyorum. Sana ne kadar önemsemiğimi göstermeme izin ver."

İnledi, topuklarını arkasına gömdü. "Evet. Göster bana. Beni oraya götür."

Yavaş gitmeye, bu sabah övündüğüm becerilerimi karanlıkta göstermeye niyetliydim, ama bu dört nala koşan vahşi bir atı dizginlemeye çalışmak gibiydi. Birkaç dakika içinde, her hamlede daha derine ve daha sert bir şekilde, acımasızca içine giriyordum. Yatak duvardan uzaklaştı. Parmakları sırtımda geziniyordu. Tenimiz sıcaktan kayganlaştı. İçimdeki gerilim parmaklıklar ardındaki bir hayvan gibi kudurmuştu.

Yavaşla, göt herif, dedim kendi kendime, pembe vibratörü hatırlayarak. *Gıdıklayan tavşan kulakları istiyor. Dönen boncuklar istiyor. Otuz altı titreşim modeli istiyor.*

Kahretsin, bende bunların hiçbiri yoktu! Ve tek istediğim kontrolü kaybetmek, ona karşı *hissettiğim* bu *duygudan* kurtulmaktı - artık içimde olmasını istemiyordum. Oraya ait değildi. Kafa karıştırıcı ve çileden çıkarıcıydı ve hepsi onun suçuydu.

Yavaşladım ve dudaklarımı kulağına dayadım. "Çok güzelsin," diye homurdandım. "Beni deli ediyorsun. Seni korumak hem de parçalara ayırmak istiyorum. Seni acıtacak kadar sert becerirken güvende hissetmeni sağlamak istiyorum. Senin için iyi bir adam olmak istiyorum ama aynı zamanda sikime boşaldığını da hissetmek istiyorum."

"Xander," diye nefes nefese kaldı. "Durma."

"Çok ıslaksın," diye homurdandım, daha hızlı itiyordum. "Çok sıkı. Ve hâlâ dilimde tadını alabiliyorum."

Kıçımı kavradı ve kalçalarını altımda salladı, vuruşa vuruşa benimle eşleşti, vücudu altımda gerilirken tutarsızca mırıldandı.

Ben. *Evet, evet, evet, çok iyisin, tam orada, benimle gel, lütfen . . .*

Vücuduna sıkıca tutunarak, başı yana düşene, ağzı sessiz bir çığlıkla açılana ve amcığı beni yıldızlara fırlatan küçük küçük darbelerle sikimi sıkana kadar ritmimi klitorisinde sağlam ve sabit tuttum.

Tamamen bırakarak, tekrar tekrar içine daldım, her vahşi itişte çığlık atmasını sağladım, kemiklerimi sarsarken kaslarımı felç edecek kadar güçlü bir orgazmdan güç alırken boğazımın arkasından gırtlak sesleri geliyordu.

Nefesimi tutmaya çalışırken artçı şoklar vücudumda yankılandı. Muhtemelen onu boğduğumu fark ederek göğsümü kaldırdım ve aşağıya baktım. Yanağı hâlâ dönüktü, gözleri kapalı, ağzı açıktı.

"İyi misin?" Ben sordum.

İç organları beni bir kez daha sıktı ve titredi. "Bu. Öyleydi. İnanılmaz."

"Şuna bakın, bir konuda hemfikiriz."

Gülümsedi ve başını kaldırıp baktı. "Kimin aklına gelirdi ki?" "Hemen döneceğim," dedim ve üzerinden yuvarlandım.

Fırtına dinmişti ama banyoya girerken yağmurun sesini hâlâ duyabiliyordum. Veronica'nın yarın bütün gün yağmur yağacağını söylediğini hatırladım ve bütün günü Kelly ile yatakta geçirmeyi düşündüm. Buna izin var mıydı? Yoksa bu tek seferlik bir şey miydi? Daha önce *sadece bu gece için* gibi bir şey söylemişti. Ciddi miydi?

Temizlendikten sonra yatak odasına geri döndüm ve yatağı yerine ittim. "Görünüşe göre fırtına geçti."

Kelly yüzünü bana dönmek için yan yattı.

"Biliyorum." "Hâlâ burada uyumamı istiyor musun?"

"Duruma

göre
değişir."

"Neye
bağlı?"

"Hâlâ dokunmama kuralımız var mı?"

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ah, sanırım bu kuralı gömebiliriz. İyi ve ölü."

Güldü ve yorganı arkaya attı. "Huzur içinde yatsın. Ama onu özlemeyeceğim."

Yanına tırmandım ve hemen yanıma sokuldu, bir kolunu belime attı ve başını göğsüme yasladı.

"Muhtemelen sarılmayı sevmediğini biliyorum," dedi, "ama bir dakikanı alabilir miyim?"

"Sarılmayı sevmediğimi nereden biliyorsun?" "Sadece bir tahmin."

"Şey, bu yanlış. Ben harika bir sarılıcıyım. Uzun kollarım yüzünden." Birini ona doladım. "Gördün mü?"

Kıkırdadı. "Ama bu *sevdiğin* anlamına gelmez. Bir şeyde iyi olabilirsin ama ondan zevk almayabilirsin."

"Doğru. Sanırım bu durumda bana güvenmeniz gerekecek, bu işte iyiyim ve bundan zevk alıyorum."

"Sana güveniyorum." Durakladı. "Aslında sana bu kadar güvenmem çok garip. Keşke Nashville'de yaşasaydın da oradaki güvenlik ekibimden sen sorumlu olsaydın."

"Bunun ne kadar işe yarayacağından emin değilim," dedim. "Muhtemelen sana yaklaşan herkesi yumruklardım. Hem zaten ben güvenlik işinden çıktım. Bu sadece kardeşin için bir iyilikti." Sully'den söz edince bir suçluluk duygusu hissetmeyi bekliyordum. Gelmeyince şaşırdım.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık, yağmurun çatıda usulca davul çalmasını dinledik. Omzunu okşadım ve saçlarının tatlı kokusunu içime çektim. Nefes alış verişlerimiz senkronize oldu ve kendimi uykulu buldum. Gözlerim kapandı. Ellerim hareketsiz kaldı. Bedenim gevşedi.

"Xander?"

"Hmm?"

"Bir şey itiraf etmeliyim." "Ne?"

İç çekti. "Artık fırtınalardan korkmuyorum. Sadece burada uyumanı istedim."

"değil. Ben de bir konuda yalan söyledim."

"Ne?" Doğrulup bana baktı.

"Dün gece seni öpmek istedim. Hepsi göstermelik değildi."

"Oh, o mu?" Kıs kıs güldü. "Bu çok açıktı."

çimdikledim. "Ayrıca duşta vibratörünü gördüm." Nefesi kesildi. "Duşumu mu karıştırdın?"

"Burnumu sokmuyordum. Sadece perdenin arkasına baktım. Ama inanın bana, bunu yaptığıma pişman oldum."

"Neden?" Çıplak göğsünü ağırbaşlı bir şekilde örttü. "Country müziğin sevgilisi imajını mahvetti mi?"

"Hayır, ama bana hafif bir güvensizlik kompleksi verdi. Benim anatomimde olmayan parçalara sahip."

"Oh." Güldü ve kollarını indirdi. "Evet, öyle. Ama endişelenecek bir şey yok. Sana yaklaşılamaz bile. Senin anatomini bir oyuncağa her zaman tercih ederim."

"Güzel."

"Aslında bunu sana söylememeliyim, çünkü bu konuda gülünç bir şekilde kendini beğenmiş olacaksın, ama daha önce hiç bu kadar yakın iki orgazm yaşamamıştım."

Yumruğumu havaya kaldırdım. " bu. Üçüncüyü ister misin? Hemen şimdi ."

"Biraz ara vermem gerek, aşırı başarılı, ama belki yarın sihrini daha fazla gösterirsin."

"Meydan okuma kabul edildi."

Başını eğdi ve nazlı nazlı konuştu. "İstersen oyuncaklarımla oynamana bile izin veririm. Yatağın altında saklılar."

"Oyuncak mı? Çoğul mu?"

"Hey, iki hafta boyunca yalnız olacağımı sanıyordum, hatırladın mı? Sen bir sürprizdin." İki parmağını göğsümde gezdirdi. "Ama madem buradasın, birlikte oynayabiliriz."

"Yani bu sadece bu gece için değil mi? Daha önce bir şeyden bahsetmiştin ..." "Sanırım sadece pantolonuna girmeye çalışıyordum."

"İşe yaradı."

"Eğer istersen, bu yeni keşfe devam edebiliriz, ben buradayken ilişkimizin *hoş* tarafı."

"Ben buna hazırım. Ama çok da uyumlu olma," dedim ona. "Biraz kavgayı severim."

"Meydan okuma kabul edildi."

Başını eğdi ve tekrar bana sokuldu. Nefes alış verişi yavaşladı ve bir iki kez memnuniyetle iç çekti. En son ne zaman bütün bir geceyi birinin yatağında geçirdiğimi hatırlayamıyordum. Son birkaç cilveleşmem, bir şekerlemenin cinsel eşdeğeri olan hızlı, küçük tek gecelik boğuşmalardı. Açlığınızı bastırarak kadar iyi ama tam bir öğünün tatmin ediciliğinden yoksun.

Kelly tamamen başka bir şeydi. İştahım tamamen ama yine de ikincisini istiyordum. Ateş yeniden yükselmeye başlamıştı bile. Ya o oyuncaklar? Aklımda bir sürü *fikir* vardı.

"Xander?" Sesi yumuşak ve uykuluydu.

"Öyle mi?"

"Kardeşimin hayatını kurtarmasına gerçekten çok sevindim."

"Ben de öyle." Aslında daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hayat şu anda oldukça harikaydı.

"Ve burada benimle olduğun için mutluyum. Seni göndermeye çalıştığım için özür dilerim."

"Asla gitmeyecektim," dedim.

Bana daha sıkı sarıldı. "Biliyorum. Bu seviyorum."

ON BEŞ

Kelly

Çiseleyen yağmurun sesine ve arkamda birinin nefes alışına uyandım. Ağır bir kol belimi çevreledi ve sıcak, sert bir beden benimkinin etrafında kıvrıldı.

Gözlerim birden açıldı. Gördüğüm ilk şey bana doğru eğimli çam tavan oldu. Aşağıya baktığımda, kalın, erkeksi önkolun üzerindeki mürekkebi gördüm. Önceki gece aklıma geldi ve vücudum ayak parmaklarıma kadar karıncalandı.

Buna inanamıyordum, koca sakallı lummo ile seks yapmıştım.

Herhangi bir seks değil, *iyi* seks. *Ateşli* seks. Akıllara durgunluk veren, yatağı hareketlendiren, iki orgazmlı seks. Şaşırdım mı? Pek şaşırmadım. Xander dünyada, yazdığınız her çeki bozdurabileceğinizi bilmenin verdiği güvenle hareket ediyordu.

Ve o vücut, Tanrım. Kaslar. Mürekkep. O ağız. O eller. O penis. Bacaklarımda arasında bir vınlama hissettim, ardından merkez kaslarımda istemsiz bir kasılma oldu. Vücudumdan beynime küçük bir not-daha fazla *lütfe*.

Daha fazla alabilir miyim? Eğlenceli olurdu ama akıllıca mıydı? Bu ateşli küçük tatil kaçamağı bir şekilde beni kıcımdan ısırmak için geri gelebilir mi?

Nasıl olduğunu anlayamadım, gerçekten. Xander'ın internetteki magazin dergilerine koşmayacağına ya da hikâyesini dedikodu tacirlerine satmayacağına güveniyordum. Herkesin içinde öpüşmüyorduk. Birbirimize sarılmış halde çekilmiş fotoğraflarımız eğlence haberlerinde Pixie Hart'ı kimin becerdiğine dair bir sürü spekülasyonla birlikte yer almayacaktı. Duke onları görüp kıskanç bir öfkeyle bana saldırmayacaktı.

Umursadığımdan değil. Ben ona ait değildim. Ve beni gerçekten geri istemiyordu - sadece yatak odamın kapısının onun için açık kalmasını istiyordu. Yarattığımız reklamı seviyordu. Kolundaki şeker gibi beni seviyordu.

Çok kötü oldu. Pixie Hart olmasaydım umurunda olacağımı hiç sanmıyordum. Belki ilk başta böylesine tanınmış bir yıldızın ilgisini çekmek gururumu okşamıştı, istediği herkesi elde edebilecekken onun gözüne çarpan kişinin sen olması özel hissettirmişti, *seçilmiş* hissettirmişti ama gerçekler ortaya çıkmıştı

Sonunda. Beni seçmemiştii. Beni tanıımıyordu bile. Ve kesinlikle bana sadık değildi.

Xander'ın dün geceki sözlerini hatırladım. *Benim için rol yapmak zorunda değilsin. Rol yapmanı istemiyorum. Pixie Hart'ı becermek istemiyorum.*

Bu sözleri duymaya bu kadar ihtiyacım olduğunu nereden bilebilirdi?

Birden etrafımdaki kol sıkılaştı. "Yarın." Sesi kulağımda hırçındı.

"Evet?"

"Yarın sana üçüncü orgazmı yaşatabileceğimi söylemiştin ve o gün ."

Güldüm. "Daha yarın bile değil."

"Bu bir tane istemediğın anlamına mı geliyor?" Eli aşağıya doğru kıvrıldı.

Elbette bir tane istiyorum, o yüzden devam et demek üzereydim ki mücadele etmekle ilgili söylediklerini hatırladım. Bacaklarımı birbirine kenetleyerek erişimini engelledim. "Canın istediğinde bana orgazm yaşatamazsın. Bana sahip değilsin."

Dondu kaldı. Sonra anladı - bir oyun oynuyorduk. "Ayı dersen biter," diye fısıldadı.

"Tamam."

Elini yana doğru çevirerek parmaklarını arasına kaydırđı. "Bunu istemiyor musun?"

"Hayır," dedim, kalın ve sağlam bileğini çekiştirerek. Bu, serçe parmağımla bir kaldırım taşını kaldırmaya çalışmak gibiydi. "Sana daha önce de söyledim, itilip kakılmaktan bıktım. Herkesin bana ne yapacağını söylemesinden bıktım. Bu sefer mücadele edeceğim."

İki saniye içinde beni altına kıstırdı, karnım yatağa yapıştı, vücudu sırtımda ağırlaştı. "Yap şunu. Karşı koy."

Sanki kaçmak istiyormuşum gibi kıvranıp kıpırdandım. Kollarımdan biri onunkiyle birlikte karnımın altında sıkışmıştı, ama diğeriyle ona doğru hamle yaptım, o da güldü ve boşdaki eliyle beni bileğimden yakalayıp kolumu arkamdan bükmeden önce çırpınmama izin verdi.

Dizlerini uyluklarımla iki yanına yerleştirerek onları yerinde tuttu, diğeri kolumu da bir şekilde yakaladı, böylece her iki bileğimi de çaprazlayıp belime sıkıştırdı. "Bundan daha fazla mücadele etmen gerekecek bebeğim."

Bocaladım, tekmeledim ve kıvrandım ama sanki vücudumun üst kısmı çimentoyla kaplanmış gibiydi. "Hiç adil değil," diye nefes nefese başımı yana çevirdim.

"Benden çok daha büyük ve güçlüsün."

"Haklısın. Bu gerçekten hiç adil değil." Bir şekilde bir elini iki bileğime doladı, onları yerinde tutarken diğer elini kalçalarımın altına kaydırıp ve yukarı kaldırdı. Sonra arkamdan bir parmağını içime soktu. Ya da belki başparmağıydı. "." Ses tonu ukalaydı. "Bunu istiyorsun."

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim, içten içe daha fazlası için yalvarıyordum.

Sanki beni duymuş gibi, parmağını sihirli bir şekilde kıvrarak daha derine itti ve hızlı bir nefes verirken ağzımın sonuna kadar açılmasını sağladı. "Yalancı," diye homurdandı, şimdi parmak uçlarını klitorisimin üzerinde yavaş, şehvetli daireler çizerek ovuşturuyordu. "Şimdi benim için gel."

"Asla. Cehenneme kadar yolun var." İhtiyaçtan nefes nefese kalmıştım, meme uçlarım sertleşmiş ve karıncalanmıştı, alt bedenim ısı ve zevkle kabarıyordu. Hareket etmek, elini becermek, mücadeleden vazgeçmek istiyordum. Ama beni bu kadar tahrik eden şeylerden biri de direnme oyunuydu.

Bedenimi kendi bedeniyle düzleştirdi ve tehditkâr bir ses tonuyla konuştu. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, sakın kıpırdama." Sonra eğildi ve yatağın altına uzandı. Etrafı yokladı ve bir an sonra, avucunun içinde kıvrımlı küçük mini vibratörümle elini kaldırdı. "Nedir bu?"

Geniş ve güçlü elinde küçük görünüyordu ama ne kadar güçlü olabileceğini biliyordum. "Bu seni ilgilendirmez."

Bir düğmeye çalıştırdı. "Komik, dün gece oyuncaklarını benimle paylaşmayı teklif ettiğini çok net hatırlıyorum."

"Fikrimi değiştirdim."

Elini tekrar kalçalarımın altından geçirip yukarı çekerken ve uğuldayan vibratörü klitorisime bastırırken göğsünde bir kahkaha gürledi. "Artık çok geç."

"Pislik." Alnımı yatağa bastırdım. Guruldayan küçük oyuncağıyla beni ovalaması çok iyi hissettiriyordu. Titreşimleri varlığımın her zerresinde hissediyordum. Karnımdaki gerginlik arttıkça vücudum kendi kendine hareket ediyordu.

"İşte bu " Sözlerinden kendinden memnuniyet damlıyordu. "Aynen . Benim için gel. Bunu istiyorsun."

"Hayır!" Bağırdım, şilte sesimi bastırıyordu.

Güldü, klitorisime sıkıca tuttu, artan basınç ve sürekli titreme beni zirveye doğru götürdü.

Sonra sözleri beni hemen itti.

"Daha çok istediğın tek şey benim sikim."

"*Siktir git.*" Gözlerim kapandı ve etrafımdaki her şey kayboldu. Sadece havada onun kokusu, kafamın içinde onun sesi ve dokunuşunun altındaki lezzetli, sürekli his patlaması vardı.

Altında sarsılmayı bıraktığımda oyuncağı çıkardı ve kalçalarımın şiltenin üzerine çökmesine izin verdi. Sonra bileklerimi bıraktı ve doğruldu. "Üç." Öne doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. "Ben duşa gireceğim. Dördüncü konuda kavga etmek istiyorsan bana katıl."

Vibratörü yatağı fırlatıp odadan çıkmadan önce dişlerini omzuma geçirdi.

Sonunda nefesimi tutup onu banyoya kadar takip ettiğimde duş sadece birkaç dakikadır çalışıyordu. Işığın açık olduğunu fark ettim, bu da gece bir ara elektriğın geldiğini gösteriyordu. Duş perdesini çekmeden önce dişlerimi fırçalamak için bir dakikamı ayırdım.

Xander bir tanrı gibi görünüyordu, bronzlaşmış ve yontulmuştu, orada durup tamamen kalkmış sikini yavaşça okşarken uzun, erkeksi vücudundan sular süzülüyordu. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Gözlerim ağılıkla ıslak teninde gezindi - geniş omuzları, parlayan mürekkebi, yükselen ereksiyonu - ve tekrar yukarı çıktı. Saçları yüzünden geriye doğru kaymışken, yontulmuş çenesi ve elmacık kemikleri daha da dikkat çekiciydi.

O bir sanat eseriymiş ve ağzımın suyunun aktığına eminim.

"Yine kaçtığımıdan mı endişelendin?" Dalga geçerek küvete girdim ve perdeyi arkamdan kapattım.

Beni iki koluyla kiremitli duvara yaslariken gözleri kısıldı. "Buna cesaret edemezsin."

"Oh hayır mı?"

"Artık aramızda bir anlaşma var, sen ve ben." Beni öptü, diliyle dudaklarımı araladı. Tadı diş macunu gibiydi, kokusu da onun vücut yıkama suyu gibiydi, odunsu ve temiz.

"Buna anlayış mı diyoruz? Anlaşma mı?" Dilini emdim ve parmaklarımı horozunun etrafına sararak aşağıya uzandım. Onun kaygan

Eti elimin içinde kolayca kayıyordu. Yumruğumun içine girmeye başlaması hoşuma gitmişti, sanki kendini tutamıyormuş, serbest kalmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi. Onu biraz daha sıkı kavradım, kolumu biraz daha hızlı çalıştırdım.

"Siktir," diye homurdandı dudaklarıma karşı. "iyi olur."

"Neden?"

"Her yerine boşalmak üzereyim."

"Belki de üzerime boşalmanı istiyordum." İnlediğinde, sırtımı eğip göğüslerimin çakıllı uçlarını ıslak göğsüne doğru ileri geri sürerek ona daha fazla işkence ettim. Tenimin altında şehvet kıvılcımları patladı. "Belki de istediğimi alma sırası *bana* gelmiştir."

"Sik beni."

"Ona da geleceğiz." Parmak uçlarımda yükseldim ve dilimi alt dudağında gezdirdim, sonra dişlerimle çekiştirdim. "Bugün her türlü şeyi halledeceğiz."

"Tanrım." Xander zor nefes alıyordu, çenesi sıkıca kenetlenmişti. " bu," diye mırıldandım, siki elimde daha da kalınlaşıırken. Bu koyu renkliydi ve damarları kabarmıştı. "Bunu istiyorsun. İstemiyormuş gibi davranmayı bırak. Ver onu bana."

"İstiyor musun?" Gözleri kapalıydı, doruğa yaklaşırken karın kasları muhteşem bir şekilde esniyordu. "O mükemmel göğüslerin üzerine boşalmamı ister misin?"

"Evet."

Hâlâ kontrolün kendisinde olduğunu bilmemi istercesine sayma cüretini gösterdi.

"Üç." Kocaman yumruğunu benimkinin etrafına sardı, elimi daha da sıkı. "İki." Göğsü kabardı. Beni sıcak, karanlık bir bakışla sabitledi. "Bir." Son kelimeyi söylediğinde, bir göğsüne hedef tahtası gibi çarpan kalın, beyaz fişkırımlarla boşaldı. Ellerimizi birkaç kez daha pompaladı, her biri tenime dolanan başka bir atış getirdi.

Tükendiğinde, bir elini yaptığı pisliğin üzerine koydu ve etrafa yaydı, kendini tenime sürttü, sert meme uçlarımı parmaklarıyla tıngırdattı ve sonunda ağzını benimkine indirdi.

Öpücük beni şaşırttı. Derindi ama sert değildi, yoğundu ama talepkâr değildi. Ve devam etti. Bir kolunu sırtıma doladı ve diğer eliyle başımı kavradı. Dili ısrarcı ama yumuşaktı. Başım yüzmeye başladı ve etrafımızda yükselen buhara rağmen tenim

tüylerim diken diken oldu. Kalbim alışılmadık, her şeyi tüketen bir şekilde çırpındı.

"Hey." Göğsüne bastırdım. "Bana biraz yer aç. Bütün alanı sen kaplıyorsun."

"Ben büyük bir adamım." Benimle yer değiştirdi. "Austin'den 5 santim uzun olduğumu söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez," dedim sertçe, spreyn altına girerek. Saçımı ıslattım, sonra şampuanıma uzandım. Köpürtüp durularken Xander dikkatle beni izledi. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Güzel ."

"Oh." Tenim karıncalandı. "Teşekkürler."

"Ayrıca döllerim hâlâ göğüslerinde, ki bu gerçekten çok ateşli."

Güldüm. "Sen bir barbarsın."

"Ama düşünüyordum da, fotoğraflarda olduğundan çok daha güzelsin."

İçimi çektim ve uzun, ıslak saç tellerime saç kremi sürdüm. "İltifatını mahvetmeyi bırak, Xander."

"Yapmıyorum. Tatlandırıyorum. Her zaman iyi görünüyorsun. Aslında mükemmel. Sadece seni böyle daha çok seviyorum."

"Çünkü ben çıplamım."

"Çünkü makyajsız ve saçların yapılmamışken de çok güzelsin." Kolları belime dolandı ve gergin alt bedenini benimkine bastırdı. "Ama evet. Çıplakken tam bir duman gösterisisin."

Dudaklarımız birleşti ve parmak uçlarımda yükselip avuçlarımı göğsünde gezdirdim. Kolları etrafımda sıkılaştı ve beni ayaklarımdan kaldırdı. Bu kez öpücüğü daha saldırgandı, dili daha emrediciydi. Xander'ın her türden öpücüğü olduğunu ve hepsinden hoşlandığımı fark etmeye başlamıştım.

"Hey," dedim. "Beni yere bırak. Saçımı durulamam lazım. Ve kendimi yıkamalıyım. kapalı."

Beni yere bıraktı ve saç kremi saçımdan duruladım. Sonra Gözlerimi açtığımda, orada durmuş, elleriyle vücut yıkamamı köpürtüyordu. "Bana bırak," dedi.

"Sabunumu mu kullanayım?"

"Üzerinde kullan." Bileğime uzandı ve beni spreyn altından çekti, sonra cildimin her santimini sabunlamak için zaman harcadı - kollar, bacaklar, eller, parmaklar, ayak parmakları. Sırtımı, karnımı, göğüslerimi.

"Bu işte iyisin," dedim çömelip kalçalarımın arasına uzanırken, daha bir saat önce aynı yere vibratörle saldırdığı düşünülürse şaşırtıcı derecede nazikti.

"Teşekkür ederim." Beni çevirdi ve omuzlarımı ve enseme ovmak için saçlarımı önümden çekti. Ellerini koltuk altlarıma kaydırduğında güldüm. "Kes şunu, çocuk gibisin," diye yakındı ben ondan uzaklaşırken.

"değil. Oram gıdıklanıyor."

Beni kalçalarımın tuttu ve yerine çekti, elleri kalçalarımın ve bacaklarımın yanlarından aşağıya, sonra uyluklarımın arkasına ve kırımın çatlağına doğru kayıyordu. Sonra arkamdan iyice yaklaştı. "İşte oldu. Tertemiz oldu."

Arkamı döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım, çok uzundu. "Beni tekrar kirletmek daha eğlenceli olsun diye mi?"

"Kesinlikle." Kollarını belime doladı. "Ama önce yemeğe ihtiyacım var. Açım."

"Ben de. Kahvaltı için dışarı çıkalım mı?"

"Benim daha iyi bir fikrim var. Senin için yemek yapacağım." Kaşlarım havaya kalktı.

"Yemek mi yapacaksın?"

"Şaşırmış gibi bakma prenses." çimdikledi. "Hepimizin yatılı şefi yok. Ben de yıllarca yalnız yaşadım. Ya yemek yapacaktım ya da açlıktan ölecektim."

"Ne pişirmeyi seversin?"

"Et. Ama yumurtayla da bir şeyler yapabilirim."

"Yumurta ve eti severim. Bakkala ihtiyacın var mı?"

"Geçen gün aldıklarımızla seni etkileyebileceğimi düşünüyorum." Gülümsedim. "Tamam o zaman. Etkileyin beni."

Xander beni kendi yolunda istemediğini söyledi, bu yüzden o bize kahvaltı hazırlarken ben mutfaktan uzak durdum. Elimde bir fincan kahve ile ön pencerelerden birinin yanında durdum ve yağmurun ağır tabakalar halinde düşüşünü izledim. Dışarıdaki dünya donuk ve gri görünüyordu, canlı zümrüt renkli çamlar bile

asker yeşilinin kasvetli bir tonuna dönüşmüştü. Hava sıcaklığı da düşmüştü. Fincanımı dudaklarıma götürürken titredim.

"Soğuk mu?" Xander mutfaktan, tavadaki pastırmanın cızırtısı üzerine seslendi.

Beni izlediğini fark etmemiştim. "Birazcık."

"Kanepenin yanındaki çantamda bir sweatshirt var."

Kahvemi bırakıp çantasını karıştırırken hissettiğim baş dönmesi çok gülünçtü. Lacivert kapüşonlu sweatshirt'ü buldum ve başıma geçirdim. Koyu maviydi ve ön tarafında otoyol boyası gibi sarı blok harflerle NAVY yazıyordu. Ayrıca devasa boyutlardaydı; sadece atletimi değil, kot şortumu da örtüyordu. Bu şey kalçalarımın ortasına kadar iniyordu ve ellerim kollarının arasında kaybolmuştu.

Ama rahattı ve onun gibi kokuyordu. Bunu giymek bana lisedeyken hoşlandığın çocuğun bir gece geç saatte panayırda sana kapüşonunu teklif etmesini hatırlattı. Onu ilk kez giymek biraz büyümlü bir şeydi.

Sırtımı ona dönmemeye dikkat ederek tasmayı burnumun ve ağzımın üzerine çektim ve derin derin içime çektim. Onun kokusu doğrudan kadınsı organlarıma çarptı ve oradan tüm vücuduma yayıldı, tıpkı Ana Cadde boyunca teker teker yanan sokak lambaları gibi.

"Uyuyor mu?"

"Hayır. Ama hoşuma gitti. Teşekkür ederim." Çantası hâlâ açıktı ve fotoğraf makinesini getirdiğini fark ettim. Elime aldım, açtım ve mutfakta çalışırken ona odaklandım. "Kamerayı getirmişsin."

Yukarı baktı. "Hey."

"ama. Bana bir gülücük ver."

"Kaldır şunu."

"Bunu neden ki? Ben uyurken çekip Splash'a mı satacaksın?"

"Hayır!" Kaşlarını çatı. "Bunu asla yapmam."

"Biliyorum. Sadece takılıyorum." Kamerayı çantaya geri koydum ve prezervatif kutusuna göz attım. Elime alıp havaya kaldırdım. "Vay canına. Bütün kutu, ha?"

"İçgüdülerim bana ne söylersem söyleyeyim bunun olacağını söylüyordu."

"Bu, çantana *bir tane* prezervatif koymayı açıklayabilir. Otuz altı tane getirmişsin." Kutuyu salladım.

"Bu deneyimden keyif alacağımdan oldukça emindim." Bir kâseye yumurta kırarken küstahça sırttı. "Ve sen de zevk alacaksın."

"Oh, *şimdi* gülümsüyor." Başımı salladım ve kutuyu çantasına geri attım. "Orada ne yapıyorsun? Nefis kokuyor."

"Denver omletleri pastırma ve roka ile servis edilir."

Midem guruldadı. "Nefis." Yanına gidip tezgâha oturdum ve onun kendinden emin bir şekilde tavadan karıştırma kabına, doğrama tahtasından buzdolabına ve tekrar geri dönmesini izledim. Mutfağın küçüklüğü yüzünden daha da büyük görünüyordu. "Yemek yapmayı nasıl öğrendin?"

"Bir şekilde , sanırım." Kahve fincanından bir yudum aldı. "Her zaman açtım ve babam uzun saatler çalışıyordu. Austin evde çok iş yapıyor ve küçük çocukları aktivitelerine götürüp getiriyordu, bu yüzden açlıktan ölmek istemiyorsam yemek yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Ben de bu şekilde katkıda bulundum."

"Yani herkes için yemek mi pişirdin?"

"O kadar ileri gitmezdim ama spagetti ya da acı biber gibi bir şey yaparsam herkesin yiyebilmesi için çok yapardım. Bir restoranda da çalıştım."

"Doğru ya. Dün gece geçtiğimiz mi?" "Evet, Pier Inn."

"Belki ben buradayken beni oraya yemeğe götürürsün. Bu sefer *gerçek* bir randevu." Yumurtaları tavadaki doğranmış jambon, kırmızı dolmalık biber ve soğanın üzerine dökmesini izledim, sonra her şeyi daha eşit dağıtmak için tavayı salladım.

Düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Senin için çalışıyorum." Kenarlarında bir spatula gezdirdikten sonra üzerine biraz peynir serpti. "Uygun olmaz."

Güldüm. "Oh, *şimdi* de benim için mi çalışıyorsun? Bunun icabına bakacağım, kovuldun."

"Beni şimdi kovmaya cesaret edemezsin." "Neden?"

Omletin üstüne biber salladı. "Çünkü benden hoşlanıyorsun. Tıpkı söylediğim gibi."

Başımı salladım. "beğenmiş, bir baş belasısın ve senden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsedi ve tavayı bir kez daha salladı. "Ama önce seni yemeğe götürmemi istiyorsun."

"Çünkü başka bir beklentim yok." Duraksadım ve kabul ettim, "Ve senden hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Bana kendini beğenmiş, orantısız bir sırtıtma yaptı. "Evet. Beni yemeğe çıkaracak mısın?"

Omleti dikkatlice ikiye katladı ve sonra bir tabağa kaydırıldı. "Bunu düşüneceğim."

Mutfak tezgâhında yan yana oturarak kahvaltımızı yaptık ve ben neredeyse her lokmayı içime çektim. Daha sonra, yemek pişirdiği için temizlik yapacağımı söyledim ama tek başıma yapmama izin vermedi. O tavaları eliyle ovarken ben bulaşık makinesini doldurdum, sonra o tezgahı silerken ben de onları kurulayıp kaldırdım.

"Peki kararınız nedir?" diye sordu. "Etkilendiniz mi?"

"Kesinlikle. İtiraf etmeliyim ki yemek yapabildiğini söylediğinde sana pek inanmamıştım ama bu çok lezzetliydi." Kollarımı onun sert ortasına doladım ve çenemi omurgasına yasladım. Artık birbirimize dokunmakta bir sakınca görmüyordum. "Teşekkür ederim."

Yüzünü bana döndü ve beni kendine çekti. "Bugün ne yapalım?"

"Bilmiyorum. Bu yağmurda muhtemelen içeride mahsur kalacağız gibi görünüyor."

"Ne kadar yazık."

Ona gülümsedim. "Zamanı nasıl geçirebileceğimize dair bazı fikirlerim var."

"Ne gibi?"

"Kart oynayabiliriz. Kitap okuruz. Biraz yoga yaparız. Film izleriz."

Ellerini giydiğim eşofmanın içine soktu ve göğüs kafesimin yanlarını ovuşturdu. "Benim de bazı fikirlerim var."

"Ne gibi?"

"Soyunabilirsin. Yüzüme otur. Seni dilimle becermeme izin ver."

Uyarılma merkezime doğru ilerledi ve kalçalarımı sıkılaştırdı. "Bu filmde önce mi sonra mı?"

"Peki ya o sırada?"

"Biliyor musun, benimle uğraşmaya bu kadar karşı olan biri için fikirlerin *çok* dağınık."

"Biliyorum." Elini saçlarımda dolaştırdı ve başımı bir tarafa çekerek ağzını boynuma yapıştırdı. Dili boğazımı gıcıklayarak kulağıma doğru ilerledi ve kabuğun üzerinde gezindi. "Hepsini temizleyeceğim" diye fısıldarken sakalları çeneme sürtünüyordu.

Bir elimi bacaklarının arasına kaydırdım, kot pantolonundaki şişkinliği okşadım, avucumun altında kalınlaştıkça içimde heyecan artıyordu. Elleri üzerinden göğüslerimi örtmek için yukarı doğru hareket etti. Sütyen takma zahmetine girmediğim için meme uçlarım ince pamuğun arasından görünüyordu ve başparmakları sertleşip neredeyse acı verecek kadar hassaslaşana kadar onlarla oynadı. Arzu o iki küçük uçtan dışarıya doğru yayılıyor, vücudumdaki her sinir ucunu ateşe veriyordu. Vücudunun bu kadar küçük bir parçasını içimde böylesine güçlü bir his yaratmak için nasıl kullanabildiği beni şaşırtmıştı. Klitorisim onun dokunuşu için ağrıyordu. Nabzım beklentiyle hızlandı. Ağız benimkini yakıcı bir öpücükle kapladı, nefes nefese kaldım, kıvrandım ve hemen burada, hemen şimdi uzanmak istedim.

Kollarımı boynuna dolayarak onu aşağı çekmeye çalıştım ama o sadece güldü. "Seni mutfakta yerde becermemi mi istiyorsun? Bu mudur yani?"

"Evet." için yalvarmadım değil, ama beni zorlamadı.

Sweatshirt'ünün altından uzanarak kot şortumun düğmelerini ve fermuarını açtı, sonra da ayak bileklerime kadar çekti. Onları kenara fırlatır fırlatmaz beni yakaladı ve tezgâhın üzerine koydu. Dizlerimi ayırdı. Hayvani bir açlıkla hırladı. Başını kalçalarımın arasına gömdü.

Sonra dilini, dudaklarını ve parmaklarını kullanarak beni orgazm uçurumunun kenarına kadar götürdü, hem de beş kez. Dirseklerime dayanarak, bana eziyet etmekten zevk almasını izledim, bazen gözlerini şehvetli bir şekilde kapattı, bazen için için yanan bir yoğunlukla bana baktı, bazen de parmaklarıyla beni yavaşça ve ustalıkla, ayak parmaklarını kıvrarak sabır ve beceriyle becerirken eline odaklandı.

"Xander," diye yalvardım. "Lütfen."

"Lütfen ne?" Üzerimdeki nefesi sıcak ve kışkırtıcıydı.

"Lütfen gelmeme izin ver."

Geri çekildi, karnıma, kalça kemiklerime, klitorisime yumuşak, ıslak öpücükler kondurdu. "Boşalmak mı istiyorsun?"

"Evet."

"Benim için ne yapacaksın?" "Her şeyi."

"Bir şey var mı?" Kalçamı ısırđı. "Senin açından riskli bir kumar gibi görünüyor."

Beni o kadar iyi tanıımıyorsun. Zihnim korkutucu bir yer olabilir." "Xander."

"Yani, ya seni istersem?" Diliyle klitorisime hafifçe vurdu.

"Tamam."

"mi bağlayayım?" Bir başka acı verici, tüy kadar hafif okşama.

"Tamam." Karın kaslarım seğirdi.

"Ağzını sikimle mi sikeyim?"

Dudaklarımı yaladım. "Yap şunu."

"Bu hoşuna gider miydi?" Parmaklarını biraz daha derine itti ve o karanlık, aç gözleriyle bana baktı. "Sikimi emmek mi?"

"Evet." Kalçalarımı oynatmaya çalıştım, biraz sürtünme olsun diye.

"O küçük güzel ağzına boşalmamı ister misin? Dudaklarında damladığımı hissetmek mi? Dilinde dölleriimi tatmak?"

"Evet. Lanet olsun. Evet." Neredeyse gözyaşlarına boğulacak kadar sinirlenmiş bir halde kendi elimi bacaklarımın arasına sokmaya çalıştım ama o iki bileğimi de tutup bacaklarımın dışında tezgâha sıkıca bastırdı. Başım bir gümbürtüyle kasap bloğunun üzerine düştü ve yorgun bir öfkeyle inledim.

"Oh hayır," diye sert bir ses tonuyla beni azarladı. "Bu benim vereceğim orgazm, senin alacağın değil."

"O zaman ver," diye yalvardım. "Lütfen."

Sanki ondan çok şey istiyormuşum gibi nefes verdi. "Peki. Ama beni acele ettirdiğin için seni daha sonra cezalandırmak zorunda kalabilirim."

"Anlaştık," dedim, doruğa ulaşmanın bedelini ödeyeceğinden emindim. "Sadece bu sefer durma."

İstediğimi yaptı, ağzını, dilini ve parmaklarını birlikte çalıştırdı, beni o sınıra geri götürdü ve bu sefer mutlu, nabız gibi atan bir rahatlamayla yelken açmama izin verdi, kalçalarım yüzünü sıkıca sardı.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla ağzını üzerimden çekip beni tezgâhın üzerine bıraktığında hâlâ o puslu anın içinde kaybolmuşum. On beş saniye içinde geri döndü, kotunu çıkardı, prezervatifi yırtarak açtı, taktı, içime itti. Derinlere gömüldüğünde bacaklarımı omuzlarına aldı.

"Nedir bu?" diye sordum. "Ağzımı istediğini sanıyordum."

"Seni böyle görüp de sana sahip olamam."

"Ne gibi?"

"Islak. Açık. Çıplak." Kalçalarımı kavradı ve bana birkaç derin, kemik sarsıcı itiş verdi. "Siktir. *Siktir. Siktir!*"

Onun parçalanışını izledim ve yarı, güçlü Xander Buckley'nin bana olan ihtiyacına yenik düştüğünü, kendini kontrol edemediğini ya da etmek istemediğini görmek kadar hiçbir şeyden zevk almadığımı düşündüm. Gözleri kapandı, çenesi sıkıştı ve öfkeyle ve tekrar tekrar küfretti, sanki orgazmın ona yaklaşmasına, yarışta onu yenmek üzere olmasına öfkelenmiş gibiydi. Sonra beni tezgâhtan kaldırdı, sırtımı buzdolabına dayadı ve sertçe sikti, hızlı, derin darbelerle içime girdi ve sonunda kendini kabzasına kadar gömdü. Derinlikten, bu kadar dolu olmanın şokundan nefesim kesildi, ama bu hissi kaydetmek için zar zor zamanım oldu çünkü kalçalarını sallamaya başladı, kasık kemiği klitorisimi ovuşturdu, horozu içimdeki o tatlı noktaya çarptı. İçimdeki başka bir alev tutuştu ve birlikte boşaldık, siki içimde zonkluyor, içim tüm vücudumda atan muhteşem bir ikili ritimle onun etrafında sıkılıyordu.

Ağırlığımı ellerinin altına alarak döndü ve beni tekrar tezgâhın üzerine koydu. Alnım göğüs kafesinin üzerine düştü, nefesim hızla geliyordu. Onun göğsü de hızla inip kalkıyordu.

Yavaşça, iki avucuyla sırtımı okşadı. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı.

"Üzerindeki sweatshirt hoşuma gitti," dedi. Gülümsedim. "Belli oluyor."

ON ALTI

xander

Yağmurlu bir günü ünlü bir müşteriyle birlikte bir kulübede geçirmek bir hafta önce bana işkence gibi gelirdi ama itiraf etmeliyim ki bugün oldukça harikaydı.

Mutfak seksinden sonra biraz kestirdik, uyandık, yatak seksi yaptık, öğle yemeği hazırladık ve bir film izlerken kanepede yedik. Sonra oturma odasında yerde seks yaptık ve bir şeyler atıştırdık ve şimdi kanepeye uzanmış başka bir film izliyorduk, ancak size ne hakkında olduğunu söyleyemezdim çünkü sürekli uyuyakalıyordum.

Kelly bir şilte gibi üstümde yatıyordu, ayakları kaval kemiklerimin etrafında bir yerde, başı göğsümdeydi. Uyku sonrası seksten sonra onu tamamen soymuştum, ama iç çamaşırlarıyla birlikte kazağımı tekrar giymesi ve başka bir şey giymemesi beni mutlu etti. Onu bana ait bir şey giyerken görmenin beni neden bu kadar tahrik ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öğle yemeği hazırlarken ellerimi ondan uzak tutmakta zorlanmıştım. Ve yemek gezegendeki en sevdiğim şeydir, ama onu yere çekmeden önce sandviçimi bitirmek için kendimi zorlamak zorunda kaldım, onu elleri ve dizleri üzerine çevirip arkadan içine girdim. Tükenmiş ama hala içindeyken, bacaklarının arasına uzandım ve orgazmının nabzını sikimde hissedebilmenin tadını çıkararak parmaklarımla onu hızla boşalttım.

Kollarımdan biri sırtını kavrarken diğeri parmaklarımla arasında ipek gibi hissettiren saçlarında kayboldu. Gözlerim kapandı ve zihnim sürüklendi. Pixie Hart olmasaydı, kasabada tanıştığım sıradan bir insan, belki bir yaz turisti ya da yeni bir komşu nasıl olurdu diye merak ettim. Bir an için, Veronica kapısını çaldığında çok şanslı olan kardeşim Austin'i kışkandım.

Daha önce hiç uzun süreli bir kız arkadaşım olmamıştı. Donanma SEAL'i olmak ilişkiler açısından zordu ve özel güvenlikte çalışmak beni evden çok uzak tutuyordu. Yıllar boyunca çıkarları olan bazı arkadaşlarım olmuştu, bu da bana uyuyordu - kendi arkadaşlığımı gayet iyi seviyordum ve

yalnız hissetmeye yatkın ama eve geri döndüğümde beri giderek daha fazla yerleşmeyi düşünüyordum. Rahat etmeyi. Bir düzen bulmayı. Koruyucu ve sağlayıcı olma fikri hoşuma gidiyordu.

Sadece bunu *düşünmek* başka, *yapmak* başka bir şeydi.

Kelly seğirdi ve kollarımda uyuyakaldığını fark ettim. Sadece üç gün içinde bu kadar yol kat etmiş olmamız bir bakıma şaşırtıcıydı ama sanırım yirmi dört saatinizi kapalı bir alanda biriyle geçirmek zorunda kaldığınızda, aranızdaki kimya normalden daha hızlı bir reaksiyona neden oluyor. Ve bizim kimyamız oldukça patlayıcıydı.

Orada ona sarılmış yatarken, ayrılmak zorunda kaldığında tamamen yanıp yanmayacağını merak ettim. Aslında, öyle olmasını umuyordum.

Birini özlemek en kötüsüydü.

"Hey."

Gözlerimi açtığımda Kelly'nin kanepenin kenarında durmuş bana baktığını gördüm. "Hey." Sersemlemiş bir halde bir dirseğimin üzerinde doğruldum. "Saat kaç?"

"Saat neredeyse beş." Telefonumu uzattı. "Biraz su almak için kalktım ve telefonunu orada gördüm. Mesajların var."

Ondan aldım ve bir elimi yüzüme sürdüm. "Teşekkürler." "Bir şey değil. Olduğum yere geri dönebilir miyim?"

"Elbette." Arkama yaslandım ve o da tekrar üzerime uzandı. Telefonu başının üzerinde tuttum ve mesajlarım arasında gezindim. "Oh. Kahretsin. Devlin ve Mabel şehirde."

"mi?"

"Evet. Bugün geldiler. Devlin'in önümüzdeki hafta bölgede bazı işleri var ama biraz erken geldi. Mabel da spontane bir ziyaret yapmaya karar verdi. Herkes saat altıda babamın evinde akşam yemeği için bir araya gelecek."

"İstersen gidebilirsin. Sana söz veriyorum, burada iyi olacağım. Ve kaçmaya çalışmayacağım."

Güldüm. "Hayır mı?"

"Hayır." Başını kaldırdı ve bana gülümsedi. "Aramızda bir anlaşma var, sen ve ben."

Bunu söylediğinde içim garip bir şekilde ısındı. "Sen de davetlisin," dedim ona.

"Babanda akşam yemeğine mi?" "Evet. Gitmek ister misin?"

"Çok isterim!" Üzerimden kalktı ve ayağa fırladı. "Sence duş almak için zamanım var mı?"

"Bugün duş almışsın bile." Çıplak bacaklarına baktım. "Ama lütfen pantolon giy."

"Xander, *yedi* orgazm önce falan duş almıştım! O zamandan beri terliyorum."

Güldüm. "Üzgün değilim. Ama sorun değil. Biraz zamanımız var."

Koridorda koşmaya başladı, çıplak ayakları ahşap zemine çarpıyordu. Banyoda su geldi ve perdeyi kenara çekip içeri girdiğini duydum. Birkaç saniye içinde şarkı söylemeye başladı.

Muhtemelen onu da özlerdim.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz ailece Pictionary oynamak için oturma odasında toplanmıştık.

"Rakun!" Ben büyük beyaz kuru silme tahtaya lanet bir panda ayısı çizmek için elimden geleni yaparken Devlin bağırdı. (Burada sanatın yeteneklerimden biri olmadığını belirtmeliyim).

"Fare!" Babam gözlüğünü çıkardı, camını sildi ve tekrar taktı, sanki dev ayımı küçük bir kemirgene benzeten bir leke varmış gibi.

Ne yazık ki.

Boktan çizimime baktım. Pandaların kulakları daha mı büyüktü? Neden bir tanesini resmedemedim? Ona daha gür bir kuyruk ve gözlerinin etrafına daha fazla siyah verdim.

"Platypus!" diye bağırdı erkek takımının en genç üyesi Owen. "Bu şey de ne böyle?" Austin mırıldandı.

"Zaman!" Mabel seslendi.

"Bu bir *panda ayısı*." Omzumun üzerinden ekibime huysuz bir bakış attım. "Belli ki öyle."

Kuru silme kalemiyle ovalarken herkes güldü, sonra L şeklindeki kesitli kanepenin bir ucundaki yerime oturdum. Austin , babamız da onun diğer tarafındaydı. Zamanlayıcıdan sorumlu olan Owen sehpanın yanında diz çöktü.

"Pekâlâ, kim uyandı?" Devlin yanımdaki kanepenin koluna tünemiş, elinde birayla sordu. Uzun boyluydu ama yapısı benden farklıydı. Daha çok bir koşucuya benziyordu, kaslı ama uzun ve zayıftı. Omuzları o kadar geniş değildi. Austin ve benim gibi koyu renk saçları vardı ama annemizin delici mavi gözlerine sahipti ve bunu avantaj olarak kullanmayı iyi biliyordu. Ayrıca her zaman imrendiğim kelimelerle arası iyiydi. Babamız her zaman boğulan bir adama su satabileceğini söylerdi.

Ancak Pictionary'de bize yardımcı olmuyordu.

Mabel'in en iyi çocukluk arkadaşı Ari ayağa fırlayıp kalemi kaparken kardeşlerim inledi. Kadınlar takımı -Veronica, Kelly, Mabel, Ari ve Adelaide- Ari ve Mabel'in bir tür telepatik dil konuşuyor olmalarının da etkisiyle erkekler takımını ezip geçiyordu.

Owen zamanlayıcıyı başlattı. "Başla!"

Ari çizmeye başladığında, kanepede Veronica ve Mabel'in arasına oturmuş, Adelaide ve köpeği ayaklarının dibinde olan Kelly'ye bir bakış attım. Duştan sonra temiz kıyafetlerinin üzerine benim sweatshirt'ümü giymesi hoşuma gitmişti. Şimdi Veronica'nın az önce kulağına fısıldadığı bir şeye gülüyordu. Sanki her zaman yanımdaymış gibiydi, aileme uyum sağlama şekli. Uyum sağlayamayacağından endişelendiğimden değil ama-

"Ranzalar!" Mabel bağırdı.

"Evet!" Ari heyecanla bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Ne?" Devlin kuru silinebilir tahtaya baktı. "Ari resmen bir sürü çizgi çizdi ve sen de ranza mı tahmin ettin? Hile yapıyorsunuz!"

"Değiliz," dedi Mabel gözlüklerini burnuna doğru iterek. Devlin'in rengine sahipti; koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. "Biz sadece daha yetenekliyiz. içinde şarkı söylemek ve dans etmek olmadığı için şanslısınız." Veronica ve Kelly'yi işaret . "Bu takım çok güçlü."

"Maç bu," dedi babam skor tablosunu kontrol ederken. "Kadınlar, on. Erkekler, beş."

Veronica, Kelly, Mabel, Ari ve Adelaide beşlik çakarken kardeşlerim .

Owen, "Bir dahaki sefere kadınlar takımında olmak istiyorum," dedi.

Devlin omzumu iterek, "Ben de," diye ekledi. "Ya da belki Xander hangi takımda değilse. Peki, kim Broken Spoke'a gitmek ister?"

"Bu gece mi?" Ben sordum. "Evet, neden olmasın?"

Çünkü eve gidip tekrar sevişmek istiyorum, işte bu yüzden. "Biraz geç oldu, değil mi?"

"Saat daha dokuz, büyükbaba." "Bugün Pazar."

"Ama bugün hafta sonu tatili, yani bu gece geç saatlere kadar açık olacak, değil mi?" "Öyle olmalı," dedi Austin. "Çocuklar bu gece burada uyuyacak, bu yüzden

." Veronica'ya baktı. "Eğer istiyorsan."

"Elbette!" Kelly'ye baktı. "Ne düşünüyorsun? Senin için çok mu riskli?"

Kelly cevap vermeden önce bana baktı. "Olabilir mi? Bilmiyorum."

"Kesinlikle dolu olacak." Dürüst olmak gerekirse bunu paylaşmak istemedim.

Onu.

"Hep birlikte içeri girebiliriz." Devlin'in sesi kendinden emin geliyordu.

"Tutun onu

Etrafı sarılmış. Sanki üç koruması varmış gibi olacak."

"Altı," diye Mabel. "Ari, ben ve Veronica onu korumaya yardım edebiliriz.

"

"Ya önceden ararsan?" Austin önerdi. "Belki bize izin verirler köşedeki masayı ayırın."

"Daha önce yapmış olsaydım olabilirdi," dedim. "Bu noktada, telefona cevap vereceklerinden bile şüpheliyim."

"İyi olacağıma eminim." Kelly gülümsedi. "Şapka takacağım ve başımı aşağıda tutacağım."

"Sana ödünç verebileceğim bir şapkam var." Babam yardım etmek için heyecanla ayağa kalktı. "Dur bulayım."

Gelip yanıma oturdu ve elini bacağıma koydu. "Sorun olur mu? Eğer kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsan gitmek zorunda değilim."

Arama yapma konusunda bana güvenmesi hoşuma gitmişti. "Sorun yok. Oraya gidelim ve durumu değerlendireyim," dedim. "Eğer içeri girdiğimde içimde kötü bir his olursa eve gideriz."

"Tamam." Gülümsedi. "Ev de eğlenceli."

"Bir tane buldum!" Babam ayaklarını sürüyerek yanıma geldi ve gururla ona ödünç verdiğim Two Buckleys Home Improvement şapkasını uzattı.

önceki geceler, sadece onunki donanmaydı.

"Teşekkürler." Kelly ona sırtıttı ve şapkasını başına geçirdi. Babam başıyla onayladı. "Sana çok yakışmış."

"Tüm bu kızıl saçlar tanınabilir olabilir," dedi Ari. "Belki bir at kuyruğu?"

"İyi fikir." Kelly uzun saçlarını ensesinde topladı. "At kuyruğu tutucusu olan var mı?"

"Var." Veronica ayağa kalktı ve cebini karıştırarak küçük yuvarlak bir lastik çıkardı.

Kelly ondan aldı ve saçına doladı. Sonra ayağa kalktı ve bize baktı. "Daha iyi misin?"

Ari güldü. "O sweatshirt devasa. İçine iki tane Pixie Hart saklayabilirsin!"

"Bu senin mi Xander?" Mabel sordu.

"Evet." Belki de soruya eşlik eden yan bakışı hayal etmişim ama cevabıma daha fazla dikkat çekmek istemedim. "Hadi çıkalım."

Broken Spoke kasabanın birkaç mil dışında, turistik bir yerden çok yerel bir mekandı. Kelly ve ben kendi arabamızı, Austin ve Veronica başka bir arabayı, Devlin de Mabel ve Ari'yi aldı. The Broken Spoke'un çakıl taşlı otoparkında buluştuk, burası beklendiği gibi tıklım tıklımdı. Araba sıralarını tarayarak sol arka panelinde göçük olan bej renkli Honda'yı aradım ama göremedim.

Grup olarak kapıya yöneldiğimizde, Devlin ve ben önden giderken, Austin de arkadan her şeye göz kulak olurken, kadınlar Kelly'nin yanlarını kuşattı. Önceden aramıştım ama beklediğim gibi cevap alamamıştım. Binaya yaklaşırken davulların gürültüsünü ve gitarların feryadını duyabiliyorduk ve kapıda giriş ücretlerimizi ödedikten sonra bir sürü gibi bara doğru ilerledik.

Eski bir mandıra çiftliğinin eski bir ahırını olan büyük bir dikdörtgen alandı. Sahne arka duvarın büyük bir kısmını kaplıyordu ve önündeki dans pistinin çevresini çift sıra yuvarlak masalar çevreliyordu. Bar neredeyse

Bir tarafı boydan boya kaplıyordu ve girişin yakınına yüksek masalar serpiştirilmişti.

"Boşalan bir masa görüyorum!" Veronica bağırdı ve bir dansçının çevikliği ve zarafetiyle kalabalığın arasından zikzaklar çizerek, kaçarak ve eğilerek dans pistinin köşesindeki yuvarlak masayı kapmayı başardı. Bir grup çiftin ayrılmakta olduğu sırada masaya ulaşarak bir sandalye kaptı ve kimse oturamadan oturdu.

Ona doğru ilerledik ve her zaman yaptığım gibi odaya baktım. Endişe verici bir şey görmedim - bize doğrultulmuş telefonlar, bize doğru bakan şüpheli gözler, Hart Throb olacak kadar genç birinin heyecandan ciyaklaması yoktu. Masaya vardığımda Kelly'nin oturmasını istediğim sandalyeyi çektim ve onun yanındakini aldım. Austin, Kelly ve Veronica'nın arasına oturdu, Mabel ve Ari de Roni'nin diğer tarafındaydı. Devlin benim yanımdaki koltuğu kaptı.

Servis görevlisi uğradı, içki ve atıştırmalık siparişlerimizi verdik ve ben biraz rahatlamaya başladım. Grup iyiydi, bira soğuktu, mekân kalabalıktı ama kontrolden çıkmamıştı, etrafım ailemle çevriliydi ve son yirmi dört saat içinde bir yılda yaptığımdan daha fazla seks yapmışım. Ve bu gece eve döndüğümüzde daha fazlasını yapacaktık. Geri dönmeyi önermeden önce burada ne kadar takılmamız gerektiğini merak ediyordum.

Eğlenmediğimden değil. Veronica Austin'i dans pistine çıkardı ve ben de onun ona ayak uydurmaya çalışmasını izlemekten büyük keyif aldım. Austin oturmak için yalvardığında, Veronica Devlin'in kolundan çekiştirdi ve Devlin isteksizce kendisini oraya sürüklenmesine izin verdi. Ari ve Mabel liseden bazı eski arkadaşları tarafından dansa davet edildiler ve Kelly bariz bir kıskançlıkla onları izledi. "Keşke ben de dans edebilseydim," dedi yüksek sesle, böylece onu müzikten duyabiliyordum. "Çok eğleniyorlar."

Bir kolumu sandalyesinin arkasına dolayarak kulağına konuştum. "Muhtemelen en iyisi masada kalmamız."

"Küçük bir iki adım? Lütfen?" Ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın? Hiç hareket bilmiyor musun?" "Birkaç hareket biliyorum," diye onu temin ettim.

Bir elini bacağıma koyarak bana doğru eğildi, gülümsemesi baştan çıkarıcıydı. "Ritmin olduğunu zaten biliyorum. Bunu göstermek istemez misin? Sana daha sonra ekstra iyi davranacağım."

Ona karşı koyamadım. "*Bir şarkı.*"

"Yaşasın!" Ayağa fırladı, büyük boy sweatshirt'ümü üzerine oturan beyaz bir bluz giydi ve sandalyesinin arkasına astı. Sonra beni elimden tuttu.

Bana kendini beğenmiş, bilmiş bir bakış atan Austin'e "Hemen döneceğiz," dedim.

Şarkıcı bir sonraki melodiyi saydı, şansına aşına olduğum tempolu bir şarkı olduğu ortaya çıktı. Kelly'ye bazı hareketler bildiğimi söylemiştim, ama aslında sadece üç hareket biliyordum - onları farklı yönlerde tekrarlayıp duruyordum. Kelly sadece iyi bir dansçı değildi, aynı zamanda beni takip etmekte de çok başarılıydı, bu yüzden bazen diğer yöne geçmeden önce iki kez dönmesini bile sağlayabiliyordum. Benden çok daha kısa olmasının da yardımı oldu, çünkü onu hangi yöne yönlendirirsem yönlendireyim kolumun altından kolayca dönebiliyordu. Şarkı bittiğinde grubu alkışladı ama umutlu bir gülümsemeyle bana döndü. "Bir tane daha alabilir miyim lütfen?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şimdi şansını zorluyorsun."

Grup bir türkü tutturdu ve Two Buckleys şapkasının altından bana kocaman gözlerle baktı. "Lütfen?"

Nefes vererek onu kollarıma aldım, çok sıkı tutmamaya dikkat ettim. Bakmadan bile kardeşlerimin şahin gözlerle bizi izlediğini biliyordum.

"İsa'ya yer bırakıyor musun, bırakmıyor musun?" dedi gülerek.

"Ha?"

"Beni kendinden çok uzakta tutuyorsun! Kendimi ortaokula dönmüş gibi hissediyorum ve erkekler bana dokunmak istemiyor."

"Bu gece durum böyle değil, söz veriyorum. Sadece kaşların kalkmasını istemiyorum." Ama onu daha da kendime çektim ve sırtının alt kısmındaki tutuşumu sıkılaştırdım. Ön kolum kot pantolonu ile üst kısmı arasındaki sıcak, çıplak deri şeridi boyunca uzanıyor, parmaklarım otomatik olarak beline dolanıyordu. Parfümünün kokusunu alabiliyordum ve içime bir sıcaklık yayıldı.

"Ailenin umursayacağını mı düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," dedim. "Austin zaten şüpheleniyor."

"Öyle mi?" Arkasına yaslandı ve kalçalarını benimkilere yaslayarak bana baktı.

"Dün onun evinde senin hakkında konuştuk."

"Oh?" Gülümsemesinden bundan hoşlandığı anlaşılıyordu. "Peki ne söylendi?"

"İki hafta boyunca ellerimi senden uzak tutamayacağıma dair benimle iddiaya girdi."

Güldüğü sırada başı geriye düştü ve boğazını ortaya çıkardı. Ağzımı ona götürmemek için çok çaba sarf ettim. "Sen mi aldın?"

"Sikeyim hayır."

Biraz daha güldü, sonra tekrar yanağımlı göğsüme bastırdı, başını çenemin altına sıkıştırdı. Austin'in gözlerini yakaladım - alaycı bir şekilde sırttı ve başını salladı. Devlin çözmeye çalıştığı bir matematik problemiymişiz gibi bize bakıyordu ve yine masada oturan Mabel ve Ari, keskin gözlü bir neşeyle bizi izlerken ileri geri fısıldaşıyorlardı.

Şarkı bittiğinde grup kısa bir ara vereceğini duyurdu ve Kelly ile masaya döndük. Ben sandalyesini çektim, o da oturdu ve yüzünü yelpazeledi.

"Ooooh," diye nefes aldı. "Dışarısı çok sıcak."

"Öyle görünüyordu," dedi Veronica. "Hey, Kelly, bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor. Benimle gelmek ister misin?"

"Evet." Kelly bana baktı. "Sadece birkaç dakika sürecek. Sorun olur mu?" Tekrar ayağa kalktım. "Seninle yürüyeceğim."

Mabel sahnenin yanındaki koridoru göstererek, "Xander, tam olarak buradan yirmi adım ötede," dedi. "Banyo kapısını görebilirsin."

Kelly kolumu çekti. "Otur. İyi olacağım, söz veriyorum."

Veronica ayağa kalkarak, "Biz hep onun yanında olacağız," dedi. Ari ve Mabel da ayağa fırladılar ve dördü birden kadınlar tuvaletine doğru koşmaya başladılar. Kelly başını eğerek iyi bir iş çıkarmıştı ama boş dans pistinde ilerlerken başların ona doğru döndüğünü gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ee," dedi Devlin masada sadece üç kişi kaldığında. "Pixie Hart'la aranızda ne var?"

"Ona böyle hitap etmenden hoşlanmıyor," dedi Austin sırtarak.

"Çünkü bu onun adı değil," dedim test edercesine.

"Özür dilerim." Devlin sandalyesinde arkasına yaslandı ve birasından bir yudum aldı. "Kelly ile aranızda ne var?"

Omuz silkdim. "Pek bir şey yok."

"Oturdüğüm yerden pek bir şeye benzemiyor," diye alay etti Devlin.

"Gözlerini ondan alamıyorsun."

Austin birasını ağzına götürerek, "Ondan uzak tutamadığı tek şey bu değil," diye mırıldandı. "Ve kapüşonundan bahsetmiyorum."

"Sadece birlikte eğleniyoruz," dedim. "Önemli bir değil."

"Yani Bayan Xander Buckley rolü için çekişiyor mu?" Austin sordu.

Ağabeyime kaşlarımı çatarak baktım. "Sen neden bahsediyorsun? Onunla daha üç gün önce tanıştım."

"Biliyorum ama bu yazın başlarında bana bir eş aradığını söylediğini çok net hatırlıyorum."

Devlin bir kakhaha patlattı. "Bir eş mi arıyorsunuz?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye karşı çıktım ama bu, sırf onunla dalga geçmek için söyleyebileceğim türden bir şeymiş gibi geldi.

"Bunu kesinlikle söyledin," diye karşı çıktı Austin. "Garajımdaydık. O gece Veronica'dan iki hafta boyunca uzak kalamayacağıma dair benimle iddiaya girmiştin."

Devlin güldü. "Onu ne kadar hızlı kaybettin?"

"Yıldırım hızıyla," dedim. "Birkaç günden fazla dayandığını sanmıyorum." "Benim hakkımda konuşmuyoruz, senin hakkında konuşuyoruz." Austin işaret etti

parmağını bana doğru uzattı. "Bana saygın bir yetişkinliğe giden yolun üçte ikisinde olduğunu ve bir eş ile birkaç çocuğun son üçte birlik kısım olacağını söylemiştin."

"Belki de önce babamın evinden taşınmalısınız," diye şaka yaptı Devlin.

"Siktir git , ikiniz de ." dans etmekten terlemiş , ya da belki

Sorgulama sırasında gömleğimi göğsümden birkaç kez çekip aldım. "Demek istediğim, artık bir eşe sahip olmanın getirdiği sorumlulukları ve kararlı bir ilişkiyi kaldırabilecek olgunlukta olduğumdu."

"Çok romantik," diye şaka yaptı Austin.

Devlin, "Evet, evlenme teklif ederken böyle söylediğinden emin ol," diye şaka yaptı. "Ama seni saygınlığa giden yolun son üçte birine getireceği kısmını da ekle. Bu anlaşılmayı gerçekten mühürleyecektir."

"İyi düşünmüşsün." Austin birasını Devlin'e doğrulttu.

Devlin elindeki şeyi Austin'inkine vurdu. "Nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa, o da sunum yapmaktır."

"Atıştan bahsetmişken, kasabaya hangi mülk için geldiniz?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde sordum.

"En büyük müşterilerimizden biri olan bir tatil köyü şirketi Snowberry Lodge'u satın almak istiyor."

"Ciddi misin?" Cherry Tree limanından yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki Snowberry, bölgenin ilk kayak merkezlerinden biriydi, hatta belki de ülkenin ilk kayak merkezlerinden biriydi. Eski İsviçre Güzeli mimarisini ve köhne telesiyeylerini gözümün önüne getirdim. "Burası altmış yaşında olmalı. Hâlâ açık olduğunu bile bilmiyordum."

"Neredeyse *seksen* yaşında ve dökülüyor. Müşterimiz burayı yıkmak istiyor. Sadece üzerinde bulunduğu araziye yeni bir lüks otel ve kış sporları kompleksi için istiyorlar. Etrafındaki arazilerin çoğunu çoktan satın aldılar."

"Snowberry'nin sahibi kim?" Merak ettim. "McIntyre ailesi," dedi Devlin.

Austin huffed. "Onlara sattırmada iyi şanslar."

"Satmayacaklarını mı düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Babam ve ben yaklaşık beş yıl önce orada bazı restorasyon çalışmaları yaptık," diyor Austin. "Onlar sadece geçmişe bağlı bir aile. Hiçbir şeyin değişmesini istemiyorlar. Aile işletmelerini, onu yıkacak bir tatil köyü şirketine satacaklarını düşünemiyorum."

Devlin dalgalı saçlarını alnına doğru iterek, "Bunu yapmamaları için deli olmaları gerekir," dedi. "Snowberry Lodge bir kalıntı. Elbette biraz cazibesi var ama küçük ve demode. İnsanlar bugünlerde sadece iyi bir kayak değil, lüks olanaklar da arıyor. Su parkları ve oyun salonları, kaplıcalar ve lüks mağazalar, çok sayıda bar ve yemek seçeneği istiyorlar. Yaz aylarında ise golf ve tenis istiyorlar. Snowberry büyük modern tatil köyleriyle rekabet edemez."

"Yine de," dedi Austin şüpheyle, "insanlar inatçı ve duygusaldır. Ailelerinin hayallerinin geçersiz olduğunun söylenmesini istemiyorlar."

"Onları yola getirebilirim." Devlin'in ses tonu güven doluydu. "Para iyi."

Austin açıkça ikna olmamıştı. "Para herkes için her şey demek değildir."

"Bu onlar için bir şey ifade edecek," diye ısrar etti Devlin. "Gerçek şu ki, işlerin gidişatına bakılırsa iki sezon daha açık kalmayı göze alamazlar. Neden şimdi satın en azından iyi bir kâr elde etmiyorlar?"

"Gurur mu?" Ben önerdim.

"Gurur ışıkları açık tutmaz," diye alay etti Devlin.

Austin, "Snowberry Lodge'un Michigan'daki, belki de Orta Batı'daki ilk kayak merkezi olduğuna eminim," dedi. "Eyalet bile buranın korunduğunu görmekle ilgilenebilir."

"Devlet, yeni tesisin getireceği tüm kongre ve turizmden elde edilecek vergi gelirini çok sevecek. Bana güvenin. Dolar işaretleri konuşacak." Devlin bize kolay, kazanan bir sırtış attı. "Ayrıca, ailenin reisi geçen yıl öldü ve Snowberry artık çoğunlukla büyükanneye ait. Küçük yaşlı kadınlar beni sever."

"Saha toplantınız büyükanneyle mi?" Austin sordu.

Başını salladı. "Salı günü büyükannemi öğle yemeğine götüreceğim. Akşam yemeğine kadar her şeyi halletmiş olurum."

"Yaşlı nineyi kandırmak," dedim. "Güzel."

"Onu kandırmıyorum, Xander. Yarısı kadar bile değeri olmayan bir şey için ona milyonlarca dolar vermeye çalışıyorum."

Austin, "Belki de tam olarak bu şekilde söylememelisin," diye önerdi.

"Nasıl söyleyeceğimi *biliyorum*. İnsanları bir şeylere ikna etmek benim yeteneğim." Devlin sanki zafer zaten onunmuş gibi konuştu. "Bana güvenin. Konuşmam mükemmel. Bu iş tamamdır." Ayağa kalktı. "Ve şimdi, beyler, eğer izin verirsiniz, barda bu gece hızlı topuma vurmaktan hoşlanabilecek muhteşem bir esmer gördüm."

Austin güldü. "Kadınlar hızdan pek etkilenmez Dev." Devlin yanından geçerken elini onun omzuna koydu. "Endişelenme kardeşim. Endişelenmeyin."

Tam o sırada Ari ve Mabel banyodan çıktılar ve bar alanına yöneldiler. On saniye bekledim ama Kelly ve Veronica onları takip etmedi.

Ben de sandalyemden kalktım. "Hemen döneceğim."

YEDİ

Kelly

Banyo kapısı dördümüzün arkasından kapandığı anda Veronica lavaboya yaslanıp kollarını kavuşturdu. Mavi gözleri dans ediyordu. "Tamam, Kelly Jo Sullivan. Dökül bakalım."

"Ne hakkında?" Masumca söyledim.

"Xander'la aranızda neler olduğu hakkında!" Ari bir kabine girerken çığlık attı. "Ama yüksek sesle konuş ki duyabileyim!"

Güldüm ve aynadaki yansımanı kontrol ettim. Yüzüm kızarmıştı ve başım sıcaktı. Ödünç aldığım Two Buckleys şapkamı çıkardım ve atkuyruğumu çekerek saçlarımı salladım. "Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey *değil*." Mabel gözlerimle camda buluştu. "Kardeşimi tanırım ve onun *hiç* kimseye bütün gece sana baktığı gibi baktığını görmedim."

"Ona daha önce de böyle söylemiştim." Veronica heyecanla başını salladı, sarı atkuyruğu sallanıyordu. "Gözlerini ondan alamıyor. Her an gözlerinden kalpler fırlayacakmış gibi geliyor. Peki ya onun kıyafetlerini giymesine ne demeli?"

Mabel gülerek bir kabine girdi ve kapalı kapının ardında konuşmaya devam etti. "Ben de onu hiç kimseyle bu şekilde dans ederken görmemişim."

"Sadece *dans ediyorduk*." Ama yanaklarım daha da ısındı ve pembeleşti.

"Lütfen." Veronica elini kaldırdı. "Sana bir çocuğun geceleri oyuncak ayısına sarıldığı gibi sarılıyordu, sanki birinin gelip seni çalacağından korkuyordu."

"O korumacı biri," dedim. "Her zaman tanınmam konusunda endişeleniyor. Buradaki fotoğraflarım çoktan internete düştü."

"Hâlâ kanepede mi uyuyor?"

"Um . . ." Yalan mı söylemeliydim? Xander'ın ailesinin neyi bilmesini istediğinden emin değildim.

"Bize güvenebilirsin," dedi. "Hiçbir şey söylemeyeceğiz."

"Kesinlikle." Ari kabinden çıktı ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti. "Kızlar ve Buckley erkekleri söz konusu olduğunda, kızlar

Birlikte. Burada sessizlik konisi var."

Güldüm. "Tamam. Dün gecedan itibaren artık kanepede yatmıyor."

Veronica ciyakladı. "Ne oldu? Cuma günü onunla konuştuğumda ikinizin anlaşımadığını söyledi, ama dün evdeyken birbirinize çok yakışıyordunuz."

"Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum. Biz sadece ..." Omuzlarım yükseldi. "Konuştuk. Birbirimizi dinlemek için biraz daha çabaladık."

"Konuştunuz mu?" Veronica . "*Konuştuk mu?*"

"Başka faaliyetler de olmuş olabilir," dedim atkuyruğumu yeniden düzeltirken.

"Lalalalala, dinlemiyorsun," diye bağırdı Mabel ahır kapısının arkasından.

Güldüm. "Üzgünüm, Mabel. Burada kardeşinden bahsettiğimizi biliyorum." Başımdaki şapkayı geri takarak Ari'nin boşalttığı kabine girdim. İşimi bitirdikten sonra ellerimi yıkamak için lavaboya gittim.

"Sadece takılıyorum," dedi Mabel, ellerini yanımda kurularak. "Bence bu harika. Xander iyi bir adam."

"Bu kadar ünlüyken biriyle tanışmak zor olmalı," diyor Ari. "Aklınızın bir köşesinde sürekli bir şüphe olmalı, acaba bu kişi beni gerçek halimle mi seviyor, yoksa sadece ünlü kişiliğimle mi gözleri kamaşıyor?"

"Garip olabiliyor," dedim, kağıt havlu dispenserinden birkaç kağıt havlu çekip ellerimi kurularak. "Gerçi Xander'ın durumunda, gerçek beni *hiç* sevmedi ve şöhretimden kesinlikle etkilenmedi." Havluları çöpe atarken güldüm. "Ondan kurtulmaya çalıştım ama o gitmeyi reddetti. Daha önce hiç bu kadar inatçı bir adamla tanışmamıştım."

"Bütün erkek kardeşlerim böyledir," dedi Mabel. "Ve ailenin küçük kız kardeşi olarak, onların otoriter davranışlarının tümünü deneyimledim. Ama aynı zamanda gelmiş geçmiş en iyi ağabeylerdi, bu yüzden gerçekten şikayet edemem." Ari'ye döndü. "Dışarı çıkıp kırmızı tişörtlü adamın hâlâ barda olup olmadığına bakalım mı?"

"Elbette." Ari bana gülümsedi. "Masada görüşürüz."

Banyodan çıktılar ve Veronica bir kabinden çıkıp ellerini yıkadı. "Austin de böyle olabiliyor. Otoriter ve talepkâr." Makineden kağıt havlu çekerken güldü. "Ama ben bundan hoşlanıyorum."

Gülümsedim. "Birlikte çok iyisiniz. Sana tapıyor."

Veronica parladı. "Ona deliler gibi aşığım. Her gün uyanıyorum ve kendimi çimdikliyorum."

"Sence doğru o mu?"

"Oldukça eminim," dedi, yanakları pembeleşmiş, mavi gözleri parlıyordu. "Yani, sadece birkaç ay oldu, bu yüzden hala biraz yeni, ama çok doğru hissettiriyor."

Kapıya vurulunca ikimiz de sıçradık. Veronica bir kalkan gibi geçti, bunun çok tatlı olduğunu düşündüm.

"Kelly?" Xander'ın sesi boğuktu. "misin?" "Evet!" Bağırđım.

"Bir saniye içinde çıkıyorum."

"Bekleyeceğim."

Veronica ve ben birbirimize baktık. "O korumacı biri," dedim tekrar. "Ayrıca senin için deli oluyor," diye fısıldadı. "Bunu görebiliyorum."

Eve dönerken "Eğlenceliydi," dedim.

Xander direksiyonun arkasında sessiz kaldı.

Eğildim ve bacağına vurdum. "İyi vakit geçirmedin mi?"

"Ne?" Bana baktı. "Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı. Evet, yeterince iyi vakit geçirdim."

"Yeterince iyi mi?"

"Görevdeydim," dedi. "Benim için rahatlamak sizin olduğı kadar kolay değildi."

"Gitmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim." Elimi olduğı yerde bıraktım. "Ve dans ettiğın için."

Tekrar sessizliğe gömüldü.

"Austin ve Veronica birbirleri için mükemmeller. Sence evlenirler mi?"

"Olabilir. Eğer kardeşim her şeyi berbat etmezse."

Güldüm. "Ondan oldukça etkilenmiş görünüyor. Peki ya Devlin? Bu gece biriyle gittiğine göre bekâr olduğunu mu varsayıyorum?"

"Bildiğim kadarıyla. Bir süre bir kız arkadaşı vardı ama bu yılın başlarında bitti." Bana yan gözle baktı, kıskançlıkla doluydu. "Neden?"

"Onu becermek istiyorum, tabii ki." Omzuna yumruk attım. "Sadece merak ediyorum! Tanrım. Çok yakışıklı olmasına rağmen."

Xander homurdandı. "Güven bana, o biliyor."

"Hepiniz yakışıklısınız. Sadece farklı şekillerde." Ari'nin kızlarla Buckley erkekleri hakkında söylediklerini hatırladım. "Buralarda çok kalp kırmış olmalısınız."

"Bundan emin değilim."

"Görünüşe göre Mabel ve Ari uzun arkadaşarmış." "Büyürken birbirlerinden ayrılmazlardı. Ari her zaman etrafımızdaydı."

"Keşke benim de eskiden beri böyle iyi arkadaşlarım olsaydı. Onları görmeyeli ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, her zaman güvenebileceğin insanlar. Her zaman senin yanında olacak insanlar."

"İyi arkadaşların yok mu?" Şaşırmış gibiydi. "Öyle değil."

Erkek kardeşim var ama o da çok sık gider." "Annenle yakın mısınız?"

"Evet," dedim tereddütle. "Çok yakınız ve onu seviyorum ama bazen yaptığı seçimleri sorguluyorum."

"Hangi seçenekler?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Onu yargıladığım için kendimi kötü hissediyorum." "Söyleyebilirsin."

"Çünkü hayallerimi her zaman destekledi. Büyürken bizim yanımızdaydı."

"Kelly. Annen hakkında eleştirel bir fikre sahip olduğun için kötü bir insan değilsin."

"Ve konuşacak yerim yok. Sadık olmadığını bildiğim halde Duke'u birkaç kez geri aldım."

Xander bana baktı. "Bu babanla mı ilgili?"

"Evet. O Burada kullanmak istediğim kelimeyi bulmaya çalışıyorum. Güvenilmez. Onu çok hayal kırıklığına uğrattıyor. Hepimizi çok hayal kırıklığına uğrattıyor."

Elimi eline alan Xander başparmağıyla elimin arkasını okşadı. "Konuş benimle. Eğer istersen."

Derin bir nefes aldım. "İçki sorunu var. Ve kumar sorunu. Ama aynı zamanda yakışıklı, çekici, komik ve sevecen biri. Ben altı yaşındayken bizi uzun süreliğine terk etmeye başladı ama her seferinde özür dileyerek geri döndü. Annem her seferinde onu geri aldı."

"Kızgın değil miydi?"

"Oh, . Ve ilk başta onu biraz dondururdu. Ama bir şekilde onun gözüne girmeyi başarırdı."

"Seninki de mi?"

"Elbette. Geri döndüğü için hep çok mutlu olmuşumdur, çünkü ilk başta gitmesinin benim hatam olduğunu düşünmüştüm."

"Neden?"

"Emin değilim. Her zaman daha iyi olsaydım, mükemmel olsaydım, *ünlü* olsaydım, temelli geri döneceğini ve asla gitmeyeceğini düşündüm."

Elimi dudaklarına ve öptü. "Bu doğru değildi."

"Bunu artık biliyorum." Boğazım düğümlendi. "Terapiye falan gittim. Üstesinden gelmek için çok uğraştım. Ama bazı şeyler peşimi bırakmıyor, biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Şimdi biraz şöhretim olsa bile, o hala gelip gidiyor. Tek fark, o para istiyor."

"Ona veriyor musun?"

"Kendimi mecbur hissediyorum," dedim. "İstemiyorum ama o benim babam. Bana gitar çalmayı o öğretti. Müziği bu kadar çok sevmemin nedeni o. Ve ona vuran korkunç, öfkeli bir babayla büyüdü."

"Bu çok korkunç. Ama bu, sizi hayal kırıklığına uğratmaya devam ederse onu desteklemek zorunda olduğunuz anlamına gelmez."

"Biliyorum." Gözlerimi kapattım. "Kevin bunu bana her zaman söyler. Sadece ona karşı koymakta gerçekten zorlanıyorum."

"Eğer yapabilseydin ona ne söylerdin?"

"Tanrım." Ürperdim.

"ama. Kelimeleri bana söyle. O burada değil."

"Sanırım ona bizi terk ettiğinde ne kadar acı çektiğimi söyledim. Tekrar gittiğinde hala ne kadar acı verdiğini. Kapıdan her çıkışında onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettiğimi söyledim. Ve hiçbir küçük kızın babasının onu geri dönecek kadar sevip sevmediğini merak ederek bu şekilde yaşamaması gerektiğini."

Xander sessizdi, sanki daha fazlası olduğunu biliyordu.

"Ve eğer *mükemmel* bir baba olmadıği için özür dilerse, asla mükemmeli aramadığımı söylerim. Sadece bir baba. 'Elimden gelenin en iyisini yaptım' dediğinde de 'Hayır, yapmadın baba' derim. Seni seviyorum ama hayır, yapmadın."

"Gördün mü?" Elim sıkıldı. "Yapabilirsin. Kelimeleri söyleyebilirsin."

"Sana. Ona değil."

"Belki bir dahaki sefere şansın olduğunda bunu yaparsın. Artık kafanda kelimeler var."

"Teşekkürler." geçenleri babamla bu şekilde konuşmaya cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyordum. Xander çok şanslıydı. Ailesi çok iyiydi. "Dans ettikten sonra kardeşlerin bizi sordular mı?"

"Birazcık." Omuz silkti. "Çoğunlukla birkaç ay önce söylediğim bir şey hakkında bana bok attılar."

"Benim hakkımda mı?"

"Bir eş aramakla ilgili."

"Ne?" Çenem düştü. "Bir *eş mi* arıyorsun?"

"Hayır! Yani, *aslında* değil. Gerçek anlamda değil. Sadece şu yaşta olduğumu hissediyorum, eğer tüm bu beyaz kale-çit olayını yapacaksan, yapsan iyi olur."

"Elbette," diye takıldım. "Yani, o üç gürültücü çocuk için enerjiye ihtiyacın olacak."

"Aynen öyle. Yaşlı baba olamam. Genç ve havalı bir baba olmalıyım."

"Bunu çok net görebiliyorum. Sen dövmeleri olan ve yüzme rekorları hâlâ geçerli olan havalı, bar sahibi babasın."

"Aynen öyle."

Güldüm. "Kızlar banyoda bana her türlü soruyu sordular."

"Eminim."

"Görünüşe göre, artık kanepede uyumadığınız çok açık." "Nerede uyuduğum onları ilgilendirmez," diye homurdandı.

"Oh, bu konuda huysuzlanma. Mutluydular. Güzel şeyler söylediler."

"Öyle mi? Ne gibi?"

"Ablan senin iyi biri olduğunu ve sana güvenebileceğimi söylüyor. Ayrıca gelmiş geçmiş en iyi ağabeylere sahip olduğunu söyledi. Gerçekten çok tatlıydı. Veronica da seni hiç gözlerinde kalplerle görmediğini söyledi."

"Gözlerimde lanet olası *kalpler* yok."

Güldüm. "Sanırım sadece benden hoşlandığını söylemek istedi."

Bana yan gözle baktı. "Evet, iyisin."

"Yani bu doğru mu?" EVET kutucuğunun işaretli olduğu notu geri vermiş gibi saçma kalbim pıt pıt atıyordu. "Benden hoşlanıyor musun?"

"Senden hoşlanıyorum." Garaj yoluna döndüğümüzde sessizdi. "Ama içeri girdiğimizde, kıyafetlerini yırtıp atacağım ve seni sevmediğim gibi becereceğim."

Bir an için nefesim kesildi. Kendime geldiğimde elimi kapının koluna koydum, dışarı atlamaya hazırdım. "Önce beni yakalaman gerekecek."

Karanlıkta heyecan verici bir kovalamacanın ardından kendimizi oturma odasının zemininde bulduk.

Arabadan fırlayıp ağaçların arasına koştum, bir o yana bir bu yana zikzaklar çizdim, tekrar açıklığa çıktım, evin etrafında döndüm ve sonunda verandanın basamaklarını koşarak çıktım. Peşimden gelen Xander ön kapıda bana yetişti, demir ön kolunu ortama doladı ve dişlerini hafifçe boynuma geçirdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Nefes nefese kalmıştım, kodu girerken kanım sıcak ve hızlı akıyordu.

"Ben bir centilmenim," diye kulağıma hırladı. "Sana avantaj ."

Aklım başımda değilken şifreyi doğru girebilmek için birkaç deneme yaptım ama sonunda kapı açıldı. Kapıyı iterek açtığımda yere yuvarlandık ve Xander elbiselerimi yırtma sözünü yerine getirdi. Bana sert davranıyordu, ama belki de bunun nedeni kaçmaya çalışmamdı. Ellerini bileğime doladığını ya da kollarını kalçalarımın doladığını hissetmeden önce ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek ancak iki adım kadar gidebiliyordum ve beni istediği yere sürüklüyordu. Çığlık atar, çırpınır ve ona isimler takardım, ama bunların hepsi onu tahrik ediyor gibiydi.

Beni sırtüstü çevirdi ve üzerime çöktü, kalçalarım yüzünün etrafında sıkıca kenetlenmişti, sakalı tenimde lezzetli bir şekilde aşındırıcıydı. Benimle tekrar oyun oynayabileceğini, beni uçurumun kenarında bırakıp tekrar geri çekilebileceğini düşündüm ama yapmadı. Bir aslan gibi üzerime geldi ve bedenim gerginlikten kaskatı kesilene, sonra da tatlı bir rahatlamayla sarsılana kadar durmadı.

"Kahretsin, tadını seviyorum." Bana son bir kez, kemiklerimi titreten bir yalama yaptı ve ayağa fırlayarak giysilerini çıkardı. Çıplakken, üzerimde yükselirken ve sikini okşarken, önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sıra bende," diye fısıldadım, ellerimi güçlü ve kaslı kalçalarında gezdirirken.

"Sıranın sende olduğunu kim söyledi?"

"Hadi gel." Ona baktım. "Adil oyna."

"Beni ağzında mı istiyorsun?" Ucunu çeneme bastırdı, çenem boyunca ileri geri fırçaladı.

"Evet." Dilim dışarı fırladı ve tepesini yaladı. "Tıpkı söylediğin gibi seni boşaltmak istiyorum." Ellerim onunkilerin yerini aldı. "Dudaklarıma damladığını hissediyorum." Sadece ucunu emerek onu inlettim. "Boğazımın arkasında tadına bak."

Ağzımı onun üzerine indirdiğimde homurdandı ve küfretti, sonra at kuyruğumun lastiğini yavaşça çekti. Ellerini başımın yanlarına doğru kaydırarak parmaklarını saçlarıma arasına soktu ve onları yumrukladı. Dudaklarımı kalın, sert şaftında aşağı yukarı gezdirirken, dilimi sert damarların ve pürüzsüz tepenin üzerinde gezdirirken, yalayıp emerken ve alay ederken kafa derim karıncalandı. Ona kendi ilacından tattırdım, onu doruğun eşiğine getirdim ve gevşedim, bana işkence ettiği gibi ona işkence ettim.

Ama Xander kolay kolay oyuna gelebilecek bir adam değildi. Tahrik olmadığında ne kadar şakacı olabilse de, konu seks olduğunda farklı bir yönü tarafından yönetiliyordu. Kontrolü severdi. Tonu, hızı ve ritmi belirlemek isterdi. Kuralları koymak ve onları uygulamak istiyordu.

"Kelly." Yumrukları saçlarımda sıkılaştı. "Lanet ."

Güldüm, dilimde onun tatlı tuzluluğunun tadını aldım. Ereksiyonu kalınlaştı ve bir kez seğirdi. Yumuşak bir patlamayla onu dudaklarımdan çektim. "Ne?"

"Biliyor musun? Benimle alay etmeyi bırak."

"Ama çok eğlenceli." Onu bir kez daha derinlere aldım ve parmağımı taşaklarının arkasındaki hassas deri boyunca kaydırarak sıkıca büzülmüş deliğiyle alay ettim.

Nefesini içine çekti. "Oh, lanet olsun."

Birdenbire kocaman siki ağzımı doldururken kalçalarının hızlı ve sert hamleleri arasında nefesimi tutmaya çalıştım. Neyse ki ciğerlerim için, boğazımın arkasındaki sıcak akışı ve orgazmının ritmik zonklamasını dudaklarıma arasında hissetmeden önce sadece sekiz saniye sürdü.

"Tanrım," dedi spazmlar azalırken. Nefes nefese kaldığımda başımdaki tutuşunu gevşeterek çekildi. "İyi misin?"

Oksijen yutarak başımı salladım. "Evet."

"Bu Ben bile Tanrım."

Gülerek ağzımı sildim ve ona baktım. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Bana şu karından bahset." Yatakta kıvrılmıştık, Xander sırt üstü yatıyordu ve ben de onun yanına kıvrılmıştım. "Peşinde olduğun kadın."

İnledi. "Karım falan yok, lanet olsun. O gerçek değil. Sadece bir fikir."

"Ama o gerçek. Çılgınca olan da bu, değil mi? O dışarıda bir yerde." Bir elimle karanlığa doğru büyük bir işaret yaptım. "Dışarıda bir yerlerde ayaklarınızı yerden kesecek ve sizi kendisine delicesine aşık edecek bir kadın var."

"Eh . . . Bundan şüpheliyim."

"Neden? Gerçek aşka inanmıyor musun? Hayatta bir kez yaşanan, yıldırım çarpmış aşklara?"

"Buna inanmadığımdan değil. Sadece bana göre olup olmadığını bilmiyorum."

Göğsüne bir tokat attım. "Bu hiç romantik değil, Xander. Hatırlat da seninle asla evlenmeyeyim."

"Evlenme teklif ettiğim kısmı kaçırdım mı?"

"Müstakbel kocamın bana anında aşık olmasını istiyorum, tıpkı babanın annene aşık olduğu gibi. Bir bakışta *anlamasını* istiyorum. Ona yüz milyon volt gibi çarpmasını istiyorum."

Güldü. "Hayır, evlenmezsin. Hikâyelerde kulağa hoş geliyor ama adamın biri sana bir baksa ve seni görünce elektrik çarptı diye aşık olduğunu ilan etse onunla evlenmezsin. Aklını kaçırdığını düşünürsünüz. Başka yöne kaçarsınız, haklı olarak."

"Tamam, belki ilk *görüşte* aşk biraz fazla. Ama hayatının geri kalanını birlikte geçireceğin kadına derin ve sert bir şekilde aşık olmak istemez misin?"

"Sanırım."

"Tanrım, hiç hevesli değilsin! Neyin var senin?"

"Hiçbir şey! Bakın, eğer olursa olur, ama bunun başarılı bir evliliğin ön koşulu olduğunu düşünmüyorum. Herkes bu tür bir ilişki için biçilmiş kaftan değil. Bu tür bir aşka düşüp de mahvolan adamlar gördüm. Çok öngörülemez. Çok değişken."

"Peki ya Austin ve Veronica? O da böyle aşık ve berbat durumda değil. O mutlu."

"Belki, ama Austin ve ben farklıyız. Austin mükemmeliyetçi, ya hep ya hiç diyen bir adam. Ben daha rahatım. Gerçekten hoşlandığım, rahat mizaçlı ve iyi bir mizah anlayışı olan biriyle birlikte olmayı tercih ederim. Benimle aynı şeyleri isteyen biriyle. Zengin, ünlü ya da zeki olmamamı umursamayan, sadece iyi vakit geçirmek isteyen biri."

". O yüzden çok seçici olamaz."

Saçımı çekiştirdi. "Ukala herif."

Güldüm. "Sadece şaka yapıyorum. Bence çok iyi bir koca olacaksın. Koruyucu, sadık ve güvenilirsin. Ayrıca mükemmel orgazm oluyorsun."

"Teşekkür ederim."

Tekrar sarıldım. "Neye benziyor?" "Ha?"

"Senin şu rahat, eğlenceli, iyi vakit geçiren müstakbel karın. Neye benziyor? Senin tipin ne?"

Bir an sessiz kaldı. "Gerçekten bir tipim yok."

"Ama güzel olurdu, değil mi? Senin dikkatini çekmesi için öyle olması gerekir." "Elbette. Güzelliği severim." Durakladı, sonra beni sırt üstü çevirdi,

Bana bakarken kalçalarımın arasına yerleşti. "Ve eğer harika göğüsleri varsa ve ara sıra bir siki emmeyi seviyorsa, çok daha iyi."

Sırıtarak bacaklarımı kalçalarına, kollarımı da boynuna doladım. "O eşi bulmada iyi şanslar. Öyle biri olduğunu sanmıyorum."

"Onu bulacağım," dedi ağzını benimkine yaklaştırarak. "Çok becerikliyimdir."

O gece uzun zamandır olmadığım kadar mutlu uyudum.

Ertesi sabah nihayet telefonuma bakmaya karar verdim -çünkü hava durumunu kontrol etmek istiyordum. Xander hava güzel olursa teknesinde bir gün geçireceğime söz vermişti. Kırk sekiz saattir mesajlarıma bakmamış, gelen kutuma göz atmamış, sesli mesajları dinlememiş, hatta sosyal medyaya bile göz atmamıştım ve kendimi ne kadar iyi hissettiğimi göz önüne alırsak, belki de tatilimin geri kalanında gözlerden uzak kalacaktım.

Yataktan kalkmaya çalıştığımda Xander'ın kolu belimi sardı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldandı.

Güldüm, bileğini kalçamdan çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Bırak beni. Telefonumu alacağım."

"O şeye ihtiyacın yok."

"Haklı olabilirsin. İki gündür ona bakmadım ve kendimi harika hissediyorum."

"Ben her zaman haklıyım." Ama beni tutuşu gevşedi ve yataktan kayarak çıktım, bavuluma gittim ve telefonumu çıkardım. Telefonu açıp yatağa, yüzüstü yatan ve başı yastığın altında olan Xander'ın yanına geri döndüm.

"Ah, kırk iki mesajım var," dedim.

Cevabı boğuk bir homurtu oldu.

Mesajları görmezden gelerek hava durumu uygulamasını açtım. "Muhteşem bir gün olacak," dedim mutlulukla. "Güneşli ve seksen dört derece. Bu da beni tekneye götüreceğin anlamına geliyor."

Yastığı yüzünden itti. "Yağmurlu günümüzün ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Ama biz-oh hayır." "Ne?" Başını kaldırdı.

"Oh, Tanrım."

"Kelly, ne oldu?"

"Fotoğraflar."

"Neyin?" Sonuna kadar oturdu ve ekrana baktı. "Bizden. Burada, kulübede."

SEKİZ

xander

"OROSPU ÇOCUĞU." Elimi uzatıp dün gece kulübeden el ele çıktığımız ve The Broken Spoke'ta dans ettiğimiz fotoğraflara göz gezdirdim. Bu kez farklı bir magazin sitesinde yayınlanmışlardı, romantik spekülasyonlar konusunda uzmanlaşmış gibi görünen Hot Shots adlı bir sitede. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Pixie Hart'ın gözüne çarpan yerel seksi kim? Tatil kaçamağı mı yoksa daha fazlası mı?* "Orospu çocuğu."

Açıdan ve fotoğrafların boktan kalitesinden, adam ormandan hatırı sayılır bir mesafeden ateş ediyor gibi görünüyordu.

Ama yine de. Burada biri vardı. Birisi bizi izliyordu, belki de bütün gün. Ve ben bunu kaçırmıştım.

Yataktan fırladım, en azından buradaki pencere indirdiğimizi gördüğüme sevindim, ama oturma odasında pencere kaplaması yoktu ve dün gece orada dışarıydık. "Giyin. Gidiyoruz."

"Ayrılmak mı? Nereye gideceğiz ki? Xander, ama. *O kadar da* büyük bir mesele değil."

"Benim için öyle." Kot pantolonumu arayıp buldum ve geçirdim.

"Kimliğin bile belli değil."

"Fark etmez. Burada biri vardı," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Bunu nasıl kaçırdım?"

"Çünkü bu adamlar profesyonel. Tüm numaraları biliyorlar. Ekipmanları var."

"Bizi babamın evine kadar takip ettiler. Sonra bizi tekrar takip ettiler. *Lanet* olsun." Hareket etmeyi bıraktım. "Bir fotoğraf kredisi

var mı?" "Bilmiyorum. Ne önemi var ki?"

"Çünkü onu bulacağım." Tişörtümü başımın üzerine çektim. "Ve ne yapacaksın? Onu dövecek miyim? Kamerasını mı parçalayayım?"

"Bu da bir başlangıç."

"Benim dünyamda bu adamlardan kaç tane var biliyor musun? Hepsini yenemezsin, Xander. Sadece onlarla birlikte yaşamayı öğrenirsin."

"Saçmalık." Yatağın üzerine diz çöküp telefonu elinden aldım ve fotoğrafın kime ait olduğuna baktım. Sadece Now News Media yazıyordu. "Bu da ne?"

"Muhtemelen paparazzilerin satış yaptığı bir şirkettir. Onlardan tonlarca var."

Damarlarımda TNT dolaşıyormuş gibi hissettim. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişim? Cuma gecesi yolda park halinde gördüğüm bej renkli Honda Civic'i hatırladım. Neden plakayı kontrol etmesi için birini aramamıştım ki? Bunu benim için yapabilecek on beş kişi tanıyordum. Onun yerine sikimi düşünmekle meşguldüm.

Telefonunu yatağın üzerine attım ve kalktım. "Eşyalarını topla. Buradan çıkmamız gerekiyor."

Yorganı göğsünün üzerinde topladı. "Ve nereye gideceksin?"

"Şimdilik evime. Burası tehlikede."

"Peki ya tekne?"

Tüm hatalarımı düşünerek bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tanrım, lanet olsun, dün gece dışarıda koşturuyorduk. Dışarıda olabilirdi."

"Xander, aşırı tepki veriyorsun! Böyle şeyler bana olur. Bunlar sadece fotoğraf."

Kendime kızarak yerde çoraplarımı aradım ve sonra onları giydim. "Dün gece herkes pencereden fotoğraflarımızı çekebilirdi. Yüzüm bacaklarının arasındayken çekilmiş bir fotoğrafın ne kadar eder sence? Ya da sen dizlerinin üzerinde, sikim ağzındayken? Tanrım."

"Bana zarar vermek istemiyorlar, sadece fotoğraflar için para almak istiyorlar."

"Eğer işimin başında olsaydım bunlar olmazdı. Eğer dikkatim dağılmasaydı."

"Dur bir dakika. Beni mi suçluyorsun?"

"Kendimden başka kimseyi suçlamıyorum!" Öfkeyle kükreyerek yatak odasından çıktım.

Oturma odasında telefonumu buldum ve DMV'de tanıdığı olan bir arkadaşına mesaj atarak bej renkli Honda'nın plakasını araştırmasını istedim. Sonra ayaklarımı botlarımda soktum ve dışarı çıktım, verandada durdum, topuklar dikilmiş geniş, yumruklar sıkılmış, göğüs genişlemiş. "Sen orada mısın,

orospu çocuğu?" Mırıldandım. Gözlerim etrafı taradı. Parmak eklemlerimi kırdım. "Haydi. Fotoğrafımı çek. Sana meydan okuyorum."

Birkaç dakika sonra damarlarımdaki lav soğumaya başladı ve kalp atış hızım yavaşladı. Acil bir tehdit olmadığından emin olarak -ama aynı zamanda bir kamerayı parçalayamayacağım için hayal kırıklığına uğrayarak- eve geri döndüm. Kelly hala yatak odasından çıkmamıştı. Ona bir özür borçluydum

ama

Biraz kafeinle birlikte sunarsam kabul edilme şansının daha yüksek olabileceğini düşündüm, bu yüzden önce biraz kahve yaptım. Hazır olduğunda ona bir fincan doldurdum ve koridorda yanımda götürdüm.

Yatak odasının kapısını kapatmıştı. Yüzümü kapıyı çaldım. "Kelly?"

"Git başımdan."

"Kahvem var."

"Kahveyi bırak ve ." "Lütfen içeri gelebilir miyim?"

Bir duraklama. "Ne yaptığın umurumda değil."

Odaya girdiğimde hâlâ yatakta olduğunu gördüm, kulaklarına kadar battaniyeye sarılmıştı ve yan yatmış, duvara bakıyordu.

"Hey." Kahveyi dökmemeye dikkat ederek yatağa oturdum.

Sessizlik.

"Özür dilerim Kelly. Kendime çok kızgınım ve hıncımı senden çıkardım."

"Kendine kızmana gerek yok. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Fincanı pencere kenarına bırakıp arkasına uzandım ve kolumu beline doladım. "Yaptım ama bu senin hatan değildi ve ben de sana öyleymişsin gibi davrandım."

"Bu benim için normal, Xander. İnsanlar beni takip ediyor ve fotoğrafımı çekiyor. Bundan hoşlanıyor muyum? Hayır. Tatilimde bu saçmalığı istiyor muydum? Hayır. Yine de iyi vakit geçirmeye çalışmak istiyor muyum? Evet."

Omzunu öptüm. "Tamam."

"Senin de resmin çekildiği için üzgünüm. Bunu siz istemediniz."

"Kendim umurumda bile değil. Ama daha dikkatli olacağız, tamam mı?"

"Tamam."

"Bugün hâlâ tekneye binmek istiyor musun?"

"Evet."

"Seninle bir anlaşma yapalım. Yolculuğunun geri kalanında benim evime taşınmayı kabul edersen seni tekneyle gezintiye çıkarırım."

İç çekti. "Neden taşınmak zorundayız?"

"Çünkü burası beni tedirgin ediyor. Uzak bir yer, ormanda herhangi biri gözetleniyor olabilir. Güvenlik kamerası yok. Ön pencerelerde perde yok - pratikte tüm duvar cam."

"Evinizde kamera var mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama panjurları ve perdeleri var. Evin etrafında gizlenen bir yabancıyı fark edip ihbar edecek komşularımız var. Burada insanlar birbirini kollar."

"Bu baban için sorun olmayacak mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sana tapıyor. Her şey girecek."

"Birlikte uyuyamayacağız."

"Neden olmasın?"

"Xander!" Sırt üstü yuvarlandı ve bana baktı. "Babanın evinde, o *oradayken* seninle uyuyamam. Mabel ve Devlin de orada, değil mi?"

"Ah, evet. Onları unutmuşum." Bir an düşündüm. "Sanırım evde kalmak için çok kalabalık. Bir otel odası ayırtacağım."

"Xander, burada iyi olacağız," dedi bana sokularak. "Seninleyken korkmuyorum. Ve bana söylediğin tüm önlemleri alacağım. Senin yanından ayrılmayacağım. Şu andan ayrıldığım ana kadar gerçekten benimle kalacaksın."

"Tamam. Ama yaptığımız diğer şey bazı kendini savunma hareketleri üzerinde çalışmak. Her zaman orada olmayacağım."

"İhtiyacım yok-"

"Tekneme binmek istiyorsan, hareketleri öğreneceksin," diye emrettim. Dramatik bir şekilde iç çekti. "Peki."

"Ve eğer o adamı buralarda görürsem, kamerasını parçalayacağım. Muhtemelen yüzünü de."

"İznimi aldın," dedi. "Gerçi daha birkaç gün önce benim için kavga etmek zorunda kalırsan, bunun işini yapmadığın anlamına geleceğini söylediğini hatırlatmak isterim."

"Artık her şey farklı." Dağınık kıvılcık saçlarına, berrak yeşil gözlerine ve çilli burnuna bakarken göğsümde garip bir sıkışma hissettim. "Ve eğer sevmediğim biri benim gözetimimde sana yaklaşırsa, işi biter."

Yavaşça, tatlı tatlı gülümsedi. "Benim kahramanım." Bu beni bir şimşek gibi çarptı.

NINETEEN

Kelly

XANDER KAHVALTI YAPARKEN ben de mesajlarımı ve e-postalarımı gözden geçirdim. Çoğu önemsiz, geri dönene kadar bekleyebilecek işle ilgili şeylerdi - takvimime eklemem gereken tarihler, işbirliği teklifleri, bir sonraki albüm için söz yazarı önerileri - ama kimse "uzaklaşmak" kavramını anlamıyor gibiydi.

Bir de uğraşmam gereken ailem vardı. Babam benimle PMG anlaşması üzerine konuşmak, birçok avantajını gözden geçirmek istedi. Ve annem bir önsezi daha görmüştü - bu sefer ayı beni yemedi, sadece mağarasına götürdü ve orada bir tutsak gibi tuttu.

Babamı görmezden geldim, anneme iyi olduğuma dair mesaj attım, birkaç derin nefes aldım ve sesli mesajlarıma geçtim. Çoğu önemsizdi ama Wags'ten gelen bir tanesi beni biraz gerdi.

"Hey, Kelly Jo. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama hoşnutsuz korumayla ilgili durum - adı James Bond, ister inan ister inanma - biraz kızışıyor. Kendisiyle on bin dolar karşılığında özel olarak anlaşmak istemezseniz, haksız fesih için dava açacağını söylüyor. Size ekibin hangi üyelerinin neden bilgi sızdırdığına dair detaylar verebileceğini iddia ediyor. Ne yapmak istediğinizi bana bildirin."

Wags'i geri aradım.

"Selam Kelly," dedi açtığı anda. "Mesajımı aldın mı?"

"Anladım. Ne yapacağımı bilmiyorum, Wags. Dava açılmasını istemiyorum ama bu adamı parayla susturmak da doğru gelmiyor. Belli ki neler olup bittiğini biliyordu ve bunu durdurmadı ya da ortaya çıkmadı."

"Size katılıyorum. Bence dava konusunda blöf yapıyor. Bu adamın avukat falan tutacak parası yok. Birini dava etmek çok sıkıcı ve pahalı bir iştir."

"Bilgiyi kimin sızdırdığını bilmek neyi değiştirir ki? Onlardan herhangi birini tekrar işe alacak değilim. İçlerinden biri ya da hepsi olması umurumda değil. Nedenini de biliyorum, para."

"Bu yüzden ona özel bir anlaşma olmadığını söyleyeceğim."

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde. "Benden para koparabileceğini düşündüğü için o herifin canı cehenneme. İsterse mahkemede peşime düşsün. Ona ödeme yapmam için zorlanmayacağım. Eğer bunun olduğunu biliyor ve hiçbir şey söylemiyorsa, bana göre suçludur."

"Benimki de." Durakladı. "Yolculuğun nasıl gidiyor?" "İyi. Ama oldukça hızlı fark edildim."

"Fotoğrafları gördüm. Orada kaç fotoğrafçı var?"

"Biliyor musunuz? Ben hiç görmedim, o yüzden hiçbir fikrim yok." Bir an düşündüm. "Bu biraz garip. Acaba sadece bir kişi mi var ve o da mesafesini koruyor?"

"Fotoğraflarda yanındaki adam kim? Koruman mı?"

"Evet." Kızarmış domuz pastırması kokusu koridordan yatak odasına yayılırken gülümsedim. "Görünüşe göre o kadar da kötü biri değil. Ama buradaki arazide çekilen fotoğraflar yüzünden çok kızgın."

"Haklısın. Etrafta olmasına sevindim. Dikkatli ol."

"Olacağım. Güle güle, Wags."

Telefonu kapattık ve kendime o kadar güveniyor ve cesur hissediyordum ki Duke'un dün bıraktığı son sesli mesajını dinlemeyi bile başarabileceğime karar verdim.

Yumuşak sesi omuzlarımdan gerilmesine neden oldu. "Merhaba Pix, benim. Küçük tatilinde olduğunu biliyorum ama senin için bir fırsatım var. Music City Ödülleri'nde açılış şarkısını söylemeye ne dersin?"

Nefesim kesildi. Music City Ödülleri büyük bir olaydı.

"Rebecca Rose ve ben 'Back Where We Started'ı seslendirecektik. Ancak önümüzdeki hafta ses tellerinden ameliyat olması gerekiyor ve gösteri de ondan bir hafta sonra. Yapımcılar bana geldi ve yerine kimin geçmesi gerektiği konusunda bir fikrim olup olmadığını sordular. Tabii ki aklıma hemen sen geldin. Eğer ilgileniyorsan" -güldü- "ve biliyorum ki ilgileniyorsun, beni ara."

Vay be.

Music City Ödülleri'nde açılış şarkısını seslendirmek harika olurdu -kova listesi harika olurdu- ve ben de bu işe atlamak istedim. Ama "Back Where We Started"da Rebecca Rose'un doldurmak, Duke ile aşkta ikinci bir şans hakkında romantik bir düet yapmak anlamına gelecekti. Bunu kaldırabilir miydim? Kurnaz ve çıkarıcı biriydi. Ya bu fırsatı iplerle bağlı olarak sunuyorsa?

Bir elimde telefon, diğer elimle Xander'ın bana getirdiği kahve fincanını aldım ve mutfağa doğru yürüdüm. İçinde ısıttıktan sonra

Tezgâha oturdum ve onun yumurta ırpmasını ve domuz pastırması çevirmesini izledim. Bir omzuna mutfak havlusu atmıştı ve saçları dağınıktı.

"Karın ve üç çocuğun için kahvaltı hazırlayacak mısın?" Ben sordum.

"Her zaman," dedi, yumurtaların altındaki ısıyı ayarlarken. "Günün en önemli öğünüdür." Sonra arkasını döndü ve yüz ifademi fark etti. "Sorun ne? Daha fazla fotoğraf mı?"

"Hayır." Nefes verdim. "Ben Duke."

Xander'ın yüzü karardı. "Peki ya o?"

Ona ödöl töreninde Rebecca Rose'un yerini doldurma teklifinden bahsettim. "Hayır demek gerçekten zor olurdu. On iki yaşındaki ben her gece bunun hayalini kurardım."

"O zaman evet de."

"Sence yapmalı mıyım?"

Omuz silkti. "O sahnede şarkı söylemek istiyor musun?" "Evet. Tüm kalbimle."

"O zaman kimsenin seni durdurmasına izin verme." "ok basitmiş gibi söylüyorsun."

"ünkü öyle." Bir tabağa biraz yumurta ve iki dilim pastırma koyup önüme koydu. "Eğer bir şey seni mutlu edecekse, bence onun peşinden gitmelisin. Eskiden Austin'le hep bu tartışmayı yapardık."

"Öyle mi?"

Yumurta ve pastırmanın geri kalanını tabağına koydu ve yarımadanın etrafından dolaşarak yanıma oturdu. "Evet. Yapmamanız için her zaman bir neden olacaktır ve bazen bu neden tamamen geçerlidir. Ama ben istediğın şeyin peşinden gitmen gerektiğine inanıyorum. Bence talih cesurların yanındadır."

"Bu yüzden mi garajlardan bebek havuzlarına atlamak ve uçabildiğini kanıtlamaya çalışmak gibi şeyler yaptın?"

"Hayır. O sadece egoydu." Bir lokmada pastırmanın yarısını yedi. "Ama bu ego ile ilgili değil, Duke ile de ilgili değil. Kelly Jo Sullivan'la ilgili."

Nefesimi içime çektim. "Xander! Haklısın!"

Kollarını iki yana açtı.

Gülerek bir tanesine tutundum. "Pixie Hart olarak değil, Kelly Jo Sullivan olarak sahneye çıkmayı isteyeceğim! Hileli setler, çılgın kostümler, ışıltılı makyaj yok. Uydurulmuş, üretilmiş *bir karakter* yok. Orada sadece kendim olmak ve içimden geldiği gibi şarkı söylemek istiyorum."

"O zaman yap."

"Yapacağım." Tabureden kayarak şakağına bir öpücük kondurdum.

"Hemen döneceğim. Duke'u arayacağım."

Xander kahve fincanını aldı ama bir şey söylemedi.

Yatak odasına döndüğümde yatağın kenarına oturdum ve aramayı yaptım. "Hey, tatlım. Pixie kızım nasıl?"

Ürperdim. "Ben iyiyim."

"Mesajımı aldın mı?"

"Ben yaptım. Bunu yapmak istiyorum. Sadece bir isteğim var." "Neymiş o?"

"Kelly Jo Sullivan olarak tanıtılmak istiyorum. Pixie Hart olarak değil." "Neden? Kimse onun kim olduğunu bilmiyor."

"Sanırım sahneye çıkıp şarkı söylemeye başladığımda belli olacak."

"Ama tanıtım ve her şey açısından Pixie Hart bir *isim*."

Sertleştım. "Kelly Jo Sullivan da bir isim. Sadece kullanmam için hiç teşvik edilmedim."

"Çünkü akılda kalıcı değil. Ve sen Pixie Hart olarak ünlüsün. Neden adını değiştirip insanların kafasını karıştırırsın ki?"

"Bu benim için önemli."

"Şu anda bu küçük ayrıntı hakkında endişelenmeyelim. Bence mümkün olan en kısa sürede prova yapmalıyız. Nashville'e ne kadar çabuk dönebilirsin?"

Talebimi önemsiz görmesine sinirlenerek, "On gün daha dönmeyeceğim," dedim.

"Ne zaman dönmeyi *planladığını* biliyorum ama bu büyük bir olay Pixie. Bu şarkıyı daha önce hiç birlikte seslendirmedik. Televizyonda yayınlanan Music City Ödülleri'ne prova yapmadan öylece gidemeyiz. Sektördeki herkes o gece Milton Auditorium'da ilk üç sırada olacak."

"Pratik yapmak istemediğimi söylemiyorum ama şarkıyı biliyorum Duke. Döndüğümde hâlâ bir haftamız olacak."

"Daha erken dönmeni istiyorum."

Ses tonundaki sertlik karşısında irkildim. "Belki de birlikte çalışmamız iyi bir fikir değildir. Muhtemelen başka birini bulmalısın."

"Hayır, bekle. Özür dilerim." Nefes verdi ve daha sabırlı konuştu. "Bence sen ve ben bu şarkı için mükemmel bir kimyaya sahibiz ve insanlar bizi birlikte görmeye bayılıyor. Sadece bizim gelişimiz bile bir medya çılgınlığına neden olacaktır."

"Duke, ben-"

"Merak etmeyin, perde arkasında kesinlikle platonik olacak. Bu arkadaşlar arasında müzikal bir işbirliği."

"Tamam," dedim temkinli bir şekilde.

"Eğer eve daha erken dönmeye karar verirsiniz, bana haber verin. Aksi takdirde, detayları öğrendiğimde sizinle irtibata geç. Tatilinizin geri kalanının tadını çıkarın." Durakladı. "Orada işler nasıl gidiyor? Birkaç resim gördüm."

"Sorun değil," dedim. "Radarın altında kalmayı umuyordum ama olmadı."

"En kötüsü de bu. İzlediğinizi bildiğinizde rahatlayamazsınız."

"Biliyorum ama ne yapabilirsin ki? Gitmem gerek Duke. Fırsat verdiğin için teşekkürler. Minnettarım."

Telefonu kapattık ve Wags'e, Jess'e ve menajerime haberlerle ilgili mesaj attım, Pixie olarak değil Kelly Jo olarak sahneye çıkma kısmını atladım. Bu konuda geri dönüşler olacaktı ama bununla daha sonra ilgilenecektim. Wags ve menajerimden hemen yanıt aldım, bu fikirden çok heyecanlandılar ve ne zaman duyurulacağını öğrenmek istediler. Emin olmadığımı ama onları haberdar edeceğimi söyledim. Asistanım daha ölçülü bir heyecanla cevap verdi.

Vay canına! Bu çok büyük. Ve o yeri hak ediyorsun. Ama Duke ile şarkı söylemenin doğru karar olduğuna emin misin? Bu iyilik için "ödeme" bekleyecek mi

Bunun sadece arkadaşlar arasında bir işbirliği olduğunu söylüyor. Kesinlikle platonik

Tamam. Sana nasıl davrandığını biliyorum. Ve bunu seni tekrar kendi yörüngesine çekmek için bir şans olarak kullandığını görebiliyorum. Senin ona ait olmanı istiyor

Biliyorum. İnanın bana, Music City Ödülleri'nin açılışından daha az bir şey olsaydı, diğer yöne doğru koşardım. Beni tekrar ezip geçmesine izin vermek istemiyorum. O yollardan geçtim

Tamam. Senin adına sevindim ve gösteriyi izleyeceğim için çok heyecanlıyım! Diğer her şey nasıl gidiyor? Fotoğrafları gördüm. Güvenlik görevlisi seni deli ediyor mu

Gülmek zorunda kaldım.

Evet, öyle. Öyle

Evden çıktığımızda Xander beni ön kapıdan arabaya kadar sanki Birleşik Devletler Başkanıymışım gibi ite kaka götürdü. Bana mayomun üzerine kapüşonlu, saçlarımı örten devasa bir sweatshirt daha giydirdi. Büyük boy güneş gözlüklerim yüzümün büyük bir kısmını gizlemeye yardımcı oldu.

Marinaya gidişimiz gergin geçti, Xander sürekli bizi takip eden biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Bana ne yaptığını söylemedi ama dikiz aynasına çok baktı ve alışılmadık derecede sessizdi, yüzü alışılmadık derecede asıktı. Limana vardığımızda park etti, beni almak için yanıma geldi ve bir kez daha beni hızlıca rıhtıma ve kuyusuna götürdü. Tekneye önce o bindi, sonra da bana yardım etti.

Ancak limandan çıkıp açık denize doğru ilerlediğimizde omuzları gevşedi ve çenesi açıldı. Üzerimdeki sweatshirt'ü ve şortumu çıkardım, SPF 50'ye bulandım ve yatan deri koltuklardan birine bir havlu serdim. Arkama yaslanarak yüzümü gökyüzüne çevirdim ve güneşin tenimi ısıtmasına izin verdim. Koy biraz dalgalıydı ve arada bir üzerime hafifçe sıçrayan bir dalgaya çarpıyorduk ama serin su sıcak havada ferahlatıcı oluyordu.

Sonunda, Xander karadan güvenli bir şekilde uzak olduğunu düşündüğü bir nokta buldu ve çapayı attı. Ancak o zaman gömleğini çıkardı, bir havlu açtı ve arka koltukta bana dik bir şekilde uzandı. Bir süre, güneş ışığında kütük üzerinde yatan iki kaplumbağa gibi öylece uzandık. Güneş kremi, deniz havası ve belki de kıyıyı çevreleyen ormanın kokusunu içime çektim. Üzerimizdeki martıların sesi, suyun tekneye vuran yumuşak sesine karışıyor ve tekne dalgaların üzerinde hafifçe sallanıyordu. Mutluluk verici bir huzur vardı ve kalbim mutluydu. Tatilde böyle hissetmeyi hayal etmişim.

Sadece bir arkadaş hayal etmemişim.

Topuklarım Xander'ınkilerin yanındaki arka sıraya dayalı duruyordu. Başımı kaldırdım ve ayaklarımı inceledim. Bu beni kıkırdattı-Xander'ınkiler benimkilere kıyasla çok büyüktü, ayak parmakları uzun, ayak bilekleri sağlamdı. Bacakları kıllıydı ve bakışlarım kaslı kalçalarına doğru kayınca içimde istemsiz bir kasılma oldu.

Ayağımla onu dürttüm. "Hey."

"Ne?" Hemen ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı? Bir şey mi gördün?"

"Hayır," dedim gülerek. "Sadece bunun ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Ve beni suya götürdüğün için teşekkür etmek istedim. Benimle dışarıda olmanın seni gerdiğini biliyorum."

Sonuna kadar oturdu ve bankın bir tarafına geçti. "Gel benimle otur."

Sıraya doğru ilerledim, o da uzanıp beni baldırlarımdan tuttu ve ayaklarımı kucağına doğru salladı. "Sana bir şey getireyim mi?" "Böyle iyiyim," dedim.

Güneşin altındaki vücuduna saatlerce bakabilirim. Onun Teni altınla öpülmüş, mürekkebi parlıyor, ışınlar arkasındaki suda parıldıyor.

"Peki şarkı söyleyeceğiniz ödül töreni ne zaman?"

"Yaklaşık iki buçuk hafta sonra. Perşembe, ayın yirmi biri." Kahvaltıda ona Duke'la birlikte şarkı söylemeyi Kelly Jo Sullivan olarak tanıtılmam şartıyla kabul ettiğimi söyledim.

"Buckley's Pub açılmadan önceki gece, umarım."

"Keşke aynı anda iki yerde birden olabilseydim," dedim.

"Ben de." Eli bileğimi kavradı, başparmağı topuğumun tendonlarına sürtündü.

"İsim firmamla bir tartışma bekliyorum." "Siktir et onları."

Güldüm. "Onları beceremem ama bunun için savaşıacağım."

"Güzel." Bana baktı. "Bu büyük bir olay mı?"

"Kocaman."

"Peki nerede tutuluyor?"

"Milton Auditorium'da. Country müziğin en ünlü sahnesi." "Orası bir tiyatro mu?"

"Evet, ama üst katlarda bir müze, ofisler ve konferans salonları da var. Pek çok menajer, reklamcı ve hatta şarkıcı burada ofis tutuyor."

"İyi bir güvenliği var mı?"

"Eminim o gece olacaktır."

"Peki ya kişisel olarak siz? Siz ne yapacaksınız?"

İçimi çektim. "Sanırım yeni birini işe almam gerekecek. Sana söylemeyi unuttum. Bu sabah menajerim Wags ile konuştum ve turdan kovulan korumalardan birinin benden para koparmaya çalıştığını söyledi."

Eli bileğime dolandı. "Ne?"

"Haksız yere işine son verildiğini iddia ediyor ve on bin dolar karşılığında gerçekten hatalı olan kişilerin isimlerini verecek."

"Sikeyim. o Adam. O biliyordu ne oldu oluyor ve yapmadı bir şey söyler misin?"

"Sanırım. Komik kısmını duymak ister misin? Adamın adı James Bond."

Xander gülmedi. "Nashville'de mi yaşıyor?"

"Sanırım öyle."

Geniş bir elini iki ayağımın üstüne koydu. "Koruma olmadan oraya geri dönmenden nefret ediyorum. Bana evinde kameralar olduğunu söyle."

"İstiyorum." Tereddüt ettim. "Sanırım işe yarıyorlar." Xander inledi. "Emin değil misin?"

"Ben hiç bakmadım ki! Bunun için adamlarım vardı. Ayrıca, bu lüks sitede bir ev aldım, bu yüzden güvenli olduğunu varsaydım."

Ağzı yine o inatçı şeklini aldı. "Seninle geri döneceğim."

"Ne?"

"Zamanı geldiğinde seninle geri döneceğim. Bir güvenlik değerlendirmesi yapacağım, kameraların çalıştığından emin olacağım, bu kapalı siteyi kontrol edeceğim ve senin için yeni bir koruma tutacağım."

"Xander, bunu yapmak zorunda değilsin." Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

"İstiyorum."

"Ama bu ne kadar sürer?"

"Duruma göre değişir. En azından birkaç gün. Belki bir hafta." "Peki ya bar?"

"Bir yolunu . Ama senin güvende olduğundan emin olmalıyım."

Beni bu kadar önemseydiği, Nashville'e kadar peşimden geldiği ve endişelenmesi gereken kendi işleri varken tüm bunları yaptığı için duygulandım ve boğazımın düğümlendiğini hissettim. Ayaklarımı onun kucağından çekerek dizlerimin üzerine çöktüm ve bir bacağımla onun üzerine atarak kucağına oturdum. Ellerimi güneşin ısıttığı bronz omuzlarına koydum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Teşekkür ederim."

"Önemli bir değil. Kardeşin de olmasını isterdi."

"Yani bu onun için mi? Benim için değil mi?" Onu tekrar öptüm, göğüslerimi göğsüne bastırdım. Altımda sertleşti ve kalçalarımı onunkilerin üzerinde salladım.

"Sanırım bu senin için," diye mırıldandı dudaklarıma karşı. Elleri tenimin üzerinde geziniyor, mayomun kenarlarının altından kayıyordu.

"Prezervatif getirdin mi?" Sessiz ve nefessiz bir ses tonuyla sordum.

"Hayır." Ağzı boynumun kenarından aşağıya indi. "Sanırım seni başka bir şekilde boşaltmam gerekecek."

"Xander?" Başımı eğdim ve o da bikinimin bağlarına uzandı.

Üst

te. "Öyle mi?"

"Doğum kontrol implantım var."

Elleri ve ağzı durdu. "Öyle mi?"

"Evet. Ve Duke'ten beri kimseyle birlikte olmadım."

"Ben de bütün yıl kimseyle birlikte olmadım."

"Yani ..."

"Yani sen benim için sorun yok." Üstünü çözdü ve düşmesine izin verdi, Göğüslerime uzandı ve iki eliyle onları yüzüne doğru kaldırdı.

"Kavga etmemi istediğin zamanlardan biri mi bu?" diye sordum.

"Hayır," dedi, ağzı gömülüydü.

Güldüm, arzudan başım dönüyordu. "O zaman benim için de sorun yok."

Sonraki beş gün sıcak, altın rengi, yaz sonu puslu bir havada geçti. Uyuduk, verandada oturup kahve içtik, Xander dizüstü bilgisayarıyla, ben ciltsiz bir kitapla. O benim için kahvaltı hazırladı, ben de onun için akşam yemeği hazırladım. Bira ve içki teslimatları yapıldığında barda birkaç gün geçirdik ve Xander'ın her şeyi düzenlemesine ve envanterini çıkarmasına yardım ettim. Denetim başarıyla tamamlandığında Buckley's Pub'da ilk içkilerimizi içerek kutlama yaptık.

Öğleden sonra koşuya çıktık, bir gece tekneye gizlice bindik, oturma odasında kendini savunma hareketleri üzerinde çalıştık ve şehir turistlerle dolup taşmadığında beni bir tura bile çıkardı, biri benimle selfie çekertmek ya da çocuğu için imza almak istediğinde hoşgörüyü kenara çekildi.

Kiraz Ağacı Limanı'na bayıldım, özellikle de Xander yanımdayken.

Deniz fenerinin merdivenlerini tırmandık ve kendimizi yalnız bulduğumuzda, rüzgâr saçlarımı savururken hızlıca bir öpücük kondurduk. Eski feribota bindik, kıyı boyunca uzanan Viktorya dönemi konaklarına hayran kaldık ve rehberin geçmişle ilgili anlattığı hikâyeleri dinledik. eski moda bir tatlı salonunda dondurma yemeye götürdük ve Veronica'nın övgüyle bahsettiği şekerlemelerin tadına baktım. Main Street'te alışveriş yaptık ve ben kıyafet denerken Xander'ı soyunma odalarının dışında beklettim. Sonra dışarı çıkıp onun ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum.

"Eee?" Zümrüt yeşili bir sundress modelleyerek söyledim. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Hoşuma gitti."

Gözlerimi devirdim. "Her şeyi seviyorsun. Birden ona kadar derecelendir ve sakın on deme. Her şeye on veriyorsun."

"On bir."

Dilimi şaklattım. "Boş . Hiç yardımcı olmuyorsun." Ama ben gülümsüyordum, o da gülümsüyordu.

"Elbiseyi al," dedi. "Seni yemeğe götüreceğim."

Ertesi Cumartesi gecesi beni Pier Inn'e götürdü. Xander önceden arayıp bir masa ayırtmıştı ve oraya vardığımızda beni teyzesi olan müdürle tanıştırdı.

"Kelly, bu teyzem Faye. Faye Teyze, bu da Kelly." Bunu söylerken bir elini sırtımın küçük kısmına koydu. Bana arkadaş ya da müşteri gibi bir etiket vermemesi hoşuma gitmişti. O el bana nasıl hissettiğini anlatıyordu.

"Tanıştığınıza çok memnun oldum canım." Masaların beyaz ketenle kaplandığı ve üzerlerinde titrek mumların yandığı yemek odasını işaret etti. "Masanız hazır."

Onu pencere kenarındaki köşe masaya kadar takip ettik ve Xander sandalyemi çekip karşıma, odaya bakacak şekilde oturdu. Koyu lacivert takım elbisesi, açık mavi gömleği ve bordo kravatıyla muhteşem görünüyordu. Dün evine uğrayıp takım elbiseyi almıştık ve onun geniş yüzücü omuzlarını resmi bir ceketle sınırlandırılmış, kalın boynunu sert bir yakayla çevrelenmiş, sakalını kravatın gevrek düğümünün üzerinde görmenin garip olup olmayacağını merak ettim.

Hiç de garip değildi. Nefes kesiciydi.

"O koltuktan manzarayı göremezsin," diye azarladım onu. "Ve bu çok güzel." Güneş suyun üzerinde batıyordu ve liman pembe, turuncu ve kehribar rengi ışıklarla parıldıyordu.

"Benim manzaram da çok güzel," dedi gözlerini bana dikerek. "Hatta bence seninkinden daha güzel."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkür ederim."

Tatlıyı bitirdiğimizde -daha doğrusu *ben* bitirdiğimde, çünkü Xander tok olduğunu söyledi ama ben çikolatalı lav kekine karşı koyamadım- teyzesi Faye yaklaştı, gergin görünüyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi ellerini birbirine vurarak. "Ne oldu, Faye Teyze?"

"Pixie Hart'ın burada olduğu söylentisi yayıldı ve bazı garsonlar ve hatta birkaç masa dolusu konuk fotoğraf çektirmenin bir sakıncası olup olmadığını soruyor."

Xander bana baktı. "Karar senin."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Belli ki burada olduğun artık bir sır değil. Ve belki de hayranların fotoğraflarını yayınlamalarına izin verirsen, saklanıp gizlice fotoğraf çeken o pislikler para alamaz."

Pazartesi sabahından beri daha fazla fotoğrafımız ortaya çıkmıştı - marinada Xander'ın cipinden inerken, Ana Cadde'de dolaşırken, deniz kıyısındaki kayalıklarda otururken. Kulübede çekilmiş hiçbir şey görmedik ve Xander ve ben toplum içinde birbirimize yakınlaşmamaya çok dikkat ediyorduk, yüzden fotoğrafların hepsi oldukça sıradan, hatta sıkıcıydı. Fotoğrafçı ordularının beni takip etmek için buraya akın etmemesi beni şaşırtmadı. Sadece bir ya da iki kişi varmış gibi görünüyordu ve onlar da mesafelerini koruyorlardı.

Ama en şanslı an Nashville'de başka bir skandalın patlak vermesiydi - country müziğin en sadık çiftlerinden biri ayrıldıklarını duyurmuştu. Kadın belli ki antrenörüne aşık olmuştu ve kocası da parmağında büyük bir taş taşıyan on dokuz yaşındaki bir vokalistle birlikte oluyordu. Kimseye kötülük dilemiyordum ama üzerimdeki baskının bir kısmının kalkmasına sevinmişim.

Peçetemi ağızma götürdüm. "Sorun değil," dedim Faye'e. "Önce kadınlar tuvaletini kullanmak için bir dakika istiyorum."

"Elbette," dedi, rahatlamış ve minnettar görünüyordu. "Sana nerede olduğunu göstereyim."

Ayağa kalktım ve Xander'a baktım.

"Tamam mı?" Başını salladı. "Tamam."

Faye ve ben yan yana restoranın girişine doğru yürüdük, Faye W harfiyle işaretlenmiş bir kapıyı göstererek "İşte buradasın. Çok teşekkür ederim," dedi. "Senden bunu istemekten nefret ediyordum. İkiniz çok güzel ve samimi bir akşam geçiriyor gibiydiniz."

"Her şey ," diye onu temin ettim ve Xander'a dönüp baktım. Bir elini kaldırdı. "Çok güzel bir akşam oldu ama Xander anlayışla karşılar."

Gülümsedi. "Buna sevindim."

Banyoyu kullanıp tazelenirken, söylediklerimi düşündüm. *Xander anlıyor.*

Ve ben sonraki otuz dakika boyunca fotoğraf için poz verirken, o sabırla kenarda durdu, her zaman tetikte, her zaman izliyor, her zaman farkında, birinin çok aşına olduğunu hissederse müdahale edecek kadar yakın, ancak müdahale etmeyecek kadar uzak.

Çünkü bunun işimin bir parçası olduğunu anlıyordu; akşam yemeğine çıktığımda, özel olması gereken bir olayın tadını çıkarırken bile. İşimin en sevdiğim kısmı olmasa da bazen gerekli olduğunu anlıyordu. Yeterince yorulduğumu içgüdüsel olarak anladı ve öne gelip dirseğimi tuttu. "Burada işimiz bitti."

Teyzesine başıyla selam vererek beni odadan geçirdi, kapıdan çıkardı ve doğruca arabaya götürdü. Beni güvenli bir şekilde yolcu koltuğuna oturtuttuktan sonra sürücü tarafına geçti. Ama direksiyona geçtikten sonra motoru çalıştırmadı.

"Her zaman böyle midir?" diye sordu. "Gittiğin her yerde -kahve, alışveriş, dondurma, akşam yemeği... insanlar senden bir parça istiyor mu?"

"Hemen hemen. Ama biliyorsun ..." Omuzlarımı kaldırdım. "Ödediğin bedel bu."

Bana baktı. "Sana öyle dediğim için özür dilerim. Bu gerçekten yüksek bir fiyat. Bunu ödemeye nasıl devam ediyorsun bilmiyorum."

"Bazen ben de bilmiyorum." Uzandım ve bacağını okşadım. "Çok fazla olduğunda, küçükken şarkılarımı radyoda duymayı, imza almayı ve büyük kalabalıkların önünde şarkı söylemeyi hayal ettiğim zamanları düşünüyorum. O hayaller gerçek oldu. Bu yüzden eğer hayatımda bazı kötü şeylerle uğraşmak zorunda kalırsam

Değişim, sorun değil. Şirketteki takım elbiselilerle uğraşmaktansa hayranlarla uğraşmayı tercih ederim. Ya da kalitesiz yapımcılarla."

Yüz ifadesi kızgın olan Xander arabayı çalıştırdı. "Seni suçlamıyorum."

"Yemek için teşekkürler," dedim. ". Umarım sonunda olanlar gecenizi mahvetmemiştir."

"Hiç de değil. Sanırım sana karşı biraz sahiplenici hissediyorum." Başını iki yana salladı. "Böyle söyleyince kulağa boktan geliyor. Sana sahip değilim."

"Şey ..." Elimini kalçasından yukarı kaydırıp ve kasıklarının sıyırdım.

"Bazen yapıyorsun."

YİRMİ

xander

EVE GİDİŞ normalden daha uzun görünüyordu. Gereksiz yere uzun. Acımasızca uzun. Uzay-zaman sürekliliğinde bir sorun vardı.

Sanırım Kelly'nin eli sikimin üzerindeydi.

Yol boyunca pantolonumun üzerinden beni okşamaya devam etti, o kadar sertleşmiştim ki aletimin fermuarı delip geçeceğini sandım.

Cipi zar zor park ettikten sonra dışarı fırlayıp kulübeye ve yatak odasına doğru koşmaya başladık. Pencereleri kapatmanın hiçbir yolu olmadığı için artık oturma odasında oyalanma riskimiz yoktu. Yırtıcı bir hayvan gibi onu koridorda takip ederken kravatımı gevşettim.

Yatak odasının kapısını kapatır kapatmaz onu arkadan yakaladım, elbisesini yukarı kaldırdım, ağzımı boynuna yapıştırdım ve elimi kalçalarının arasına soktum. "Kahretsin," diye homurdandım. "Bu elbisenin altına hiçbir şey giymemişsin."

"Hayır."

"Ve sen zaten ıslaksın." "Evet."

Normalde ön sevişme sırasındaki sabrım ve dikkatimle övünürdüm ama bu gece bekleyecek gücüm yoktu. Onun içine girmem gerekiyordu. Ona bu kadar yakın olmalıydım. Benimmiş gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onu döndürdüm, sırtını kapıya dayadım, sonra hızla kemerimi çözdüm, pantolonumu çıkardım ve yeterince aşağı ittim. Onu yukarı kaldırdıktan sonra ellerimle kıcını kavrayarak sikimin üzerine indirdim. Sıcak, yumuşak ve rahattı ve bana yapışmıştı, her hamlede ağlıyor, sırtı tahtaya gürültüyle çarpıyordu.

Tehlikeli bir şekilde boşalmaya yakınken açıyı değiştirdim, böylece sikimin tabanı onun sevdiği şekilde klitorisine sürtündü. Ona nasıl dokunulmasından hoşlandığını bildiğimi fark etmek beni daha da heyecanlandırdı. Öpülmekten hoşlandığı gibi. Becerilmekten hoşlandığı gibi.

Küçük sesleri daha yüksek ve daha çılgınca çıktı. Amcığı ıslandı, ısı ve sürtünmeyle kayganlaştı. Sonra *şükürler olsun*, doruğa ulaştığında haykırdı

Ona doğru çarptı ve benimkini bıraktım, bacaklarım sertleşti, takım elbisemin altından omurgamdan aşağı ter damlıyordu, aletim onun içinde kabarıyordu.

Kaslarımı tekrar kontrol edebildiğimde onu nazikçe ayağa kaldırdım ve kendime geldim. Öne doğru eğildim, kollarımı başının iki yanında kapıya dayadım, ağzımı alnına, yanağına, çenesine bastırdım. Yüzünü kaldırdı ve dudaklarını öptüm.

"Hemen döneceğim," dedi sessizce.

Kapıyı açması için ona alan tanıyarak başımı salladım. Kalbim yavaşlamakta zorlanıyordu.

O yokken ceketimi çıkardım, kravatımı yakamdan sıyırdım ve nemli gömleğimi çıkardım. Takım elbisemin parçalarını astıktan sonra kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım.

Tekrar odaya girdi, ışığı yaktı ve kapıyı kapattı. "Şu elbiseyi çıkarmama yardım eder misin?" Arkasını dönerek gür kızıl saçlarını kaldırdı ve ben de yular bağlarından düğümü çözdüm. Sonra burnumu ensesine dayadım ve kokusunu içime çektim. Makyajını temizlemiş olmalıydı, çünkü yüz temizleyicisinin ve süslü nemlendiricisinin kokusunu da alabiliyordum.

"Bunu şişeleylebilir misin lütfen?" Ellerimi beline dolayarak ve onu kendime yakın tutarak sordum.

Kıkırdadı. "Şişe ne?"

"Sen." *Biz*, diyecektim neredeyse ama kendimi tuttum. Biz diye bir şey yoktu, şişelenebilecek bir biz yoktu. Saklanacak. Korunabilecek. Bu düşünce göğsümde garip bir ağrıya neden oldu ve onu bıraktım. "Fermuar ya da başka bir şey var mı?"

"Bende var. Yan tarafta."

Soyunuşunu izledim, kızıl saçları güneşin öptüğü omuzlarında sallanıyordu, göğüsleri solgun, meme uçları pembe ve baştan çıkarıcıydı, bikini altından karnına doğru uzanan bronz bir çizgi vardı. Dilimle izini sürmek istedim.

Elbisesini astıktan sonra yatağa tırmandı, çarşafın altına girdi ve bana beklenti dolu bir bakış attı. "Yatağa geliyor musun?"

"Bir dakika içinde." Banyoya girip dişlerimi fırçaladım ve işim bittiğinde lavabonun üzerindeki tüm kızlara özgü şeyleri gözden geçirdim. İksirler ve losyonlar ve kavanozlar ve tüpler ve kompaktlar ve fırçalar. Sanki burada bir değil de beş kız yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir eşle yaşamak böyle bir şey miydi? Peki ya kızlarınız olsaydı? Banyonuz, eczanenin kozmetik reyonu sürekli içinde patlıyormuş gibi mi görünürdü?

Parfümünü fark edince elime aldım ve kokladım. Nabzım hızlandı, sanki vücudum onun yakınlarda olduğunu düşünmüştü. Şişeyi makyaj masasına geri koydum ve gerçeğini bulmaya gittim.

Ertesi gün önce ben uyandım ve banyoyu kullandım. Yatak odasına döndüğümde, Kelly'nin ne kadar güzel görüldüğünü fark ettim, sırtüstü yatıyordu, bir kolu başının üzerinde zarifçe uzanıyordu, beyaz çarşafı belinde bükülmüştü, bakır saçları yastığın üzerinden akıyordu.

Pazar sabahı ışığı yumuşak ve pembeydi, başımızın üzerindeki pencereyi örten ince gölgelikten süzülüyordu. Teni hafifçe parlıyordu. Birkaç kararlı güneş ışını gölgenin altından sızarak burnundaki çilleri aydınlattı ve kirpikleri yanaklarının üzerinde tüy gibi uçtu.

Nefes aldı, ciğerleri genişledi ve gözlerim vücudunun aşağısında, göğüslerinin kadınsı kıvrımlarında, orta kısmının yumuşaklığında gezindi. Bir esinti gölgeyi hareket ettirerek pervaza çarpmasına neden oldu.

Gözlerini açtı ve beni orada dururken gördü. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Sesi tembeldi. "Ne yapıyorsun?"

"Ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyorum. Keşke fotoğrafını çekebilseydim."

"Öyleyse . Kameran yanında."

Yutkundum. "Yapmamı mı istiyorsun?"

"Elbette." Gözleri tekrar kapandı.

Çantam yatak odasının köşesinde duruyordu - Kelly hafta başında oraya taşımıştı. Çantadan fotoğraf makinemi çıkardım ve açtım. Ama objektifi ona odaklamak yerine gidip yanına oturdum. Alnındaki bir tutam saçını fırçaladım. "Selam."

Deniz camı yeşili gözlerini açtı. "Hey."

Kolumu onun diğer tarafına dayadım. "Bunu hafife almadığımı bilmeni isterim."

"Ben de öyle. Ve eğer bu fotoğraflar Photoshop yapılmadan internette yayınlanırsa, gerçekten çok kızacağım."

"Ben ciddiym Kelly. Bunun ne kadar güven gerektirdiğini anlıyorum. Ve şu anda güvenin olmadığı bir bölgede olduğunu biliyorum."

"Benim için bölgenin dışında bir yerde bulunuyorsun." Yarı gülümsedim. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Sanki sadece ikimizin olduğu başka bir dünyanın parçası gibisin. Ve ben bu dünyada güvendeyim. Bunu gerçekten tarif edemem ama böyle hissediyorum. Burada olan hiçbir şey bana zarar veremez."

"Gerçek bu," dedim ve ciddiydim. "Bu dünyada güvendesin."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "O zaman fotoğrafımı çek, Xander Buckley. Beni nasıl gördüğünü bilmek istiyorum."

"Çektiğim herhangi bir fotoğrafın sana hakkını vereceğinden emin değilim." Ayağa kalktım ve kamerayı açtım. "Ama ben hiçbir zaman meydan okumalardan kaçan biri olmadım."

"Sadece beni nerede istediğini söyle."

"İşte böyle. Aynen böyle." Onu sırtüstü yatarken çektim, bir kolu başının üzerinde, diğeri kalçasında, gün batımı saçları yüzünü çerçevesiyordu. O parlak ışığı kaybetmemek için hızlı çalıştım.

Kelly yetenekli bir modeldi; başını nasıl eğeceğini, omzunu nasıl kaldıracığını, çenesini nasıl eğeceğini sezgisel olarak biliyordu. Zarif, esnek uzuvları ve güzel hatları vardı. Kendisinin farklı yönlerini ortaya çıkarıyordu; bir an geniş gözlü ve şakacı, bir sonraki an ağır gözlü ve kışkırtıcı. Hiç utanmadan, yüzüstü dönüp omzunun üzerinden bakarken, bir tarafa yuvarlanıp yanağını başının üzerinde uzanan bir kola yaslarken, sırt üstü yatıp şilteden yükselirken çarşafın düşmesine izin verdi.

O gece ve gündüzdü. Aydınlık ve karanlık. Bir melek ve bir baştan çıkarıcı. Tekrar tekrar tıkladığımda, bir yerlerde bunun şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olduğunu fark ettim ama bu bana müstehcen ya da bayağı gelmedi. Bana verilmiş en büyük hediye gibi hissettiriyordu.

Yine de sonunda vücudum onun tüm davetkâr pozlarına ve müstehcen ifadelerine karşılık verdi, özellikle de parmak ucuyla alt dudagina dokunup hafifçe ovuşturduğunda.

"Bu işte çok iyisin," dedim ona, fotoğraf makinemi yerine koyarken. Çanta.

"Biraz pratik yaptım." Güldü. "Daha önce hiç tamamen çıplak fotoğraflandı."

"Hiç mi?" Onunla birlikte yatağa girdim.

Başını iki yana salladı. "Peki ya sen? Hiç benimkini çektiğin gibi birinin fotoğrafını çektin mi?"

"Hayır." Yanına uzanarak onu kendime çektim, o da bir bacağını kalçalarımın, bir kolunu da göğsüme attı. "Bunu hiç düşünmedim bile."

"Ciddi misin? Neden olmasın?"

Bu soru hakkında bir dakika düşünmek zorunda kaldım. Ondan önce kadın bedenlerini takdir etmiyordum değilim. "Öncelikle, o ışıktaki senin kadar güzel görünen birini daha önce hiç görmemiştim. Ben sabaha kadar etrafta dolaşan bir adam değilim. Bu konuda bir pislik gibi davrandığımdan değil," dedim çabucak, "ama geceleri pek kalmam."

"Nasıl olur?"

"Yanlış fikir veriyor."

"Ah." Parmak ucunu köprücük kemiğimde gezdirdi. "Sanırım geceleri benimle geçirmekten başka seçeneğin olmadığı için şanslıydım."

Güldüm. "Şanslı olanın ben olduğuma eminim."

"Fotoğrafları gece çekebilirdin. Yani benden önce."

"Sanırım olabilirdi ama doğruyu söylemek gerekirse bu fikir hiç aklıma gelmedi. Daha önce hiç böyle birini yakalamak istememiştim."

"Benim çektiğin fotoğraflara hiç bakacak mısın?"

"Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Onlarla ne yaptığınıza bağlı."

"Onlarla ne yapacağım? Onlar bana ait değil."

"Evet, öyle." Döndüm ve yüzümü görebilmesi için üzerine çıktım. "Fotoğrafını çekmeme izin verdin, bu büyük bir güven gerektirir. Bu güvene layık olduğumu kanıtlamak için tüm fotoğrafları sana vermek istiyorum."

"Ama asıl mesele şu ki, onlara sahip olman ve asla paylaşmaman konusunda sana güveniyorum. Bana asla ihanet etme."

"Önce ben ölürüm."

Gülümsedi, gözleri kısılmıştı. "Yoksa kardeşim seni öldürür."

"Bunu hak ederdim. Beni öldürmeden önce işkence etmeli. Bana saatlerce Duke Pruitt şarkıları dinletmeli."

Bu onu güldürdü. "Her neyse, resimleri istemiyorum Xander. Sende kalsınlar. Böylece beni asla unutmazsın."

Yüzümü boynuna gömdüm ve içime çektim. "Seni asla unutamam."

Aslında, bunun bir sorun olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

O gün mesajlarımı kontrol ettiğimde, DMV'de bir bağlantısı olan arkadaşşımdan bir sesli mesaj aldım. Gecikme için özür diledi - tatildaydı ve hala yetişmeye çalışşıyordu - ama benim için bir cevabı olduğunu söyledi. Bej renkli Honda, Traverse City havaalanındaki bir kiralama acentesine kayıtlıydı.

O öğleden sonra Kelly duştayken verandaya çıktım ve başka bir arkadaşşıımı, Zach Barrett adında bir adamı aradım. O da Cole Security için çalışan eski bir SEAL'dı. O San Diego ofisinde çalışşıyordu ve ben daha çok doğu yakasındaydım, ama yollarımız ara sıra kesişşıyordu ve ondan çok hoşlanşıyordum. Sağlam, güvenilir ve yetenekliydi. Ayrıca korkutucu bir orospu çocuğu olabiliyordu.

Son duyduğumda, buradan çok uzak olmayan bir yerde yaşayan bir kızla evlenmişti ve sadece yarı zamanlı çalışşıyordu.

" Barrett," diye cevap verdi huysuzca. "Selam, Zach. Ben Xander Buckley."

"Hey, Xander. Uzun zaman oldu." Ses tonu sertliğini kaybetmişti. "Nasılsın?"

Birkaç dakika sohbet ettik ve benden yaklaşık iki saat uzakta yaşadığını, Millie adında bir kadınla evli olduğunu ve iki çocukları olduğunu öğrendim.

"Çok meşguldün," dedim gülerek. "Hâlâ Cole için mi çalışşıyorsun?"

"Orada burada. Seyahatleri azalttım çünkü Millie'nin (eşim) bir işi var ve iki çocukla birlikte sürekli dışarıda olmak zordu. Ayrıca, gitmek istemiyorum. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

"Anladım."

"Peki ya sen? Spor barı açacağını mı duydum?"

"Evet. Umarım yakında çalışmaya başlayacağım. Sadece birkaç son dakika işini bekliyorum."

"Arabayla gidip kontrol etmem gerekecek."

"Bu hoşuma gider. Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim." Ne yaptığımı ve neden yaptığımı açıkladım. "Elimde arabanın, arabayı çalan pislikle bağlantılı olduğuna dair bir kanıt yok."

ya da barda fotoğraf çeken her kimse, ama onu gördüğümde içimde kötü bir his vardı."

"Ben de bu konuda içgüdülerime güvenirdim."

"Kiralayan adamın adını bir yolu var mı?" "Ne yapabileceğime bir bakayım."

Telefonu kapattıktan sonra ekranıma baktım ve bugünün tarihini fark ettim - sanki bir nedenden dolayı önemliymiş gibi kafamda bir çan çaldı. Devlin'in doğum günüydü. Onu hemen aramaya karar verdim.

"Alo?"

"Hey, kardeşim. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler. Barda işler nasıl gidiyor?" "İyi.

Önümüzdeki Cuma akşamı açılacak." "Görmek için . Gelecek ay tekrar gelebilirim."

"Büyükannele yemek nasıl geçti? Sormaya fırsatım olmadı, şehirden çok çabuk ayrıldın. Milyonlarını kabul etmesi için onunla tatlı tatlı konuştun mu?"

"Ah, tam olarak değil."

Sırıtmak zorunda kaldım. "Ne? Ben bunun bitmiş bir anlaşma olduğunu sanıyordum."

"Bitmiş bir anlaşma olmalıydı. Ancak öğle yemeği için bize katılan torunumuz bir sorun yarattı."

"Torun mu?" Bir çocuk hayal ettim. "Kaç yaşında?"

"Yirmili yaşların sonunda, belki. Orada büyüdü ve orada çalışıyor ve satmaya tamamen karşı. İş tersine çevirmeye yardımcı olacak yatırımcılar bulabileceğine dair saçma bir fikri var. Teklifim alabileceği her şeyden çok daha yüksekti ama mantığını dinlemeyi reddediyor."

"Yani gerçekten satamayacağınız insanlar mı var?"

"*Bir tane* var," diye açıkladı. "Ve bunun tek nedeni benim hakkımda yanlış düşüncelere sahip olması."

"Belki de Fransız soğan çorbası için büyükannesini kandırmaya çalıştığını fark etmiştir."

"Hayır, masaya benim karakterim hakkında önyargılı fikirlerle geldi. Başından beri bana karşı önyargılı ve taraflıydı."

"Neden?"

Devlin yüksek sesle nefes verdi. "Çünkü daha önce tanışmıştık." "Nerede?"

"The Broken Spoke'a gittiğimiz gece birlikte ayrıldığım o muhteşem esmeri hatırlıyor musun?"

Gülmeye başladım. "O torun muydu?"

"O zaman bunu bilmiyordum, tamam mı? Çok fazla kişisel detaya girmedik, sadece iyi vakit geçirdik. Ama ne söylersem söyleyeyim, bana inanmıyor. Kötü amaçlar için onu aradığıma ve onunla yattığıma ikna olmuş durumda."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi her fırsatta bana karşı çalışmasına rağmen bu anlaşmayı nasıl gerçekleştireceğimi bulmam gerekiyor. Patronum daha azını kabul etmeyecektir."

"Bunu gerçekleştiremezsen kovulacak mısın?"

"Kovulmayabilirim ama istediğim terfi yerine muhtemelen Bumfuck, Nowhere'de satış müdürlüğüne düşerim."

"Dayan . Eminim bir yolunu bulacaksın."

"Daha iyiyim. Kelly ile aranız nasıl?" "İyi."

"Hâlâ profesyonel misin?"

"Profesyonelden biraz daha az." Devlin

güldü. "Çok uzun sürmedi."

"Ama hafta sonunda Nashville'e geri dönüyor." Umarım hissettiğimden daha tarafsız .

"Onu tekrar göreceksin?"

"Bundan şüpheliyim," dedim, içimde bir çukur açılırken yine gerçekten umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum.

"Neden olmasın? Nashville o kadar da uzak değil. Uçakla birkaç saat."

"Yakında yeni bir turneye çıkacak ve benim de açmam gereken bir iş var. Çok meşgulüz. Hayatlarımız çok ayrı." Çukur, düşünmek istemediğim bir şeye duyduğum rahatsız edici bir özlemle dolmaya başlamıştı. Ve rahatsız edici duyguları kutulara kilitlemekte iyiydim. "Her neyse, umarım harika bir gün geçirirsin. Yirmili yaşlarının son yılının tadını çıkar."

"Terfi almamla sonuçlansaydı daha çok keyif alırdım. Farkında bile olmadan bu işi bu kadar berbat ettiğime inanamıyorum. Yani, şansım nedir ki? Dünyadaki tüm kasabalardaki tüm cin barları arasında, biliyor musun?"

"Biliyorum. Ama hey, buna değdi mi?"

"Biliyor musun?" Bir an sessiz kaldı, sanki anıya dalmış gibiydi. "Öyleydi."

O öğleden sonra Kelly'yi yere yatırdım, dizlerim kalçalarının iki yanında, ellerim bileklerinde kilitli, onları yere bastırıyordum. "Biri seni bu şekilde yakalarsa ne yaparsın?"

"Köprü yüksek, atış alçak." "Yap şunu."

Kalçalarını sertçe yukarı kaldırdı ve benim öne doğru savrulmama neden oldu; adam kendini yakalamak için bileklerini serbest bırakmasaydı başının üzerine yüzüstü düşecekti. Kollarını serbest bırakır bırakmaz, kar meleği stiliyle çimenlerin üzerinde yanlarına doğru savurdu, sonra hemen gövdemın etrafına sardı ve göğsümün yüzüne çarpmasını önlemek için yüzünü yana çevirdi.

"Daha sıkı," diye emrettim. "Ağaca sarılırken arada boşluk bırakmamalısın, yoksa bir kolunu arana sokar."

Daha sert sıktı, yanağını göğsüme dayadı. "mi?" "Evet. Şimdi ne olacak?"

"Ağaca tırman. Kolunu sar." Ayağa kalktı, sol kolunu sağ pazuma doladı ve beni sırtüstü yatırdı. "Ve buradan . . ." Dirseği sağdan yüzüme doğru geldi ve ben dirseği engelledikten sonra aynı dirseği aşağı doğru sapladı ve karnımın hemen yanında durdu. Sonra ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

"İyi iş," dedim dizlerimin üzerine çökerek. "Şimdi geri gel ve tekrar yapalım."

Aceleyle bana döndü ve tekrar çimlerin üzerine uzanarak onu sıkıştırmama izin verdi. Dışarıda bu şekilde olmaktan hoşlanmıyordum -şu anda fotoğraflarımızın çekildiğini hayal ediyordum ve kendini savunma dersleri olmadan başka bir şey oluyormuş gibi görünecekti- ama kameralı pisliğin onun kendini koruyabildiğini göreceğini bilmek hoşuma *gidiyordu*. Başkalarının ne düşündüğü umurunda değildi. Güvende olduğu sürece umurunda değildi.

"Bu sefer kaçmamı istediğine emin misin?" diye alay etti.

"Evet," dedim ciddiyetle. "*Her* kaçmanı istiyorum." "Tamam, ama önce beni öp."

"Kelly, ben oynamıyorum. Bu şeyleri öğrenmeni istiyorum. Umarım hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmazsın ama kullanırsan da hiç tereddüt etmemeni istiyorum."

"Öğreniyorum! Ve eğer senden başka biri beni bu şekilde kısıtırsaydı, tereddüt etmezdim. Söz veriyorum." Gülümsedi. "Bir öpücük?"

"Önce hak et. Git."

Patlayıcı bir şekilde yukarı itti ve beni düşüşümü kırmaya zorladı. Ağaca tırmanma ve kol sarma hareketlerini tekrarladı, dirsek darbelerini sahte bir şekilde indirmeden önce beni altına almayı başardı. Ama bu sefer kaçmadı.

"Şimdi öpücüğümü alabilir miyim?" "İçeride."

Etrafına bakındı. "Gerçekten hâlâ birilerinin olduğunu mu düşünüyorsun?" "Sanırım öyle olduğunu varsaymak zorundayız."

"Peki Pixie Hart'ı öperken görülmekten utanır mıydınız?"

"Tabii ki ilgilendirmez. Bu kimseyi ilgilendirmez. Onlara o parçanı vermek zorunda değilsin." *Hepinizi kendime istiyorum.*

"Haklısın. Bilmiyorum." Gülümsedi. "Hadi içeri girelim."

O gece, Austin'de akşam yemeğine davetliydik. Yolda Kelly'nin dikkati dağılmış gibiydi. Elleri kucagındaydı ve elbisesinin kumaşını buruşturup duruyordu - bu elbise beyazdı ve üzerinde mavi çiçekler vardı, her iki omzunda da bağları ve cilveli küçük bir eteği vardı. Fotoğraflarla ilgili tereddütleri olduğundan endişelenerek ona aklında ne olduğunu sordum.

"Sen duştayken menajerimden bir mesaj aldım," dedi. "Music City Ödülleri'ndeki performans kesin gibi. Yapımcılardan biri iletişime geçti."

"Bu harika bir haber, değil mi?"

"Evet, ama Duke herkesin kulağına gitmiş olmalı, çünkü artık menajerim bile provalara başlamak için hemen Nashville'e dönmemi istiyor."

"Ne zaman mesela?"

"Yarın gibi."

"Siktir et," dedim, birlikte geçirdiğimiz özel gün ve geceleri sonlandırmaya isteksizdim. "Seni istiyorlar, seni elde ettiklerinde de elde edecekler."

Alaycı bir şekilde güldü. "Eğer benseniz işler pek de öyle yürümüyor. Elimde tonlarca koz yok. Ve mesele şu ki, bu çok fazla gitmekle ilgili değil

Duke'un benim adıma karar verdiğini düşünmesini istemediğim için eve üç gün erken geldim."

Bir an düşündüm. "Kelly Jo Sullivan olarak şarkı söyleme isteğinizi onayladılar mı?"

"Henüz değil."

"Tamam, belki bir anlaşma önerirsin. Bu talebi onaylarsa yarın Nashville'e geri dönersin."

"Bunu deneyebilirim." Çantasından telefonunu çıkardı ve ona baktı. "Yine de talepte bulunmak biraz korkutucu geliyor. Bir anda yerime geçecek bir düzine şarkıcı bulabilirler." Parmaklarını şıklattı ve ben de elini havada yakaladım.

"Böyle düşünmeyin. Cesur ol. Kendin için ayağa kalk."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Tamam. Mesajı göndereceğim."

"Aferin kızım." Parmaklarını öptüm ve elini geri verdim, o da bir mesaj yazdı.

Bir dakika sonra telefonunu çantasına bıraktı. "Tamamdır. Wags, Duke ve yapımcıya birer mesaj gönderdim. Şimdi bir kadeh şaraba ihtiyacım var."

"Bu ayarlanabilir."

Bana doğru baktı. "Yarın benimle Nashville'e gelebilir misin? Gelmeni beklemiyorum."

"Bunu halledeceğim. Bu akşam Veronica ile bu hafta yaptığı mülakatlar hakkında konuşacağım. Önümüzdeki birkaç gün içinde işe alımları tamamlamayı umuyorum. Austin de benim için bir elektrikçi buldu - babamızın arkadaşı olan emekli bir adam - işi bu hafta bitirebileceğini söyledi. Bar taburelerinin Perşembe günü gelmesi planlanıyor ve sanırım bunu kardeşim ya da babam halledebilir. Bira ve içki teslimatları tamamlandı. Satış noktası sistemi kuruldu. A/V bitti. Her şey yolunda giderse önümüzdeki Cuma akşamı açabilirim."

"Her şey yolunda gidecek," dedi kendinden emin bir şekilde. Telefonunun ışığı yandı ve yere baktı. "Lanet olsun. Duke arıyor. Beni arıyor."

İçimden bir ses telefonunu kapıp pencereden dışarı atmamı söylese de ona "Telefona bak," dedim. "Sana zarar veremez."

"Haklısın. Yapamaz." Biraz daha dik oturdu ve ekrana dokundu. "Alo?"

YİRMİ BİR

Kelly

"BEBEĞİM, bunu konuşmuştuk. Ben hayır dedim." Duke'un pürüzsüz bariton sesinden tepeden bakan bir üstünlük damlıyordu.

"Hayır, bekleyebileceğini söyledin. Ve yarın Nashville'e dönmemi istiyorsan, evet diyeceksin. Aksi takdirde, seyahatimin geri kalanının tadını çıkaracağım."

"Oyun oynamayı bırak, Pixie." Sesi tereyağlı cazibesinin bir kısmını kaybetmişti. "Yapacak işlerimiz var."

"Beni Kelly Jo olarak tanıtırmanız yarın evde olacağım," dedim.

"Yapımcılar bunu istemeyecektir," dedi. "Pixie Hart'ı kabul ettiler ve senin de o olman gerekecek. İsim o. Ve inşa ettiğin her şeyi bırakıp gitmek istemen bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Sana mantıklı gelmek zorunda değil Duke."

"Cevabım hayır."

"Yapımcıların ne diyeceğini duymak için bekleyeceğim."

"Ben ne dersem onu söyleyecekler," diye alay etti. "Kim olduğumu unutma Ben."

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Güzel." Ve telefonu kapattı.

Telefonumu çantama attım. "Bu hiç iyi gitmedi."

"Anlayabiliyorum." Xander'ın elleri direksiyona kenetlenmişti. "Ben 'Üzgünüm, tam bir sık kafalı.'"

"değil. Bu gecelik unutamam gitsin."

Veronica ve Xander yemek masasında oturup çalışırken, ben de mutfakta Austin'e yardım ettim. İlk başta Austin yardıma ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etmişti, ama ben ona başkası her şeyi yaparken oturmak için yetiştirilmediğimi söyledim.

ve ayrıca yemek yapmayı seviyordum. Sonunda biraz soyma ve doğrama yapmama izin verdi ve mutfakta yan yana durduk, dostça sohbet ve Xander ile Veronica'nın bu haftaki görüşmelerden notlarını gözden geçirmelerini izledik.

Yeni iş girişimini, bir mağaza açmayı planlayıp planlamadığını, bir masa için bekleme listesinde kaç kişi olduğunu ve bir kızın listeye girmek için ne yapması gerektiğini sordum.

Güldü. "Seni ona koyabilirim. Sadece bazı ölçülere ihtiyacım var, oda büyüklüğü falan."

"Sorun değil. Önümüzdeki birkaç gün içinde Nashville'e geri döneceğim ve Xander da benimle gelecek, ölçüleri alıp sana getirmesini söylerim."

"Xander Nashville'e mi gidiyor?" Austin şaşırmış gibiydi.

"Sanırım öyle. Evimdeki kameraların çalıştığından emin olmak, benim için yeni bir güvenlik ekibi tutmak, mülkümde bir risk değerlendirmesi yapmak istiyor. Ona bunun gerekli olmadığını söyledim ama ısrar ediyor."

"Xander inatçı bir orospu çocuğudur."

Güldüm. "Öyle. Barının yakında açılacak olması da çok rahatsız edici."

"O zaman bu onun için gerçekten önemli olmalı," dedi Austin, tam o sırada başımızın üzerindeki tavanda ani bir çekiç sesi duyduk.

"Bu da ne?" Başımı arkaya eğdim ve alçıya baktım.

"Çocuklarım Owen'ın yatak odasının zemininde step dansı yapıyorlar. Veronica onlara ev yapımı step ayakkabıları yapıp birkaç adım öğrettiğinden beri, lütfen bodrumu kullanmalarını rica etmeme rağmen halıyı yuvarlayıp meşenin üzerinde serbestçe dans etmeye başladılar." Başını salladı ve ellerini mutfak havlusuna sildi. "Bana bir saniye izin verin."

Uzun bacaklarıyla yemek masasının yanından geçip evinin önündeki merdivenlere doğru yürürken güldüm. Çok güzel bir evi vardı, çok şık falan değildi ama tertemiz ve sıcacıktı. Kısa bir süre Xander'ın da sonunda böyle bir evi ve ailesi olup olmayacağını merak ettim ama yemek masasında oturan Xander'a baktığımda ona karşı öyle şiddetli bir özlem duydum ki göğsüm ağrıdı. Bu müstakbel eşi, her şeye sahip olacak bu kadını kıskanıyordum.

Teknedeki güneşli öğleden sonraları ve kanepedeki yağmurlu günleri. Sabahları kahve içerken tembel gülümsemesi. Denver omletleri ve cızırtılı

Pastırma. Geniş ailesiyle pazar akşam yemekleri. Çocuksu kahkahası ve sahiplenici hırıltısı. Karnındaki geniş, güçlü avuç içleri. Kalçalarına batan sakalları. Karanlıkta derin ve çakıllı sesi. Yumuşak bir Pazar sabahında sıcak beyaz çarşafın içinde keyif yaparken kamerasının ona odaklanması. Onun zamanı. Onun ilgisi. Onun koruması.

Orada durmak zorundaydım. Normalde kıskanç bir insan değildim ve tanımadığım bir kadının hayatını kıskanmaktan özellikle hoşlanmıyordum - Tanrı aşkına, Xander bile onun kim olduğunu bilmiyordu. Henüz gerçek bile değildi.

Ama olacaktı. Bir gün olacaktı.

Bu his benimle kaldı ve beni gerdi. Eve vardığımızda gerginlik iyice artmıştı. Yol boyunca sessiz kaldım ve şimdi yatak odasındaydık. Kapı kapalıydı. Işık açık. Perdeler kapalı.

Spor ayakkabılarımı çıkardım ve bir haftadan uzun süredir botlarımı giyememiş olmanın hayal kırıklığıyla bir kenara attım. Küpelerimi ve bileziklerimi çıkarıp bavulumla attım, mücevher çantamla bile uğraşmadım.

"İyi misin?" Xander arkamdan sordu.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece biraz yorgunum." Ona şu anda yaşadığım diğer saçma sorunların yanı sıra, onu müstakbel karısıyla paylaşma düşüncesinden hoşlanmadığımı söyleyemezdim. Bu delilikti. Xander'la aramızdaki şey bir tatil kaçamağıydı, sonsuza dek sürecek bir şey değil. Asla yürümezdi. Hayatlarımız tren rayları gibi kesişmişti ama her tren farklı bir yöne gidiyordu.

"İki çocukla evleri çok kalabalık olabilir." Ses tonu özür diler gibiydi.

"Hayır, hayır, hiç de öyle değil, çocuklar çok sevimli. Austin çok iyi biri, Veronica da harika." Döndüğümde onu kapıya yaslanmış, beni süzerken buldum. "Sanırım Duke'la yaptığım o telefon görüşmesi yüzünden hâlâ sinirliyim. Ve Wags'in yapımcılar ne isterse onu yapmam gerektiğini düşünmesi. Ve tabii ki yapımcılar Duke ne derse onu yapacaklar, çünkü o büyük bir isim." Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım. "Aynı tas aynı hamam. Yetki erkeklerde."

"Özür dilerim. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Bunun bir şey olduğunu bilmiyorsun." Hıncımı ondan çıkarmak istemiyordum ama orada durup onu incelerken kelimelerin ağzımdan dökülmesine engel olamadım. Omuzları dağ gibiydi. Bacakları Sekoyalar gibiydi,

Göğsü bir uçurumun kenarı gibiydi. "Sen büyük ve güçlüsün. Kontrol hep sende. Güçsüz hissetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir an beni inceledi, sonra kapıyı itti ve birkaç adım öne çıktı, böylece göğüs göğüse geldik.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü. "Göster bana."

Yatak odasının zemininde benim için dizlerinin üzerine çöktü. "Ne?"

Fısıldadım.

"Göster bana," diye ısrar etti ve sesi o kadar derin, omuzları o kadar geniş ve boyu o kadar fazlaydı ki dizlerinin üzerindeyken bile daha az güçlü görünmüyordu.

Ama bu kadarı
yeterliydi. O
anladı.

İleri atılarak sakallı yüzünü ellerimle kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dilimle ağzının içine girdim. Öpücüğün açısını, derinliğini ve sıcaklığını onun altından yapamayacağım şekilde kontrol ettim. Ona duyduğum ihtiyaç içimde kabarmıştı ve planımın geri tepmiş olabileceğini düşündüm çünkü kendimi daha önce hissettiğimden daha da çaresiz hissediyordum.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek siyah tişörtünü başından geçirdim, kemerini çözdüm, kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını çektim. Bir bacağımı külotumdan kurtardıktan sonra bileğime doladım ve Xander'ın göğsüne bastırdım. O da mecburen dirseklerinin üzerine uzandı ve ben de bacaklarının üzerine binerek kot pantolonunu kalçalarına kadar indirdim. Bağları çözülünce siki serbest kaldı ve elime alıp yumruğumun arasında birkaç kez kaydırđım. Işık açıkken vücudunun farklı bölgelerinin dokunuşuma nasıl tepki verdiğini görebiliyordum. Karın kaslarının esnemesi, gözlerinin kararması ve göğsünün hızlı bir şekilde inip kalkması hoşuma gidiyordu. Ellerin yumruk şeklinde kıvrılmasını sevdim. Çenesindeki gerginliği sevdim. Elimde kalınlaşıp uzadıkça ereksiyonunun koyu mor rengini sevdim.

En çok da bu gece vücudunun benim olması, onu bana teslim etmesi hoşuma gitmişti. Kontrolü bana devretmesi. Xander için bu kolay olmamıştı. Bu sabahki fotoğrafların benim için olduğu gibi güven gerektiriyordu.

Ağzımı onun üzerine indirdim, sıcak, pürüzsüz tepesini yaladım ve ucunu emdim. Acı dolu bir zevkle inledi. "Keşke ellerimi sana sürebilseydim."

"Henüz değil. Önce ben seninle yolumu bulmalıyım." Birden aklıma bir fikir geldi. "Senin yöntemin mi?"

"Evet." Başımı kaldırdım ve ona nazıkçe gülümsedim. "Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, kıpırdama."

Kaşlarından biri yukarı kalktı.

Ayağa yatağın yanına gittim ve altına uzanarak mini vibratörümü çıkardım. Ona dönerek kot pantolonunu tamamen çıkardım ve bacaklarının arasına diz çöktüm. Başparmağım oyuncağın düğmesine basarak onu canlandırdı. Başımı tekrar aşağı indirip dilimi şaftının tabanından ucuna doğru gezdirirken elimde uğuldadı. Sonra vibratörü hafifçe taşaklarına bastırırken tekrar yaptım.

Keskin bir nefes aldı. "Oh, lanet olsun."

Başını ağzıma aldım ve oyuncağı şaftı boyunca hareket ettirirken emdim, çok sert bastırmamaya veya çok hızlı gitmemeye dikkat ettim. Ama çıkardığı seslere ve aletin ağzımda verdiği tepkilere bakılırsa, bu hissi zevkli buluyordu. Tekrar bacaklarının arasına götürdüm, bu sefer daha geriye. Küfür etti ve inledi, vücudu gerildi, nefesi hızlı geliyordu.

Oyuncakla daha sert bir baskı uyguladım ve doruk noktası aniden patladı, başımı tutup bir elini saçlarımda yumruklarken boğazından bir homurtu koptu, siki ağzımda tekrar tekrar kabarıırken kalçaları yerden kalktı.

Spazmlar azaldığında benden ve muhtemelen dayanılmaz hale gelen vibratörden uzaklaştı. "Tanrım. Az önce bana ne yaptın?"

Topuklarımın üzerine oturdum, vibratörü kapattım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Hayır. Evet. *Siktir*." Gözleri kapandı. "Genelde kontrolün bende olmadığı hissinden hoşlanmam ama bu harika hissettirdi."

"Güzel." Vibratörü yatağın üzerine attım.

"Şimdi buraya gel." Doğrulup elbisemin ön kısmına uzandı ve beni kendine doğru çekti. Ben vücuduna doğru sürünürken, o da sonuna kadar arkaya uzandı. Sonra kollarını kalçalarımın altından geçirdi ve dizlerim başının iki yanında, yüzü kalçalarımın arasında olacak şekilde altıma girdi.

Onu izleyebilmek için elbisemi yukarı kaldırdım, dilinin ilk yumuşak darbesinde nefesim kesildi. Yalarken, emerken, alay ederken ve fiskeler vururken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Ama çok geçmeden gözlerim teslimiyetle kapandı ve bedenim kendi hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça -lezzetli, nefis bir şekilde yavaş, diline, dudaklarına, hatta burnuna binerek. Kadife dokusu

Dilinin sakalının çizikleriyle güzelce oynadı. Açgözlü inlemeleri alt bedenimde titreşiyordu. Elleri bacaklarımın üst kısmını kavrayarak beni kendisine doğru çekti.

Bir elimle elbisemin önünü toplarken, diğer elimi saçlarının arasına soktum ve parmaklarımı kapattım, sanki bu yolculuktan düşmekten korkuyormuşum gibi sıkıca kavradım. Ağzı klitorisime yapıştı ve sertçe emdi, ben de kontrolümü kaybettim, orgazm beni milyonlarca parıltılı küçük parçaya ayırdı.

Bacaklarımı yeniden kullanmaya başladığımda, vücudundan aşağı doğru kaydım ve göğsüne yığıldım.

"Teşekkür ederim,"

dedim. "Ne için?"

"Beni anladığın için. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğin için. Bunu bana vermeye istekli olduğun için." Gözlerimi kapattım. "Benim yanımda olduğun için."

Sırtımı okşadı ve sessizce konuştu. "Burası olmak için güzel bir yer."

Nefes alış verişlerimiz senkronize oldu ve daha önce hiç bu kadar huzurlu hissetmiş miydim diye merak ettim. "Xander?"

"Hmm?"

Sanırım sana aşışım. Ama kelimeleri yüksek sesle söyleme riskine girmektense dilimi ısırdım. "Yok bir şey. Boş ver."

Yapamadım. Yapamadım işte.

Hayatım boyunca, hiç duymadan birine onu sevdiğimi söylememiştim. Birincisi.

Açık havada yapılan öz savunma seansının fotoğrafları ertesi sabah yayınlandı. Ve tabii ki, yaptığımız faaliyetler eğitici türden faaliyetlermiş gibi görünmüyordu.

Xander çok öfkeliydi. Hışımınla verandaya çıktı ve orada durup ağaçları tarayarak yirmi dakika boyunca parmaklarını çıtlattı. Böyle davrandığında onunla konuşmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden sakinleşmesi için ona biraz zaman verdim. Tezgâhta kahvemi yudumlarken gelen kutumu karıştırıyordum ki Duke'tan bir mesaj geldi.

Dün geceki davranışım için özür dilerim. Zor bir hafta geçirdim ama bu söylediklerim için bir mazeret değil. İstedğin isimle takdim edilebilirsin. Önemli olan şarkı, birlikte söylememiz. Yapımcılara benim için sorun olmadığını söyleyeceğim

Tamamen katılıyorum. Önemli olan müzik. Teşekkür

Görür görmez ayağa fırladım ve dışarı koştum.

"Tahmin et ne oldu?" Heyecanla omzuna dokunarak söyledim.

"Ne?" Nöbet tutan bir nöbetçi gibi durdu, bana bakmak için dönmedi bile.

"İşe yaradı." "Ne

işe yaradı?"

"Kelly Jo Sullivan olarak sahneye çıkabilirim." Sonunda benimle yüzleşti.

"Gerçekten mi?"

Mutlu bir şekilde başımı salladım. "Gerçekten. Az önce Duke'tan bir mesaj aldım. Özür diledi ve önemli olanın müzik olduğunu söyledi." Sonra ayağa fırladım, kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Başardım! Kendim için ayağa kalktım!"

"Başardın." Elleri altımda sağlam ve güçlüydü. "Seninle gurur duyuyorum."

Onu tekrar öptüm, kimin gördüğünü umursamadan, bu muhteşem anı beni gerçekleştirmem için cesaretlendiren kişiyle paylaşmak dışında hiçbir şeyi umursamadan. Bundan bir çıkarı olduğu için değil, beni önemsedığı için. Mutlu olmamı istiyordu. O benim-

Birdenbire beni ayağa kaldırdı ve kendini verandadan aşağı attı.

"Xander?" Kafam tamamen karışmış bir halde ağaçların arasına doğru koşmasını izledim.

Merdivenlerden aşağı koştum ve çıplak ayaklarımla olabildiğince hızlı bir şekilde onu takip ettim, kayalara, sopalara ve dikenli şeylere bastıkça irkildim.

"Orospu çocuğu!"

Xander'ın öfkeli sesini takip ettim ve onu yerde yüzükoyun yatan ve Xander'ın kollarını arkadan bağladığı bir adama küfürler yağdırırken buldum.

"Kameramı geri verin," diye yakındı adam. "İşimi yapmaya hakkım var."

"kapamaya hakkın var," diye emretti Xander. "Başkalarının mülküne izinsiz girersen, diğer haklarını da kaybedersin."

Birkaç adım ötede kamerayı gördüm. Onu aldım ve onlara doğru yaklaştım. Bana bakmak için başını çevirdi.

Onu tanıdım. "Hoop?" "Gördün mü? Beni tanıyor!"

Xander bana baktı. "Bu saksocuyu tanıyor musun?"

"Kim olduğunu biliyorum," dedim. "Nashville paparazzilerinden biri."

"Bu onun kışını tekmelemem için bir neden gibi görünmüyor."

Xander

Hoop'a baktı. "Burada ne halt ediyorsun?" "Benim işim!

Sana söylemiştim!"

"Onu nerede bulacağını nasıl bildin?" Hoop

önce hiçbir şey söylemedi.

"Cevap ver bana, seni bok parçası." Xander, Hoop'un kollarına daha fazla baskı uyguladı.

"Ow! Şimdi anladım!" Hoop ağzından kaçırıldı. "Bunu her zaman

yapıyoruz." "Xander, o oldu muhtemelen benim aptal

Instagram post," I dedi,

şiddetten rahatsız oldum. Kimsenin benim yüzümden acı çektiğini görmek istemedim.

"Aynen öyle," dedi Hoop. "Instagram'dı."

Xander vazgeçmeyi reddetti. "Bu yine de sana buraya gelip onu taciz etme hakkını vermez."

"Onu taciz etmiyordum! Sadece para kazanmaya çalışıyordum. Beş çocuğum var, tamam mı? Ve birinin sağlık sorunları var. Ödemem gereken bir sürü fatura var."

"Yasaları çiğnemen önce bunu düşünmeliydin." "Xander, bırak gitsin," dedim.

Xander bana baktı. "Ciddi misin?"

"Evet." Yerimi bulmasının benim hatam olmasından mı, beş çocuğundan ya da hastane masraflarından bahsetmesinden mi, yoksa bu olaydan hemen önce büyük bir zafer kazandığım için kendimi cömert hissetmemden mi kaynaklandığını bilmiyorum ama bu durumun sona ermesini istiyordum ki bunu kutlayabileyim.

"En azından kamerasını parçalayabilir miyim?" Xander sordu.

Başımı salladım. "Hayır ama biz ona geri vermeden önce tüm resimleri silebilirsin."

Hoop sızlanmaya başladı. "Ama orada limanın üzerinden gün batımını gösteren güzel kareler var."

"Siktir git Hoop," dedim iyi huylu bir şekilde. "Burada yaptığın şey yasadışı ve sen de bunu biliyorsun. Bugün iyi bir ruh halinde olduğum için şanslısın. Şimdi olduğun yerde kal." Fotoğraf makinesini Xander'a uzattım, o da Hoop'un izin vermeden önce tüm fotoğrafları tek seferde sildi. Bu fotoğraflara bakmak neredeyse komikti.

İki adam yan yana duruyordu; Xander'ın onu bu kadar çabuk bastırmasına şaşmamalı. Xander'la göğüs göğüse dururken, kızgın bir boz ayıyla karşı karşıya gelen gevşek bir gelincik gibi görünüyordu.

Xander kamerayı ona verdi. "Şimdi siktir git buradan."

Hoop bu emre itaat etmeye hevesli görünüyordu ve hiç tartışmadan araba yoluna doğru koşmaya başladı.

Xander, Hoop'un ağaçların arasında kayboluşunu izlerken, "Bej renkli bir Honda kiraladığına bahse girerim," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece bir önsezi."

"Fark etmez," dedim kolundan çekiştirerek. "Gel buraya. Kutlama yapıyorduk, hatırladın mı?"

"öyle." Beni kollarıyla sardı. "İyi misin?"

"Ben harikayım." Ona sıkıca sarıldım, kulağımı göğsüne dayadım. Bir esinti tenimi serinletirken gözlerimi kapattım. "Mutluyum."

"O adamı bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Bunun için endişelenme," dedim. "Hoop sinir bozucu ama zararsız biri. Açıkçası, ormanda saklanmak bir yana, burayı bulup kendini buraya getirecek akla sahip olmasına şaşırdım. Gerçekten çaresiz olmalı."

"O kadar meteliksizse, bu seyahatin parasını nasıl ödedi?"

"Kim bilir?" Tutuşumu gevşettim ve başımı arkaya yatırdım. "Dinle, burada sadece bir fotoğrafçıyla uğraşmak zorunda kaldığım için mutluyum. Genelde bir sürü olurlar. İzinsiz girmiş olsa da çok daha kötüsü olabilirdi. Pencerelerden fotoğraf çekebilirdi."

"Neden yapmadığını merak ediyorum," dedi Xander. "Bunlar için çok daha fazla para alamaz mıydı?"

"Hediye atın ağzına bakmayalım." Tekrar elini tuttum ve kulübeye doğru yürümeye başladım. "Toparlanmaya başlamalıyım, kulübeyi düzene sokmalıyım. Yarın Nashville'e dönmem gerekiyor."

"Saat kaçta ayrılmak istiyorsun?"

"Sabah yedi gibi. Uygun mu?"

Başını salladı. "Hallederim."

Verandaya vardık ve Xander kapıyı benim için açtı. "Burayı temizlemene yardım , sonra da evime gidip fazladan birkaç şey almamız gerekecek."

"Elbette," dedim. "Belki şehirde bir akşam yemeği yeriz. Gitmeden önce beni götürmek istediğin yer neresiydi?"

"Mo's Diner. Mo's'ta bir hamburger ve milkshake yemedem Cherry Tree Limanı'ndan kesinlikle ayrılamazsınız."

Ellerimi çırpıttım. "O zaman bunu yapalım."

"Buzdolabını temizleyeceğim. Çöp için talimatlarınız var mı?"

"Evet. Bir saniye." Telefonumu bıraktığım mutfak tezgahına yöneldim ve e-postamı açtım. Gelen kutumda gezinirken Jess'in gönderdiği, check-in ve check-out talimatlarını içeren mesajı buldum. "İşte. Her şey bu e-postada listelenmiş."

Şöyle bir baktı ve başını salladı. "Tamam. Ben hallederim. Şifreni değiştirdin mi?"

"Hayır, ama bu gece yapacağım. Söz veriyorum." Yatak odasına gitmeden önce yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum ve kıyafetlerimi bavuluma yerleştirmeye başlarken göğsümde bir sıkışma hissettim. Bu yolculuk kesinlikle kendim için öngördüğüm gibi olmamıştı -yalnızlık, sessizlik, derin düşünme- ama kendime ve öz değerime dair yenilenmiş bir duyguyla ayrılıyordum ve sanırım en başından beri amaç da buydu.

Ondan kurtulmak için o kadar uğraştıktan sonra Xander'ın her şeyi değiştirmiş olması ne tuhaftı. Şimdi hayatıma girdiği için çok minnettardım.

Sanırım şarkımızı yeniden yazmam gerekecek.

Austin, Veronica ve çocuklar akşam yemeği için Mo's Diner'da buluştuk. Siyah beyaz dama tahtası zemin, kırmızı vinil ve gümüş krom taburelerle kaplı eski moda bir tezgah, duvarda imzalı film yıldızı vesikalıkları ve köşede bir müzik kutusu ile tamamlanmış ellili yılların tarzında bir mekandı.

Ari sunucumuzdu ve Bollywood Burger, tatlı patates kızartması ve vanilyalı milkshake tavsiye etti. Xander ve Adelaide'in arasında, Austin, Veronica ve Owen'ın karşısındaki geniş kabinde otururken kendimi o kadar hafif ve mutlu hissettim ki sanki yerçekimi yokmuş gibiydi.

İşimiz bittiğinde Ari'ye sarıldım ve yediğim en iyi hamburger için ona teşekkür ettim.

"Rica ederim," dedi ve küçük bir selam verdi. "Bollywood Burger benim fikrimdi. Annemle babamı etrafta bir şeyler yapmaya ikna etmeye çalışıyorum."

Burada. Menü her zaman aynı olmuştur."

"Çok lezzetliydi," dedim ona. "Tatlı patates kızartması da yanında mükemmeldi."

"Teşekkürler. Sizinle tanışmak gerçekten güzeldi. Duvarımız için imzalı bir resim gönderebilir misiniz?" Standımızın üstündeki fotoğrafları işaret etti.

"Tabii ki! Dashiel Buckley'nin yanında duvarı süslemekten onur duyarım." Ari yüzünü buruşturdu. "Sana daha iyi bir yer vereceğim."

Güldüm. "Uh oh. Malibu Splash hayranı değil misin?"

"Karmaşık bir durum." Elini havada salladı. "Ama her neyse, geldiğiniz için çok teşekkür ederim! Bir sonraki turnede konsere geleceğime söz veriyorum."

"İyi edersin! İşte, sana numaramı vereyim. Hangi gösteriye gelmek istediğini bana mesaj at, sana iyi koltuklar ve sahne arkası kartları ayarlayayım." Telefon numaralarımızı değiş tokuş ettik ve vedalaşmadan önce bir kez daha sarıldık.

Çocuklar tatlı olarak dondurma istediler, bu yüzden caddede dolaştık, çocuklar önde Veronica ve ben biraz arkada.

"Yani yarın gidiyorsun," dedi. "Xander da seninle mi geliyor?"

"Evet. Kiraladığım minibüsü kullanacak ve gelecek hafta eve uçacak."

"Eve gideceğin için mutlu musun?"

"Sayılır." Omuz silktim. "Ödül töreni için heyecanlıyım ama keşke seyahatimi kısa kesmek zorunda kalmasaydım. Burayı gerçekten çok seviyorum."

"Her zaman ziyarete gelebilirsin," diye önerdi. "Eminim Xander bundan hoşlanacaktır."

"Oh, bilmiyorum. Muhtemelen benden kurtulduğuna sevinecektir."

Önümüzdeki adamlara baktı. "İçgüdülerim bana durumun böyle olmadığını söylüyor. Austin bana daha önce kardeşini bir kız için hiç böyle görmediğini söyledi."

Yüzüm ısındı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Önümüzdeki haftanın sonunda barı açılırken orada güvende olduğundan emin olmak için mi sana Nashville'e kadar eşlik ediyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Bunun için kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma. Xander tam olarak yapmak istediği şeyi yapıyor." Bana doğru eğildi ve omzuyla beni dürttü. "Çünkü seni önemsiyor."

"Ben de onu önemsiyorum."

"Öyleyse neden birbirimizi tekrar görmek için çaba göstermeyelim?"

Bir an Xander'ın sırtını inceledim ve mide kaslarım gerildi. Sanki hâlâ orada olduğumdan emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden bana baktı ve ben de gözlerimi tekrar kaldırıma indirmeden önce el salladım. "Pek çok nedeni var," dedim.

"Birini söyle."

"Mesafe. Nashville ve Cherry Tree Limanı yakın değil."

"Uçak biletlerini karşılayabilirsin, değil mi?"

"Gelecek yılın başlarında turneye geri döneceğim." "O sana gelebilir."

"Yeni bir işe başlıyor. Beni ülke çapında takip etmek için her zaman işi bırakamaz."

"Bugünlerde pek çok insan uzun mesafeli ilişki yaşamak zorunda kalıyor. Bu mümkün."

Başımı salladım. "İkimizin de bunu istediğini sanmıyorum. Birbirimizi hiç göremeyiz. Sinir bozucu olur. Muhtemelen sürekli endişelenecektir. Benim de bazı güven sorunlarım var," diye itiraf ettim. "Birlikte olmadığımız zamanlarda ne yaptığını merak etmemek benim için zor olurdu."

"Bunu anlıyorum. Ama belki açık bir ilişki yaşayabilirsiniz. Bilirsiniz, birlikteyken birlikte olmayı ve ayrıyken özel olmamayı kabul etmek gibi?"

"Bunu yapmamın imkanı yok," dedim. "Kulağa modern ve ilerici geliyor ama ben kendimi biliyorum. İlişkiler söz konusu olduğunda eski kafalıyım. Muhtemelen biraz da gerçekçi olmayan ve hayalperest biriyim."

"Nasıl yani?"

"Ben romantik biriyim. Birinin bana ve sadece bana aşık olmasını istiyorum. Birinin hayatının aşkı olmak istiyorum." Biraz güldüm. "Muhtemelen çok fazla peri masalı okudum ve çok fazla romantik komedi izledim."

"Anlıyorum," dedi sempatik bir gülümsemeyle.

"Annemle babamın işlevsiz evliliğini gördükten sonra bıkkın olduğumu düşünebilirsiniz - babam istediği gibi gelip gidiyor ve annem de buna katlanıyor. Belki de bu yüzden açık bir ilişkiyi asla kabul edemeyeceğimi biliyorum. Her gittiğinde kızı olarak nasıl hissettiğimi biliyorum. Her geri geldiğinde yükselen o umut hissini biliyorum." Boğazım

sıkılaştı. "Ve tekrar terk edilmenin, bunun benim hatam olup olmadığını merak etmenin ezici hayal kırıklığını biliyorum."

Veronica kolunu omzuma doladı ve sıktı. "Anlıyorum."
"

"Ve tabii ki üç yılını bana çok kötü davranan biriyle geçirdim. aynı şekilde."

"Bazı insanlar çocukluk travmalarımızı arayıp bulduğumuzu ve daha iyi bir son umarak yeniden yaşamaya çalıştığımızı düşünüyor" dedi.

"Bu benim için olmadı." Bir dakika daha sessizlik içinde yürüdük. "Xander ve ben aslında aşk hakkında konuştuk," dedim ona sessizce. "Bu konuda çok farklı fikirlerimiz var."

Şaşırmış görünüyordu. "Anlat bana."

"Rahat, uyumlu bir şey arıyor. Rahat, onu güldürecek birini istiyor. Yıldırım aşkına inanmıyor, bir anda kalbinize çarpan ve hayatınızı sonsuza dek değiştiren türden. Bu tür bir aşkın uzun sürmeyeceğini ve çok öngörülemez olduğunu söylüyor."

"Oh, Xander," diye iç geçirdi.

"Kendisini savunmak gerekirse, asla bir yuva kurmak istemeyen adamlardan biri değil. Bir koca ve baba olarak kendine dair bir vizyonu var - sadece bir eş bulmaya bir tişört ya da başka bir şey almaya yaklaştığı gibi yaklaşmak istiyor. Tarzdan ziyade rahatlık."

Veronica kıs kıs güldü. "Dayanıklılık görünüşten daha önemlidir."

"Kesinlikle dayanıklı olması gerekiyor." Sesimi daha da alçalttım. "Xander bir savaş gemisi gibi inşa edilmiş ve dövüşmeyi seviyor."

Bir kahkaha patlattı ve adamların dönüp bize bakmasına neden oldu. Sessiz olmaya çalışarak boğazını temizledi. "Ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum."

Dondurmacıya vardık ve Veronica kolumu çekti. "Eğer dondurma almayacaksan, gel benimle bankta otur."

Neredeyse boş olan sokakta bir aşağı bir yukarı bakan Xander'a baktım ve omuz silktim. "Sorun yok. Bir dakika içinde çıkacağız."

Çocuklar içeri girdi, Veronica ve ben de arkamızı suya bakan köşedeki banklardan birine park ettik. Güneş batıyordu ve ışık yüzümüze altın sıcaklığında vuruyordu. Bir nefes aldım, buranın kokusunun tadını çıkardım - körfezin, şekerlemenin, yaprak dökmeyen ağaçların.

"Bir şey daha söylemek istiyorum." Veronica topuklarını banka doğru çekti ve kollarını bacaklarına doladı. "Çünkü bunu Austin'le ben de yaşadım. Annelerini çok genç yaşta kaybetmeleri onları konuşmak istemedikleri şekillerde etkiledi."

Ona doğru baktım. "Aslında, bu konuda biraz konuştu Ben."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Öyle mi?"

"Evet. Asla korkmadığı için kendisiyle gurur duyduğunu söyledi. Bu olaydan önce hiçbir şeyden korkmuyordu ve sonra onu kaybetmek onu korkuttu. Bu duygudan nefret ediyordu."

"Vay canına. Sana gerçekten açıldı. Bu inanılmaz. Xander genellikle zayıflıklarını ya da korkularını kabul etmez."

"Hayır, bilmiyor," diye kabul ettim. "Ama birbirimize karşı oldukça açık olduk." Biraz güldüm. "Günde yirmi dört saat biriyle yalnız kaldığında, pek çok hikayeni anlattırırın."

"Belki de o yıldırım gibi aşık olma konusunda onu engelleyen korkudur. Belki de bundan korkuyordur."

Başımı salladım. "Xander bana milyonlarca kez söyledi, artık hiçbir şeyden korkmuyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Yapmamak için bir nedenim yok."

Veronica başını salladı, sonra tekrar gün batımına baktı. "Bazen yalanlar bizi hissetmek istemediğimiz şeyleri hissetmekten korur. Ben uzun süre bir yalanla yaşadım ve bu yüzden neredeyse yanlış adamla evleniyordum. Ama benim deneyimlerime göre, evren bize gerçeği itiraf ettiğimizde daha mutlu olacağımızı göstermek için çok çaba sarf ediyor."

"Senin için gerçek neydi?" Merakla sordum.

"Daha iyisini hak ettiğimi," dedi gülümseyerek. "Ve eminim ki o gün bunu buldum."

Yarım saat sonra, ikizlerin her birini sıktım, uslu durmalarını söyledim ve isterlerse bir ara konsere gelmelerini rica ettim -benim ikramım.

"Yapabilir miyiz?" Adelaide umutla babasına baktı.

"Elbette," dedi Austin. "Tur programı açıklanır açıklanmaz bir göz atarız."

"Buraya kadar gelemiyorum ama Chicago'ya geliyorum," dedim. "Bu işe yarar mı?"

Austin başını salladı. "Kesinlikle yapılabilir."

"Harika!" Austin'e hızlıca sarıldım, sonra parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı Veronica'ya doladım - benden çok daha uzun boyluydu. "İrtibatta kalalım, tamam mı? Numaram sende var. Dans stüdyosu açılışıyla ilgili her şeyi duymak istiyorum."

"Tamam." Kimse duymasın diye kulağımın dibinde alçak sesle konuştu. "Xander hakkında konuşmak istersen beni ara."

"Söyleyecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum" diye fısıldadım.

Birbirimizi serbest bıraktık ve omuz silkti, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Belki de değil," dedi, "ama içimde bir his var."

Eve dönerken Xander bana Veronica'nın ne demek istediğini sordu. "Ne hakkında bir şeyler hissediyor?"

"Kariyerimin daha da iyi olacağını düşünüyor," diye yalan söyledim, Veronica'nın aslında ne demek istediğini ona söyleyemeyecek kadar gergindim. Xander'la Nashville'den ayrıldıktan sonra ne olacağını konuşmamıştık ve bu gece o konuşmayı yapmaya hazır değildim. "Kendi ismimle müzik yayınlamaya başlayacağım için çok mutlu."

"Oh."

Bana inanıp inanmadığından emin değildim ve kendimi suçlu hissediyordum - gerçeği ondan saklamaya alışık değildim. Ama ona karşı hissettiklerim giderek derinleşiyor ve karmaşılaşıyordu ve ben bunlarla açıktan mücadele etmek istemiyordum. Ya onunki hiç de derin ya da karmaşık değilse? Ya beni özlemekten ya da veda etmekten endişe etmiyorsa? Ve iletişimde kalmaya istekli olsa bile, bunun anlamı ne olurdu? Birkaç gün seks yapıp tekrar yollarımızı mı ayıracaktık? müstakbel karısıyla, üç gürültücü oğlunun annesiyle tanıştığında ne olacaktı?

Hayır. Yolumuzda çok fazla engel vardı.

Zamanlama. Coğrafya. Aşk ve ilişkiler hakkındaki görüşler.

Pek çok şey yanılttı.

Bu yüzden inanılmaz derecede doğru hissettiren her şeyi düşünmeme izin vermiyordum.

YİRMİ İKİ

xander

Ertesi akşam saat yedi civarında Nashville'e ulaştık. Kulağa çılgınca gelse de, on iki saatlik yolculuk uçup gitmiş gibiydi. Sırf onunla baş başa geçirdiğim zamanı uzatmak için kendimi gazdan yavaşça çekerken buldum. Her nasılsa, ünlüler dünyasına geri döndüğünde her şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordum. Belki de beni aynı şekilde istemeyecekti.

Kelly'nin araba yolunun dibindeki kapıya yanaştığımızda minibüsün camını indirdim. "Kod nedir?"

"Doğum günüm. On iki, yirmi."

Ona ters ters bakmak için bir saniyemi ayırdım. "Bunun değiştirilmesi gerekiyor."

"Hatırlaması kolay bir şey olsun istedim," dedi savunmacı bir tavırla. "Ama tamam, değiştirebiliriz."

Tuş takımındaki numaraları tuşladım ve soluk tuğlalarla inşa edilmiş büyük, iki katlı bir evin önünde kıvrılan araba yoluna girdim. Bir tarafında üç arabalık bir garaj, birinci katta uzun kemerli pencereler ve güzel bir çevre düzenlemesi vardı. "Güzel bir eviniz varmış."

"Teşekkürler. Daha geçen bahar aldım. Ev gibi hissettirdiğinden emin değilim.

henü

z." "Bazen bu biraz zaman alır. Nereye park edeyim?"

"Ön kapıya yanaşabilirsin. Jess minibüsü geri getirecek.

Burada olduğun sürece kullanabileceğin arabalar." Ben minibüsü park ederken emniyet kemerini çözdü. Ama motoru kapattıktan sonra bile yolcu koltuğunda kaldı, inmek için hiçbir hareket yapmadı. Pencereden dışarı, büyük ve güzel evine baktı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Sadece gerçekten içeri girmek istemiyorum." "Nasıl olur?"

"Ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Belki de tatile çıktıktan sonra gerçek hayata dönmekle ilgilidir. Her gün insanlarla uğraşmak zorunda kalmak." Bana baktı. "Kulübeyi şimdiden özledim."

Güldüm. "Bahse girerim bu evin içine girdiğinizde onu özlemeyeceksiniz. Muhtemelen en az dört yatak odanız vardır-"

"Beş."

"Ve beş de banyo."

Gülümsedi. "Altı, aslında."

"Gördün mü? Mutfak masasına ne dersin?" "Evet."

"Ve klima." "O da var."

"Eminim yüzme havuzunuz bile vardır. Bir kuyruklu piyano. Lanet bir kütüphane."

Başını salladı. "Tamam, tamam, ." "O kulübeyi özlemeyeceksin, Kelly."

"Belki de haklısın. Piyanomu seviyorum." Elimini tuttu. "Sanırım birlikte geçirdiğimiz zamanı özleyeceğim."

Kalbim sonraki birkaç atışında takıldı. "Ben de."

Ellerimize bakmaya devam etti. "Xander, ben-"

"İşte " Evin ön kapısında bir kadın belirdi. "Bütün gün yolda seni merak edip durdum!"

Kelly iç çekerek elini benimkinden çekti. "Gel bakalım. Annemle tanışma zamanı."

O gece yemek masasında ailesi ve iş müdürü Wags ile birlikte yemek yedik. Şefin hazırladığı yemeği yerken çoğunlukla sessiz kaldım ve diğerlerini gözlemledim.

Kelly'nin annesi Julia muhtemelen ellisini geçmişti ama sanki güneşi nadiren görüyormuş ve sık sık dermatoloğa gidiyormuş gibi görünen sıkı, berrak bir cildi vardı. Ona bakınca, Kelly'nin açık tenini, kızıl saçlarını ve zümrüt gözlerini nereden aldığı belliydi. Ama babası Connor'la tanıştıktan sonra, o dolgun dudaklı gülümsemesini, sesindeki sertliği ve konuştuğu herkesi etkileme yeteneğini nereden aldığını anladım. Tam olarak bana tarif ettiği gibiydi; yakışıklı, açık sözlü, karizmatik, sağlam bir duruşu vardı.

El sıkışma ve Kelly'nin bana elli altı olduğunu söylediği yaşından daha genç görünmesini sağlayan gerçek bir iyi yaşı çocuk sırtışı.

Ondan hoşlanmamaya hazırdım ama dürüst olmak gerekirse ilk başta zorlandım. Kelimelerle arası iyiydi ve kıvrak bir zekâsı vardı; karısıyla, kızıyla, menajeriyle, hatta benimle bile ileri geri şakalaşırdı. Pek çok erkeğin yaptığı gibi sohbeti domine etmeye çalışmıyordu. Masadaki alfa olduğunu kanıtlamaya çalışmakla ilgileniyor gibi görünmüyordu. Sakin ve rahat biriydi ve size bir soru sorduğunda, cevap verirken göz teması kurarak sizi gerçekten dinlediğini hissettiren bir tarzı vardı. Yine de bildiğimi biliyordum ve ona güvenmiyordum.

Kelly'nin menajeri Wags iyi bir adama benziyordu, bir tür ikinci baba figürü. Kelly'nin babası gibi çekici değildi ama sağlam ve istikrarlı görünüyordu. İçgüdülerim onun iyi biri olduğunu söylüyordu.

"Yolculuğun iyi geçti mi fıstık?" Connor kızına sordu.

"Evet." Kelly suyundan bir yudum aldı. "Ödül töreni performansı olmasaydı kısa kesmezdim."

"Ne büyük şans," dedi Julia.

"Bu şans değil, yetenek," dedi Connor. "Değil mi, Wags?" "Doğru."

"Duke Pruitt'in senin için ipleri elinde tutmasının da bir zararı yok."

Connor Kelly'ye göz kırptı ve sek sevdiği viskisini kaldırdı.

"Hayır, acımıyor," diye kabul etti.

"PMG anlaşmasını imzalaman gerektiğini düşünüyor."

"Bu konuyu onunla konuştun mu?" Kelly'nin ses tonu keskin bir hal .

"Birazcık. Çok fazla tecrübesi var, biliyor musun? Onun fikirlerini almanın iyi düşündüm."

"Onun görüşüne ihtiyacım yok, baba. Ve onunla benim hakkımda konuşmazsan çok memnun olurum. Artık birlikte değiliz."

"Şimdi, fıstık, üzülme. Sadece yardım etmeye çalışıyorum." "Bu konuda senin yardımına ihtiyacım yok.

Ya da Duke'ün."

"Bu görüşmelere yalnız gitmemelisin. Şirketle bir sonraki toplantı ne zaman?"

"Hatırlamıyorum," dedi sertçe ve yalan söylediğini anlayabiliyordum.

Connor bardağındaki viskiyi yudumlarken, "Sanırım Duke önümüzdeki ay olacağını söylemişti," diye etti.

"Olabilir."

"Ben onun yanında olacağım," dedi Wags. "Endişelenmene gerek yok. Yalnız kalmayacak."

"Güzel." Connor başını salladı. "Sadece daha sonra pişman olacağı bir hata yapmasını istemiyorum."

Kelly ayağa kalktı. "Uzun yolculuktan sonra yoruldum. Ben yatmaya gidiyorum." Bana baktı. "Xander, yukarı gel. Sana odanın yerini göstereyim."

Memnuniyetle ayağa kalktım.

"İyi geceler Xander," dedi Julia. "Ormanda ona göz kulak olduğun ve onu sağ salim geri getirdiğin için teşekkürler. Yalnız dönmeyeceğini söylediğinde çok rahatladım."

"Tabii ki."

"Ve birkaç gün kalacaksınız, doğru mu?" Wags sordu. "Onun için yeni güvenlik önlemleri alacak mısınız?"

"Bu doğru."

Babası konuştu. "Bu sana büyük bir yük gibi görünüyor, Xander. Biliyorsun, Duke adamlarından bazılarını göndermeyi teklif etti."

"Duke'un yardımını istemiyorum baba," dedi Kelly sert bir sesle. "Xander burada ve bu işi o halledecek." Bana baktı. "Hadi gidelim."

Onu merdivenlerden yukarı ve yatak odasına kadar takip ettim. Kapıyı arkamdan kapattı ve arkasına yaslanıp gözlerini sıkıca kapattı. "Beni kulübeye geri götür."

"Tanrım. Ailen seninle yaşamak zorunda mı?"

Nefes verdi. "Hayır. Ama onları kovamam."

"Belki de atabilirsin."

Kapıyı iterek bana doğru ilerledi ve kollarını gövdemde dolayarak yanağını göğsüme yasladı. "Babam yakında gidecek. Asla uzun süre kalmaz. Ona yeni iş planı için para vermeyeceğimi söylediğim anda çekip gidecek. Annem de o kadar kötü değil."

Başının tepesini öptüm ve sırtını okşadım. "Karar senin. Bu arada masada aklından geçenleri söyleyerek iyi bir iş çıkardın. Seninle gurur duydum."

"İstediğim her şeyi söylemedim."

"Belki değil ama orada öylece oturup sana bir çocukmuşsun gibi davranmasına izin vermedin. Bu bir başlangıç. Kendine biraz kredi ver."

"Teşekkürler. Bu arada, başka bir odada kalmanı gerçekten istemiyorum. Sadece soru sormalarını istemedim. Burada benimle kal."

"Nerede kalmamı istersen orada kalırım."

"Tam burada. Lütfen." Vücudu benimkine karşı gevşedi. "Benim güvenli yerim."

Işığı kapattıktan, yorganın altına girdikten ve karanlıkta birbirimize uzandıktan çok sonra bile sözleri aklımdan çıkmadı.

Onun güvenli yeri olmak hoşuma gidiyordu. Ben gittiğimde ne olacağı konusunda endişeleniyordum. Şehirden ayrıldığında onu muhtemelen bir daha göremeyecek olmaktan nefret ediyordum.

Ama ben gittikten sonra güvende kalacağından emin olmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu.

Ertesi sabahdan itibaren uyanık olduğum her saati Kelly'nin güvenliğine adadım. Önceki patronum Jackson Cole ile temasa geçtim ve ondan yetenekli, güvenilir adamları işe alma konusunda tavsiye istedim, o da bana bölgede tanıdığı bazı kişilerin numaralarını verdi. Görüşmeler yaptım. Evindeki tüm kameraların, hareket sensörlerinin ve alarmların test edilmesini denetledim. Kapısının şifresini değiştirdim. Oturduğu sitenin girişindeki güvenlik görevlisiyle görüştüm ve hangi önlemlerin alındığına dair yüzlerce soru sordum. Şoförünün, aşçısının, temizlikçisinin, peyzajcısının, menajерinin, stilistinin, hatta havuz görevlisinin bile geçmişini araştırdım.

Kelly'nin tam zamanlı güvenliği için favori adayım Marius Boley adında bir adamdı ve bunun nedeni sadece korkutucu cüssesi değildi. Otuzlu yaşlarının başında, adını Jackson'dan öğrendiğim eski bir donanma mensubuydu (evet, önyargılıyım). Los Angeles'tan yeni nakledilmişti, son üç yıldır tanınmış bir aktrisin güvenliğini sağlıyordu ve aktris ondan övgüyle söz ediyordu. Bir karısı ve bir kızı vardı ve karısının ailesine daha yakın olmak için bu bölgeye geri taşınmışlardı. Zamanı geldiğinde turnesi için ek korumalar bulma işini halledecekti ve bu işi plak şirketine ya da başka birine bırakmaması gerektiğini anlamıştı.

Sıkı bir el sıkışması, iyi bir göz teması vardı, tüm sorularıma doğru cevap verdi ve paparazzilerle başa çıkma konusunda deneyimliydi.

Bu arada, Zach Barrett'tan da haber almıştım. Bağlantılarının arabanın Lawrence Hooper adında bir adama kiralandığını keşfetmesi şaşırtıcı değildi.

Adres. "Daha lazım mı?" diye sordu. "Uçakla gelmiş olmalı. Uçuş bilgilerini alabilirim."

Bir an düşündüm, sonra vazgeçtim. "Zamanını boşa harcama. Hooper'ın kim olduğunu biliyorum ve eğer onu bulmam gerekseydi, bulabilirdim."

"Tamam. Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa haber verin. Ve bar açılışında iyi şanslar."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Her gün, Buckley's Pub'ın zamanında açılabilmesi için çok çalışan Veronica ve Austin ile iletişim halindeydim. Veronica sosyal medyada tanıtım yaptı, Austin ve babam haberi kasabada yaydı ve ben de tüm eski lise arkadaşlarıma ulaşarak bir araya gelip maçı izleyebilecekleri yeni bir yer olacağını bildirdim. Lanet olası bar tabureleri hâlâ gelmemiştii ama mecbur kalırsak onlarsız da idare edebilirdik. Diğer her şeyi ayarlamıştık.

Kelly her gün provalar, provalar ve randevularla meşguldü, ancak öğleden sonra eve geldiğinde, her zaman birlikte koşuya çıktık, evindeki spor salonunda egzersiz yaptık, kendini savunma hareketlerini uyguladık ve genellikle gece geç saatlerde yüzdük. Başlarda, başkaları etraftayken birbirimize romantik bir şekilde dokunmamaya dikkat ediyorduk, ancak hafta sonunun sonunda, özellikle havuzda oldukça pervasız hale geldik.

Orada, karanlıkta, su yüzeyinin altında, kolları ve bacakları etrafımda dolanırdı ve ellerim vücudunda en sevdiğim yerleri arardı. Dudaklarımız buluşurdu, ıslak, sıcak ve aç, ve o kadar heyecanlanırdık ki, kurulamadan havuzdan yatak odasına koşardık, mutfaktan, merdivenlerden, koridordan ve halıdan damlayarak geçerdik.

Genellikle sessiz olmakta iyiydik, ama bazen onu becerirken Kelly'nin ağzına bir el koymak zorunda kalıyordum çünkü kendini kaptırıp ağlamaya başlıyordu.

Daha sonra yatağında uzanırdık, nemli ve nefessiz, aramızdaki her neyse ona dalmıştık.

Ama gece geç saatlerde konuşmayı bırakmıştık. Bazen zor bir konuşmadan kaçınmak için çabucak uyuyakalmış numarası bile yapıyordum.

Vedalaşmaya çok yaklaşmıştık.

Nashville'e geldikten bir hafta sonra uyandım ve kendimi gerçeklerle yüzleşmeye zorladım-Buckley's Pub üç gün içinde açılıyordu ve geri dönmem gerekiyordu. Marius daha sonra Kelly ile tanışmaya gelecekti ve eğer Kelly onu beğenirse işe alınacaktı. Bundan sonrasını o devralacaktı.

Ona baktım ve onu uyurken, çıplak ve yatağı dağınık görünce kanım ısındı. Hemen döndüm ve vücudumu onunkine dolayarak tatlı, yaz kokusunu içime çektim. Bunu daha kaç kez yapabilecektim? Ya yarın buradan çıkıp gitsem ve onu bir daha hiç görmesem? Ya bana böyle hissettiren, onu her zaman yakınımda tutmak istediğim biriyle hiç tanışmamış olsaydım? Ya bana onun gibi güvenen biriyle hiç tanışmadıysam? Ya da güveni onunki kadar *önemli olan biriyle*? Ya bana onun gibi meydan okuyan birini hiç bulamasaydım? Beni onun gibi güldüren? Sırf o kendini yalnız hissetmesin diye dizlerimin üzerine çökmek istememe neden olan birini?

Her gün ve gece onu görüp onunla konuşurken, şarkı söylediğini, güldüğünü ya da fısıldadığını duyarken nasıl şey yapmayacaktım? Bu, bir bağımlılığa sahip olmak ve soğuk hindi gibi bırakmak gibi olurdu. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Birden kendimi kızgın hissettim. Neden kendimi ona bu şekilde kaptırmıştım ki? Daha iyisini bilemez miydim? Her zaman ilişkilerimi sıradan tutmaya dikkat etmemiş miydim? Kendimden o kadar emindim ki, o kadar ukala ve kaygısızdım ki. Gelecekteki karım hakkında ne hissedeceğimi hayal ettiğimde bile, Kelly Jo Sullivan'ın ayaklarımı yerden kesmesi gibi bir şey değildi. Artık hangi yolun yukarı olduğunu bilmiyordum. Onsuz hayatımı hayal etmeye çalıştım ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Ama dünya turneleri, kapalı gişe konserleri, kudurmuş hayranları, sosyal medya saçmalıkları ve peşinde dolaşan sık kafalı paparazzileriyle bu kadını sevmek istemiyordum. Sakin, küçük bir kasaba hayatı istiyordum. Mahremiyet ve özgürlük istiyordum. Müzik endüstrisine değil, bana ait olacak birini istedim. Paylaşmak istemedim.

Ama yine de buradaydım. Dünyanın sonu gelecekmiş gibi ona tutunuyordum.

Bir ünlü. Lanet bir ünlü.

Bana iyi hizmet etti.

Öğle saatlerinde Kelly'nin arabasını aldım - içine zor sığıdığım üstü açık küçük bir BMW, oyuncak gibi bir şeydi - ve öğle yemeği yemek için dışarı çıktım. Şoförü onu daha önce olası bir film projesi hakkında biriyle yapacağı toplantı için almıştı ve sonra da bir elbise provasına gidecekti.

Şehir merkezinde halka açık bir alana park ettim ve Broadway'in sakin bir yan sokağında bir sandviç dükkânı bulana kadar etrafta dolaştım. Bir kombo sipariş ettim, götürmeyi düşündüm ama sonunda caddeye bakan pencerenin yanında bir masa kaptım. Sandviçim ve patates kızartmam bittiğinde Austin'i aradım.

"Döndün mü?" diye sordu.

"Henüz değil," dedim suçluluk duygusuyla savaşıyor. "Yakında. Perşembe sabahı için bir uçak bileti ayırttım."

"Yakın kesmek."

"Biliyorum, özür dilerim. Orada işler nasıl?"

"Her şey yolunda. Bar tabureleri nihayet bugün geldi."

"*Sonunda.*" Rahatlama, boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletti.

"Harika görünüyorlar."

"Güzel. Her şey için teşekkür ederim. Size borçluyum çocuklar."

"Bu konuda endişelenme. Aile bunun için var. Veronica şu anda orada, eğer onu aramak istersen."

"Yapacağım. Veronica'dan bahsetmişken." Durakladım. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Tabii."

Pencerenin dışında bir çift el ele yürüyordu. "New York'a geri dönseydi, ilişkinizi yürütmeye çalışır mıydınız?"

"Evet. Ama onu gitmemeye ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapardım." Durakladı. "Bu Kelly ile mi ilgili?"

"Evet. Ben sadece-" Ona karşı hissettiklerimi özetleyecek kelimeleri bulmaya çalıştım. "Onu geride bırakmakla mücadele ediyorum."

"Nashville'de mi? Yoksa hayatta mı?"

"İkisi de," diye itiraf ettim. "Ama nasıl göremiyorum. Kariyeri onun için her şey demek. Barım benim için önemli. Hayatlarımız birbirinden çok uzak." Kaşlarımı çattım. "Bu çok aptalca. İşe yaramayacak."

"Daha denemedin bile."

"Çünkü ne anlamı var ki? Senden on iki saat uzakta yaşayan biriyle çıkmak ister miydin?"

"Eğer gereken buysa."

"Ondan bu kadar uzakta olmak, etrafında hangi pisliklerin dolaştığını, ondan bir parça koparmaya çalıştığını bilmemek beni deli ederdi Austin. Sürekli onun için endişelenirdim."

"Aşık olduğunuzda, korku da beraberinde gelir."

"Ona aşık değilim," dedim çabucak, ama kalbim bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Yal

an. "Olacaksın."

Nefes vererek, kıvıllı saçlı bir kadının pencerenin önünden geçişini izledim ve

Atkuyruğunun gölgesi bile kalbimin küt küt atmasına neden oldu. "Bu duyguyu sevmiyorum. Korkmayı sevmiyorum. Hiçbir şeyden korkmamak için o kadar çok çalıştım ki. Aklınıza gelebilecek her türlü korkuyla yüzleştim, ölümle bile."

"Hayır, yapmadın."

Kaşlarımı çattım. "Evet, öyle, göt herif. Bacağından iki kez vurulma olayını hatırlıyor musun?"

"Ölümün gözünün içine bakmadığını söylemiyorum kardeşim. Ve bunun için sana her zaman hayranlık duyacağım. Hayattaki olası tüm korkularla yüzleşmediğini söylüyorum. Ve bunu anlıyorum." Sesi biraz daha sakinleşti. "Uzun bir süre ben de senin gibiydim. Duygularım da dahil olmak üzere her şey üzerinde tam kontrol istiyordum. Ve buna sahip olmadığımı fark etmek çok korkutucuydu."

"Evet."

"Çocuk mu istiyorsun? Sana şunu söyleyeyim, baba olmak paraşütsüz uçaktan gibidir. Çocuklarınız için ilk nefeslerinden itibaren, gerçekleşmeden önce anlayamayacağınız bir şekilde endişeleneceksiniz."

"Buna inanıyorum."

"Ama buna değer," dedi, sesinden emindi. "Ve bence eğer duygu beslediğin biriyle karşılaşırısan -özellikle de seni korkutacak kadar

-En azından yürütmeyi denemeye değer. Kaybedecek neyin var ki?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Sana ne kaybedeceğini söyleyeyim," dedi gerçek otoriter ağabey tarzıyla. "Onu mutlu etme şansını. Ve eğer çekip gidersen, başka biri bu şans yakalayacak. Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Birini paraşütsüz uçaktan aşağı itmek gibi. Ona dokunduğu için onu dövdükten sonra."

Austin güldü. "Aynen öyle."

"Onun gibi biriyle hiç tanışmadım," dedim. "Onunla birlikteyken, sadece- sadece-" Yine hissettiklerimi ifade edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Ve onunla olmadığım da, daha da kötü oluyor."

"İnan bana, anlıyorum. Ne yapacağını biliyorsun Xander."

"Evet." Omzunda fotoğraf makinesi çantası olan bir adamın pencerenin geçişini izledim. Tanıdık geliyordu ve bir saniye sonra onu teşhis ettim: Lawrence Hooper, Kelly'yi Michigan'a kadar takip eden fotoğrafçı. "Gitmem gerek." Veda etmeden aramayı sonlandırdım, telefonumu cebime soktum, çöpümü çöp kutusuna attım ve dışarı fırladım.

Ona kolayca yetiştim ve yanına düştüm. "Lawrence Hooper," dedim huysuzca. "Seninle konuşmak istiyorum."

Şaşkınlıkla döndü ve yüzümü görünce panikledi. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Yürümeye devam etmek için döndüğünde kolunu tuttum. "Bence biliyorsun. Kelly'nin tam olarak nerede kaldığını nasıl bildiğini bilmek istiyorum."

"Sana söylemiştim. Sosyal medya paylaşımı" dedi.

"Ne postası? Göster bana." Bu adamın hikâyesine hâlâ inanmıyordum. Kelly'nin adresi gösteren tek gönderisinden evin tam yerini anlayacak kadar zeki görünmüyordu.

"Hangisi olduğunu hatırlamıyorum." Kolunu tuttuğum yerden çekti ve yürümeye devam etti.

Onu takip ettim. "Biri sana nerede kaldığını söyledi mi?" "Git buradan."

"Asistanı mıydı?"

"Hayır."

"Menajeri

mi?" "Hayır."

"Özel mülke nasıl izinsiz girdiğini hâlâ unutmuş değilim. Sadece Kelly'nin değil benim de fotoğraflarımı nasıl çektiğini."

"Gitmeme izin verin artık."

"Kelly gitmene izin verdi. Ama o burada değil."

"Sana hiçbir Şey söyleyemem, tamam mı? Zaten başım yeterince belada."

"Kiminle?" Tekrar kolunu tuttum, ancak köőeye varmıştık ve Broadway'deki kavşak kalabalıktı. "Lanet olsun, kiminle?"

"Bak, Kelly'den hoşlanıyorum, tamam mı? Bana karşı hep iyi olmuştur. Kime gvendiğine dikkat etmeli." Kolunu kurtararak kalabalığın arasına karıştı, kot pantolonlar ve kovboy şapkalarıyla dolu bir denizde kayboldu.

Bir an öylece durdum, sonra telefonumu çıkardım ve Zach Barrett'a bir mesaj attım.

Hey, fikrimi değiştirdim. Uçuş bilgilerini

Ben

Hemen cevap
verdi.

Bundan ne ğreneceğimden emin değildim. Belki de hiçbir Şey. Belki Hooper'ın bahsettiği sorun hasta çocuğuydu ya da izinsiz girme alışkanlığıydı ya da belki karısı onu evden atmıştı - *sorun* her anlama gelebilirdi. Ama sondaki Kelly'nin kime gvendiğine dikkat etmesi gerektiği uyarısı? Bu beni gerdi.

Onu bırakmak istemedim.

YİRMİ ÜÇ

Kelly

"*KELLY. İYİ MİSİN?*" Terzi diz çöktüğü yerden bana baktı, ödül töreni elbisemin eteklerini tutturuyordu.

"Ben iyiyim," dedim. "Pardon, . Dönmemi ister misin?" "Evet.

Sadece aynada arkama bakmak istiyorum."

İtaatkâr bir şekilde doksan derece döndüm ve işini yapmasına izin verdim. Sorunumun ne olduğundan emin değildim. Ödül töreni için her şey yolunda gidiyordu. Son telefon görüşmemizdeki kabalığı için özür diledikten sonra Duke bana kibar bir samimiyetle davranıyordu. Provalar sorunsuz ilerliyordu, birlikte sesimiz harikaydı ve plak şirketi ile yapımcılar çok heyecanlıydı.

Wags, menajerim, ailem ve ekibimin geri kalanı benimle gurur duyuyor ve gösteriyi izlemek için heyecanlanıyordu. Jess şehre geri dönmüştü ve yeniden bir dostum olması harika bir duyguydu. Ona Xander'la ilgili her şeyi anlattım ve o kadar güldü ki neredeyse boğulacaktı. Kovmak için çok uğraştığım korumanın hayatımın en iyi seksine dönüşmesinin çok komik olduğunu düşündü.

Boşanma skandalının etkisi geçmişti, bu yüzden paparazziler yeniden benimle ilgilenmeye başlamıştı ve açılış gösterisi olarak yoğun bir şekilde tanıtıldığımız için Duke ve benim hakkımda bir sürü onlar mı yoksa onlar değil mi spekülasyonu vardı, ama Xander ne zaman insan içine çıksam yanımda olduğu için kendimi hep güvende hissediyordum.

Elbisemi -yüksek yırtmaçlı, uzun, ışıltılı gümüş bir elbise- çok seviyordum ve sağlıklı besleniyor, bol su içiyor ve Xander'la geç saatlere kadar geçirdiğim gecelere rağmen Perşembe gecesi en iyi şekilde görünmek ve hissetmek için yeterince uyumak için elimden geleni yapıyordum.

Yine de, gösteriye sadece iki gün kala, sürekli gözyaşlarının eşiğindeymişim gibi hissettim.

"Tamam," dedi terzi, ayağa kalkarak. "Son bir kez aynanın karşısına geç."

Jess ve stilistim Kayla odaya girdiğinde onun dediğini yaptım.

İkisi de ooh'ladı ve ahh'ladı. "Bu çok mükemmel," diye mırıldandı Jess.

"Ben Yani memnun Biz gitti ile ve gümüş," dedi
Kayla. "Bu çok sofistike."

Jess, "Kelly Jo Sullivan'ı dünyaya tanıtmak için mükemmel olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Teşekkürler," dedim. Sonra hiç beklenmedik bir anda gözyaşlarına boğuldum.

"Tatlım, sorun ne?" diye sordu terzi. "Çok mu dar?" Hüngür hüngür ağlayarak başımı salladım. "Sorun elbise değil."

Jess ve Kayla öne çıkıp kaideden inmeme yardım ettiler. "Bunalmışsın," diye yatıştırdı Jess. "Bu bir anda çok fazla. Şu elbiseyi çıkaralım, sonra konuşabiliriz."

Kayla'nın dikkatlice terziye geri götürdüğü ağır, payetli elbiseyi çıkarmama yardım ettiler. Kot pantolonumu ve üstümü tekrar giydikten sonra caddeye doğru yürüdük ve bir kafeye girdik. Jess ve ben arka tarafta bir masa kaptık ve Kayla siparişlerimizi tezgâha koydu.

Birkaç dakika sonra, elimde soğuk birayla, neyin yanlış olduğuna dair kelimeler bulmaya çalıştım. "Bu çok aptalca, çocuklar," dedim gözlerimin kenarlarını silerken. "Üzülmemi gerektirecek bir şey yok. Her şey yolunda gidiyor."

"Duke mü?" Jess eski sevgilimden şüphelenerek sordu.

"Hayır. İster inanın ister , aslında bütün hafta centilmen davrandı."

"O eski koruma mı?" Kayla merak etti. "Birinin dava açmakla tehdit ettiğini duydum, o kadar saçma şey varken."

"Tehdit ediyordu ama geri çekildi. Mesele o değil."

"Baban mı?" Jess nazıkçe sordu. "Gelip gittiği zaman senin için zor olduğunu biliyorum."

"Bu beni rahatsız ediyor," itiraf ettim, "ama o olduğunu sanmıyorum."

"Xander mı?" Kayla sordu. "Burnumu sokmak istemezdim ama Michigan'a döndüğünde ne olacak?"

"Bilmiyorum." Yine gözyaşlarımı tutamadım. "Ama sanırım olabilir. Tüm bu harika şeylerin altında, onu bir daha asla göremeyeceğim, onunla olduğum zamanki kadar iyi hissedemeyeceğim korkusu var."

"Bunu ona söyledin mi?" Jess sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Sadece yollarımız ayrıldığında, yollarımızı ayıracağımızı anladık. İkimizin de uzun mesafeli bir ilişki fikrine sıcak baktığını sanmıyorum."

"Yani ya hep ya hiç mi?" Jess başını eğdi. "Yani, siz daha yeni tanıştınız. Belki de yavaş başlayıp büyümesine izin vermek için yer vardır. Bakalım ne olacak."

"Ama özel olmasaydık iyi yapacağımı sanmıyorum. Ayrı olduğumuzda onun başka biriyle birlikte olabileceği düşüncesinden nefret ediyorum. Aslında bu beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor."

"Onunla konuşmalısın," diye ısrar etti Kayla. "pişman olacaksın. Buradaki flört havuzunun sığ ve pis olduğunu söylediğimde bana güvenin."

"Bence erkek zevkiniz bir sorun olabilir," diye alay etti Jess.

"Bir de bana sor. Sanki sadece kaybedenler ilgimi çekiyor. 'Ne? Paran yok, düzenli bir işin yok, araban yok ve arkadaşının kanepesinde mi yatiyorsun? Hayır, teşekkürler. Bekle, gitar mı çalıyorsun? Bedenimi al.'" Başını salladı. "Bir gün gerçek bir yetişkin erkekten hoşlanacağım."

"Xander kesinlikle yetişkin bir adam," dedim. "Bana kalırsa, uzakta yaşaması dışında her şeye sahip. Çok çalışıyor, ailesine bağlı, beni güldürüyor, kocaman bir kalbi var ve beni hiç kimsenin anlamadığı kadar iyi anlıyor."

"Görünüşü de hiç fena değil," dedi Jess. "Ve ben onu sadece giyinik olarak gördüm."

"Giysisiz halinin oldukça hoş olduğunu doğrulayabilirim," dedim gülerek. "On üzerinden on."

"O zaman burada bizimle ne işin var?" Kayla dürtükledi. "Git konuş onunla. Hemen şimdi. Çık git buradan."

"Ama çok korkutucu." Pipetimin ucunu çiğnedim. "Ya o benim gibi hissetmiyorsa?"

Jess omuz silkerek, "O zaman kaderinde olmadığını anlarsın," dedi. "Ama en azından soracak kadar cesur olsaydın neler olabileceğini hep merak etmeyeceksin."

Şoförüm beni eve getirdiğinde, Xander beni yeni güvenlik şefimle tanıştırmak için bekliyordu - Marius adında, koyu tenli, derin ama nazik bir sesi ve keskin kahverengi gözleri olan iri bir adam. Xander bana onun hakkında her şeyi anlatmıştı ve birkaç dakika sonra neden favori aday olduğunu anlayabiliyordum. Özellikle küçük kızının fotoğrafını görmek istediğimde verdiği tepkiye bayıldım; hemen telefonunu çıkardı ve emeklemeyi yeni öğrenen sevimli bir bebeğin ve güzel karısının fotoğraflarını gösterdi.

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedim yorgun bir gülümsemeyle. "Gemiye hoş geldiniz."

Gülümsemesine karşılık vererek başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Yarın, Marius ve ben ödüllerin verileceği salona gidip etrafı kontrol edeceğiz. Wags ile güvenlik izni almamız konusunda konuştum. Sorun olmayacağını söyledi."

"Tamam." Sesim çatallaştı ve boğazım kurudu. Biraz suya ihtiyacım vardı. Belki biraz da ibuprofen. Başım ağrıyordu.

Xander bana dikkatle bakıyordu, sanki bir sorun olduğunu biliyor gibiydi. Ağladığımı anlayabilir miydi? Tekrar Marius'a döndü ve elini uzattı. "Bugün geldiğin için teşekkürler. Yarın dokuzda görüşürüz, evrak işlerini ondan sonra hallederiz."

"Kulağa hoş geliyor." Xander'ın elini sıktı ve bana başını salladı. "Yarın görüşürüz."

Onu dışarı çıkardıktan sonra Xander dirseğimi tuttu ve beni doğruca yatak odama götürdü. Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra beni kollarımın üstünden tuttu ve ciddi siyah gözlerle bana baktı. "Sorun ne bebeğim?"

Konuşmaya başlamak için ağzımı açtım ama eve gelirken prova ettiğim dikkatli sözler yerine gözyaşlarına boğuldum ve kendimi onun kollarına attım. Yüzümü ellerimin arasına alıp geniş ve rahatlatıcı göğsüne yaslanarak hıçkıra hıçkıra ağlarken o da bana sarıldı ve hiçbir şey söylemedi. Saçlarımı ve sırtımı okşadı. Beni nazikçe salladı. Kıyıdaki dalgalar gibi derin, yumuşak sesler çıkardı. Gözlerim kuruyana ve gömleği sıırıslıklam olana kadar ağladım ve içimde kalan tek şey birkaç ürperti oldu.

Sonunda başımın üstünü öptü. "Elbise olmadı mı?" Aynı anda hem güldüm hem de hıçkırdım. "Hayır, tam oldu." "Peki bu neyle ilgili?"

Ona şimdi söyle, diye düşündüm. Sadece . Cesur ol.

Derin, titrek bir nefes aldım. "Sen gittiğinde ne olacağından endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir şey yok. Kameralar mükemmel çalışıyor ve Marius sisteme aşına. Alarm sisteminiz çalışıyor, kapılarınızın hepsi güvenli, personelinizin hepsi geçmiş kontrollerinden geçti. Peyzajcınızdan havuzunuzun etrafına daha uzun bir çit çekmesini rica ettim ve bunun üzerinde çalışacak. Tur zamanı geldiğinde, Marius birkaç koruma daha tutacak. Güvendesin, yoksa seni bırakmazdım."

"Kastettiğim bu değildi."

Elleri saçlarımda hareketsiz kaldı.

"Bir dakika dinle Xander, tamam mı?" Başımı çenesinin altına sıkıştırarak -gözlerine bakmazsam daha kolay oluyordu- içimi döktüm. "Söyleyeceklerimin kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Benim hayatım, işim ve ailem burada Nashville'de, senin hayatın, işin ve ailen ise Michigan'da ve aramızda bir şeyler yapmaya çalışmak çok zor olurdu. Her zaman birbirimize veda ediyor olurduk. Seni her zaman özlerim."

"Ben de seni özlerdim," dedi sessizce.

"Mesele sadece Nashville ile Cherry Tree Limanı arasındaki mesafe değil. Birkaç ay içinde tekrar turneye çıkacağım ve bu ayrılık daha da kötü hissettirebilir. Yani, güven sorunlarım var. Seninle hiçbir ilgisi olmayan ve senin hatan olmayan derin güvensizliklerim var. Bu çok zor olur."

"Ayrılıklar zor olacaktır."

"Ayrıca, birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz. Belki de hissettiğimi sandığım şey gerçekten hissettiğim şey değildir. Belki de sadece seks çok iyi olduğu içindir. Belki de sana bu kadar çabuk ve tamamen güvendiğim içindir. Belki de seninleyken kendimi çok güvende hissediyorum ve bu duyguyu kaybetmekten korkuyorum. Ne dediğimi bilmiyorum ..." Kendimi çektim ve ona baktım. "Sadece veda etmek istemediğimi biliyorum."

Gözleri dumanlı ve ciddiydi. "O zaman siktir . Söylemeyelim."

Kalbim sonraki birkaç atışında tökezledi. "Ne?"

"Vedalaşmayalım." "Sen .

.. ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ben de senin gibi hissediyorum. Ve bunun neden yürümeyebileceğine dair sıraladığınız tüm nedenlerin geçerli olduğuna katılıyorum. Mesafe ve ayrı geçireceğimiz zaman kolay olmayacak. Ama savaşmadan seni bırakıp gidemem."

"Yapamaz mısın?" Gözlerim yaşlarla doldu ve tekrar onun sıcak, sert göğsüne sarıldım.

"Sikeyim hayır. Bana ne yaptığını bilmiyorum Kelly Jo Sullivan ama hoşuma gitti."

"Yüz milyon voltla vurulmuş gibi mi hissediyorsun?" Onun yerine ben sordum.

Güldü. "Aynen öyle hissettiriyor."

"Güzel." Onu sıkıca kavradım. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Bunu çalışıyorum. Acaba Austin ve Veronica'ya Buckley'nin açılışını yapıp yapamayacaklarını sorsam mı diye düşünüyorum."

"Hayır!" Arkama yaslandım ve ellerimi göğsüne koydum. "Asla olmaz. O barı kendin açmak için oraya geri döneceksin. Başka türlüünü kabul edemem."

Kaşlarını çattı. "Bu konuda bazı endişelerim var-"

"Xander, hayır. Bu ilişki hayallerimizin peşinden gitmekten vazgeçeceğimiz anlamına gelmiyor. Buckley's Pub'ın kapılarını açtığı gece orada olmamanın nedeni olmayı reddediyorum. Uçak rezervasyonu yaptın mı?"

"Evet. Perşembe sabahı için."

"Güzel. O uçakta olacaksın, hepsi ." Kaşlarını çattı. "Şimdi kim patronluk taşıyor?"

"Bana bulaşmış olmalısın."

Gözleri parladı ve ağzını açtı, ben de hemen parmaklarımla ağzını kapattım. "Edepsiz şakalar yok. Çok tatlı bir sohbet yapıyoruz."

"İyi," diye mırıldandı. Parmaklarımı öptü, sonra bileğimden tutup elimi dudaklarından çekti. "Ama kayıtlara geçmesini istiyorum ki büyük şovunun olduğu gün ayrılmayı doğru bulmuyorum. Senin için orada olmak istiyorum."

"Orada kalbimde olacaksın ve televizyondan izleyebilirsin" dedim. "Hey, bir fikrim var! Seni düşündüğümü anlaman için verebileceğim küçük bir işaret bulalım."

"Buna ne dersin?" Sakso çekiyormuş gibi yaptı, yumruğu yüzündeydi, dili yanağının içini dürtüyordu.

"Hayır, bunu kamera karşısında yapmayacağım. Şöyle bir şey demek istemiştım." Göğsüme üç kez vurdum, tam kalbimin üzerine.

"Evet, senin fikrin muhtemelen daha uygun," dedi omuz silkerek. "Öyle yapalım."

"Mükemmel. Perşembe günü arayın." İçimi çektim. "Duke'a beni almasına izin vereceğime söz verdim, böylece birlikte gelebilecektik. Keşke yapmasaydım."

Xander hırladı, gözleri kısıldı.

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Ama medyaya tekrar birlikte *olmadığımızı* açıkça belirteceğim. İster inanın ister inanmayın, Duke aramızdaki ilişkiyi sıradan tutma sözünü tuttu."

Xander'ın alnındaki çizgiler derinleşti. "Ona güvenmiyorum. Asla da güvenmeyeceğim."

"Ama bana güveniyorsun, değil mi?"

"Evet." Yüzü gevşedi ve alnından öptü. "Elbette sana güveniyorum."

"Güzel." Tekrar arkama yaslandım ve tişörtünün önündeki devasa ıslak lekeleri görünce irkildim. "Eyvah. Tişörtün için üzgünüm."

"Gömleğimi sikeyim. Tamam mıyız?"

"Kesinlikle." Gülümsedim ve göğsüme üç kez vurarak gözleriyle buluştum. "Aramızda bir anlaşma var, sen ve ben."

Her zamanki koşumuza çıkamayacak kadar bitkin olduğum için Xander'a bensiz çalışmasını söyledim. Bunun yerine havuzda yavaş ve kolay turlar attım, sonra havluya sarındım ve bir şezlonga uzandım. Gözlerimi kapatıp derin, sakinleştirici nefesler aldım. Kendimi sıcak, altın rengi bir ışıkla çevrelenmiş olarak hayal ettim. Minnettar olduğum her şeyi düşündüm.

Xander listenin başındaydı. Ona hislerimle ilgili gerçeği söylediğim için kendimle gurur duyuyordum. O üç korkunç kelimeyi söyleyecek cesaretim olmasa bile, yine de bir risk almıştım ve karşılığını almıştım.

Elbette zor olacaktı ama içimden bir ses bu işi başarabileceğimizi söylüyordu. Birlikte o kadar iyiydik. Her iki taraf için de çaba ve fedakârlık gerekecekti ama buna değecekti. Kevin'in, hayatını kurtardığı adamla -beni koruması için tuttuğu adamla- bir ilişkim olduğu haberine vereceği tepkiyi hayal ederek gülümsedim. Yüzünü görebilmek için bunu ona şahsen söyleyebilmeyi umuyordum. Ne kadar karşı koymuş olsam da kardeşimin seçimi için kesinlikle minnettardım.

Sesim için de minnettardım. Sağlığım için. Ailem için. Bu ev için. Kariyerim. Takımım. Taraftarlarım. Bana verilen fırsatlar. Henüz gelmemiş fırsatlar. Duygusal ya da fiziksel olsun, yaşadığım zorluklar için bile minnettar olacak bir alan buldum. Yaşadığım her şey beni bugün olduğum yere getirmişti ve ben iyiydim. İleriye dönük değişiklikler yapmak istersem . Korkunun yoluma çıkmasına izin vermek zorunda değildim.

James Bond denen adam para istediğinde geri adım atmamıştım. Duke'e karşı çıktım. Xander'a olan hislerimi itiraf ettim. Ve zamanı geldiğinde, PMG'ye karşı duracaktım. Kelly Jo Sullivan olarak yapmak istediğim kaydı yapmama izin vermezlerse, ayrılacaktım. Benim için önemli olan müzikti.

Yüzüme bir gölge düştü ve onun Xander olduğunu sandım. "Her zaman güneşimi engelliyorsun."

"Üzgünüm, fıstık."

Gözlerimi açtığımda babamın orada durduğunu gördüm. "Baba." Ayağa kalktım ve ayaklarımı yere doğru sallayarak havluyu daha sıkı sardım.

"Kalkmayın. Seni rahatsız etmek istememiştim." Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu, yüzü bana dönüktü. Ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Burada ne düşünüyorsun?"

"Pek çok şey."

"Büyük hafta, ha?"

"Evet."

"PMG anlaşması hakkında daha fazla düşündün mü?" "Biraz."

Suyu test ettim. "Çekip gidebilirim."

Alınmış görünüyordu. "Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü benim için anlamı olan bir müzik yapmak istiyorum. Ve bu konuda söz sahibi olmamaktan bıktım."

"Ama sana iyi davrandılar. Duke bunu yapmanın delilik olacağını düşünüyor-" "Duke'un ne düşündüğü gerçekten umurumda değil," dedim kararlılıkla.

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Sadece onu dinlemen gerektiğini düşünüyorum."

O seni önemsiyor."

"Bundan şüpheliyim."

"İkinizin bir geçmişi var," dedi sertçe. "Ve tarih önemlidir."

"Evet, tarih önemlidir. Ve o bana iyi davranmadı baba." Gözlerine baktım. "Şimdi ne derse desin, o zamanlar bana iyi davranmadı. Beni incitti."

Babamın gözlerinde öfke parladı. Omurgası dikleşti. "Seni incitti mi?"

"Yumruklarıyla değil. Fiziksel bir şey değildi."

"Oh." Sanki duygusal acım önemsiz bir şeymiş gibi tekrar rahatladı.

"Tüm ilişkilerde inişler ve çıkışlar olur."

"Bana sadık değildi."

"Ama seni hala seviyor. Sevdiğini biliyorum."

"Bu yeterli değil, baba." Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Birini sadece sevmek yeterli değildir. Onlara ciddi olduğunu göstermelisin. Kalmalısın."

Çenesi titredi. "Bazı insanlar bunun için yaratılmamıştır. Bu yüzden alabildiğin zaman alabildiğini alırsın."

Aşk hakkındaki çarpık felsefesinin kendi yetiştirilme tarzından kaynaklandığını biliyordum ve neredeyse adım atacaktım. Ama sonra The Broken Spoke'ta dans ettiğimiz gece arabada Xander'a söylediklerimi hatırladım. Çalıştığım kelimeleri.

"Benim istediğim sevgi bu değil baba. Yeterince iyi değil."

"Bu yüzden mi bana kredi vermiyorsun? Yeterince iyi bir baba olamadığım için mi?"

"Durum bundan daha karmaşık."

"Kimse mükemmel değildir Kelly Jo," diye karşı çıktı, yapacağını bildiğim gibi. "Senin sorunun da bu. Mükemmellik bekliyorsun. Seni seven insanlar kusurlu olduğunda bununla başa çıkamıyorsun."

"Evet, kabul edebilirim baba. Senin kusurlarını kabul edebilirim. Ve seni seviyorum, seviyorum." Ayağa kalktım. "Ama ben daha iyisini hak ediyorum."

Onu orada bırakarak eve doğru yürüdüm. Bacaklarım titriyor, göğsüm ağrıyor ve gözlerim yaşlarla doluyordu.

Ama yapmıştım.

Bu lanet *gün* de neydi?

Doğruca bodrumdaki spor salonuna gittim ve Xander'ı minderde hayatı buna bağlıymış gibi sınav çekerken buldum. Beni görünce ayağa fırladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Hey. İyi misin?"

Kollarımı ona doladım. "Ben iyiyim," dedim nefes nefese. "Babama o sözleri söyleme şansım vardı ve söyledim. Söyledim!"

"Vay anasını. Gerçekten yaptın mı?" Bana biraz daha sıkı sarıldı. "Tüm vücudun titriyor."

"Biliyorum." Üzerinden sıyrıldım ve havlumu düzelttim. "Ama ben yaptım o."

Nemli saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seninle gurur duyuyorum."

Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi. Yani, değişeceğini sanmıyorum. O neyse o. Ama şu anda kendimi ezilmiş bir paspas gibi hissetmiyorum ve bu iyi bir şey."

Beni tekrar kendine çekti. "Bu çok iyi bir şey."

Gözlerimi kapatıp içime çektim. "Ter gibi kokuyorsun. Hoşuma gitti."

"Neden havlunu ve takım elbiseni çıkarmıyorsun?"

Sen?"

Güldüm. "Benim daha iyi bir fikrim var. Neden yukarı çıkıp birlikte duş almıyoruz? Sonra sipariş verip akşam yemeğini üst kattaki yatak odama getirebiliriz ve gecenin geri kalanında herkesi görmezden geliriz."

"Hımm. Senin fikrin daha fazla sabır gerektiriyor." "Ama daha uzun sürer."

"Doğru. Sanırım senin için sabırlı olabilirim." Kıçımı çimdikleyerek beni çığlık attırdı. "Pratiğe ihtiyacım olacak."

Çarşamba günü Duke ve ben son bir prova yaptık; bu prova sırasında eski sevgilime hâlâ aşıkımışım gibi görünmek için sahip olduğum tüm oyunculuk yeteneğimi kullandım, ikinci bir şans için çaresiz bir kadındım. Elini tuttum. Yaklaştım. Soğuk mavi gözlerine baktım ve kendimi kaybetmiş gibi davrandım.

İçimde hiçbir şey hissetmiyordum, hatta belki hafif bir tiksinti bile. Evet, yakışıklıydı ama bana duygusal olarak yaptıklarının ötesinde, fiziksel olarak bana hiç çekici gelmiyordu. Uzun boylu ve sıırım gibiydi, Xander'ın kas gücüne sahip değildi. Buz mavisi gözleri Xander'ın için için yanan kahverengisinin sıcaklığından ve derinliğinden yoksundu. Dişleri çok beyaz, saçları çok sarı, kıyafetleri çok şık, sesi çok yumuşak, çenesi çok zayıf, kolonyası çok güçlüydü.

İşimiz bittiğinde ve mikrofonlar kapandığında Duke bana kişisel olmayan bir şekilde sarıldı ve iki elimden tuttu. "Bunu yaptığımız için çok mutluyum. Yerimi doldurduğun için çok teşekkürler."

"Sorduğun için teşekkürler."

"Sesin harika geliyor," dedi. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Sanki sesinde farklı bir şey varmış gibi. Daha zengin, daha olgun."

"Teşekkür . Harika bir şarkı."

"Hey, Duke?" diye seslendi bir yapımcı. "Bir konuda sorumuz var."

"Gitmeliyim," dedim. "Bu öğleden sonra son bir provam var."

Başını salladı. "Yarın görüşürüz. Seni dörtte alayım mı?"

"Olur. Ama sadece arkadaş olduğumuzu açıkça belirtelim, tamam mı?"

"Sadece arkadaşız," dedi göz kırparak. "Söz veriyorum." Omzumu sıktı ve yanımdan geçti.

Bu göz kırpışı hoşuma gitmemişti ama bunu unutmaya karar verdim - sadece provamı bitirip eve gitmek istiyordum, Xander gitmeden önce onunla geçirebileceğim son dakikayı geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Beni terk etme fikrinden hâlâ nefret ediyordu ama ona bir sürprizim vardı. Marius'la anlaşır anlaşmaz, Buckley's Pub'ın açılışında orada olabilmek için Michigan'a bir uçak bileti ayırtmayı planladım. Xander'ın tüm bu süre boyunca çılgınca meşgul olacağını biliyordum ama bu beni rahatsız etmeyecekti. Önemli olan birbirimizin hayallerini desteklemektir.

Bu konuda iyi olacağımıza dair bir his vardı içimde.

YİRMİ DÖRT

xander

"BELKI DE GITMEYECEĞİM." Üstünde yatıyordum, vücutlarımız hala terden ıslanmıştı, sikim hala içindeydi. Eğer uçağıma yetişmek istiyorsam, yarım saat içinde havaalanına gitmem gerekiyordu.

Ellerini sırtıma vurdu. "Xander, eğer bu yataktan hemen kalkmazsan, seni dışarı atacağım."

"Dene."

Topuklarını arkasına gömdü. "Dinle, bazılarını biliyorum *hareket eder.*"

Güldüm. "Sana öğretmediğim bir şey yoksa, tüm hareketlerini tahmin edebilirim."

"Xander. Senin *gitmen* gerek. Zaten kalkıp hazırlanmaya başlamam gerekiyor. Glam ekibim birazdan burada olur."

"Tamam, gidiyorum." Ona son bir öpücük verdim ve isteksizce kendimi dışarı attım. "Ama sadece bir glam ekibi kulağa korkunç geldiği için."

Hızlı bir duş aldım, onu bugün terk etmenin yanlış bir karar olduğu hissinden kurtulmak için çok uğraştım. Ama ne zaman bugün kalıp yarın gitmeyi teklif etsem bana karşı çıktı. *Xander, saçmalama! Açılış yarın. Ya uçağın rötar yaparsa? Ya barda son dakikada acil bir durum çıkarsa? Ya sadece senin verebileceğin bir karar varsa?*

Haklıydı ama midemdeki o çukur kapanmazsa ne olayım. Ona Hooper'la karşılaşmamdan bahsetmiştim ama o bunu görmezden gelmişti. "Kabul et, farkında bile olmadan adresimi milyonlarca insana yayınlayan bir fotoğraf paylaştım. Ortaya çıkan tek kişi o olduğu için şanslıyız."

"Ama sence de bu garip değil mi?" diye sordum. "Neden sadece o vardı?"

"Belki de o kadar popüler değilimdir," diye şaka yaptı. "Belki de Hoop'un zahmet etmesine bile sevinmeliyim."

Bunun için onu kafasına kilitledim, parmak uçlarımı kafa derisine sürttüm.

Ancak tüm şakalar ve önseziler bir yana, geçici de olsa ona veda etmekten nefret ediyordum.

"Buna alışmamız gerek," dedi ön kapıda. "Çok sık gelip gideceğiz - kelime oyunu yapmıyorum."

Gülümsedim ama onu son bir kez öperken hâlâ huzursuz hissediyordum. "Bu gece biraz kış tekmele. İzliyor olacağım."

"Teşekkür . Deneyeceğim." Karnına dokundu. "Gerginim."

"Onları dize getireceksin." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Tıpkı bana yaptığın gibi."

"Güvende ol," diye fısıldadı. "Ben de güvende olacağım."

" olduğunda beni ara." Ön kapıyı açtım, söylemek istediğim sözler boğazımda . "Yakında görüşürüz, bebeğim."

Bana bir öpücük verdi ve ben de kendimi dışarı çıkmaya zorladım. İçgüdülerime güvenip kalmalıydım.

YİRMİ BEŞ

Kelly

Xander'ın arkasından kapıyı kapattıktan sonra bir fincan kahve almak için mutfağa gittim. Annemi bornozuyla tezgahın başında otururken buldum, gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü şişmişti. Elinde bir tomar kağıt mendil vardı.

"Anne?" Telaşla yanına oturdum ve omzuna dokundum. "Neyin var?"

"Yine gitti. Gitti."

Her seferinde acıttı. Her seferinde. Tek seferde. Her seferinde. "Özür dilerim."

"Dedi ki- dedi ki-" Göğsü sıkıştı ve elindeki mendille gözlerini sildi.

"Sanırım ne söylediğinin bir önemi yok."

"Pek sayılmaz." Omzunu okşadım ve yumuşak bir sesle konuştum. "Çoğu zaman bir şey ifade etmeden konuşuyor."

"Her zaman değil," diyerek beni bir kez daha şaşırttı.

Onu.

"Her değil," diye izin verdim. "Ama kadar çok ki, gerçekten yeni bir sayfa açmakla ilgili söylediklerine güvenin."

Gözleri kapandı ve başını salladı, yanağından bir damla yaş süzüldü. "Keşke onu sevmeseydim," dedi. "Keşke bu kadar önemsemeseydim."

"Ben de." Koluna sarıldım ve başımı omzuna yasladım. "Ama belki de yapmamız gereken onu uzaktan sevmektir." Bir nefes aldım ve bir süredir düşündüğüm şeyi söyledim. "Belki de bizi tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratması için eve dönmesine izin vermemeliyiz."

Bir dakika sessiz kaldı. "Bana ne söylediğini anlattı."

Donup kaldım. Gittiği için beni mi suçlayacaktı? "Ve seninle gurur duydum," diye bitirdi.

Boğazım düğümlendi. "Teşekkürler anne. Ben de kendimle gurur duyuyordum."

"Ve sanırım haklısın. Bir dahaki sefere eve gelmeye çalıştığında kapıları kilitleyip alarmı açacağız. En azından kendime daha fazla saygı duymaya çalışmalıyım."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bunu söylediğimi bana hatırlatman
gerekebilir." Burnumu çekerek güldüm.

"Bunu yapabilirim."

Başımın üstünü öptü. "Xander gitti mi?" "Evet."

"İyi misin?"

"İyiyim."

"İyi bir adama benziyor." "O

en iyi türden bir adam." "Ona

aşık mısın?" "Deli gibi."

Yumuşak bir şekilde güldü. "oluyor. Yani geri dönecek mi?"

"Kesinlikle öyle umuyorum. Bir ara Michigan'a gidip onun yaşadığı yeri
görmeye ne dersin? Cherry Tree Harbor çok güzel bir kasaba. Bence çok
seversin."

"Peki ya ayılar? Ya gri sıçan yılanları?" "Tek bir tane
bile görmedim."

"Tamam o zaman. Sanırım bu kulağa hoş geliyor."

"Öyle olacak." Kolunu son bir kez sıktım ve ayağa kalktım. "Şimdi biraz
kafein alsam iyi olacak. Uzun bir gün olacak."

"Kafein!" Annem dehşetle baktı. "Bu cildini susuz bırakır ve sarkar.
Bugün bunu istemezsin. Onun yerine sana bitki çayı yapayım."

"Tamam, anne." Gülümsedim ve tekrar oturdum. "Bu hoşuma gider."

Sabahın geri kalanı ve öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçti. Duş aldım,
tırış oldum, şampuanlandım, saçlarımı kremledim, peeling yaptım,
maskeledim ve nemlendirdim. Glam ekibi geldi ve tırnaklarımı, saçımı ve
makyajımı yaptı. Tasarımcının asistanı ve stilistim göz alıcı gümüş elbiseyi
giymeme yardım etti. Etkinlik için ödünç aldığım zümrüt ve elmas
mücevherler bileğimde, boğazımda ve kulaklarımda parıltıyordu.

Dörde birkaç dakika kala aynaya son bir kez baktım. Camda
gördüklerimden memnundum. Saçlarım omuzlarımda üzerinden

büyük, gevşek dalgalar. Yeşil gözlerim uzun takma kirpiklerimin altından fırlıyordu. Cildim ışıltılı, yanaklarım parlak görünüyordu. Dudaklarım koyu kiraz kırmızısına boyanmıştı. "Eee?" Ekibe sordum. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Mükemmellik," dedi Kayla.

"Muhteşem görünüyorsun." Jess gülümsedi. "Xander fotoğraflarını göreceksin ve aklını kaçırarak."

Camda onun gözleriyle karşılaştım. Glam ekibi sihirlerini sergilerken, ona ve Kayla'ya Xander'la yaptığım konuşmadan ve aramızdaki ilişkiyi yürütmek için nasıl anlaştığımızdan bahsetmiştim. "Teşekkür ederim."

Annem odaya girdi. "Duke burada," dedi. Sonra bana baktı ve nefesi kesildi. "Ah, bebeğim. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler anne."

Yanıma geldi ve ellerimi tuttu. "Seninle çok gurur duyuyorum Kelly Jo. Hâlâ benim bebeğimsin ama bana sebat, dayanıklılık ve kendine sadık kalma konusunda çok şey öğrettin."

"Kes şunu anne." Bir elimi geri çektim ve yüzümü yelpazeledim. "Beni şu anda ağlatma."

Güldü. "Tamam, . Sen git ve onları şaşırt. Ben izliyor olacağım."

"Teşekkürler." Derin bir nefes aldım ve yansıma son bir kez baktım. Süslenmiş olabilirdim ama saç spreyi, ruj ve mücevherlerin altında kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordum. Tenimin içinde kendim gibi hissediyordum.

Ve korkmuyordum.

Duke, renkli camlı siyah cipin arkasında onuncu kez, "Büyüleyici görünüyorsun," dedi. "Gözlerimi senden alamıyorum."

"Teşekkür ederim." Bir yana sallanan bacağının bana değmemesi için kapıya biraz daha yaklaştım.

"Haliya vurduğumuzda gelecek tepkilere hazır mısınız? Kaos olabilir."

"Ben hazırım."

Araba yavaşladı ve ben gözlerimi önüme diktim.

"Biliyor musun, bir şekilde farklı görünüyorsun," dedi düşünceli bir şekilde. "Muhteşem ama farklı."

"Makyaj yüzünden olmalı."

"Hayır. Ondan değil. Sadece sende farklı olan bir şey var. Ne olduğunu anlayamıyorum."

Güzel, diye düşündüm.

Araba durdu. "Peki, ne diyorsun, Peri kızı? Onlara istediklerini vermeye hazır mısın?"

"Lütfen bana öyle demeyin. Ben bu gece Kelly Jo Sullivan'ım. Ve ilerliyorum."

"Etiket bunu onayladı mı?"

"," dedim, kendime hak ettiğimden daha fazla güvenerek.

Duke'un tarafındaki kapı açıldı. Dışarı çıktı ve bana elini uzattı. Ağır gümüş elbisenin içinde biraz zorlanarak koltuğa kaydım ve avucumu onununkine koydum, aracın dışındaki çığlık atan kalabalığın çoktan farkına varmışım.

Son bir derin nefes aldım, bir gülümseme yapıştırdım ve dışarı çıktım. Duke'un kolu hemen belime dolandı.

Sıkı.

YİRMİ ALTI

xander

Telefonumdaki güncellemeyi aldıktan sonra "Lanet olsun," diye mırıldandım. Uçuşum *yine* ertelenmişti.

Zaten iki kez rötar yapmıştık. Saat ğleden sonra e geliyordu, yani beş saatten fazladır bu lanet havaalanında oturuyordum.

Yorgun ve huysuzdum, Kelly bana ulaşamamıştı ve midem düğümlenmişti. Belki de acıkmıştım. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

El çantamı omzuma atarak kapıdan çıktım ve barında birkaç boş yer olan bir restoran görene kadar terminalde dolaştım. İçeri girip oturdum ve barmen yanıma geldiğinde bir bira ve kulüp sandviçi sipariş ettim.

"Hemen geliyorum," dedi gülümseyerek. Siyah yakalı gömleğinin üzerinde altın harflerle Kate yazıyordu.

Ben orada otururken Zach Barrett'tan Lawrence Hooper'ın uçuş bilgilerini içeren bir mesaj geldi. Hızlıca taradım. Sürpriz yoktu - Perşembe günü uçmuştu, Kelly'nin geldiğ gün, evin adresini gösteren selfie'yi paylaştıg gün. Fotoğrafi görmüş ve ilk iş uçağı atlamış olmalıydı.

Sonra biraz daha yakından baktım.

Günler anlamlıydı ama *saatler* değildi. İlk uçağı Nashville'den sabah dokuz sularında, Kelly'nin o fotoğrafi paylaştımasından çok önce kalkmıştı.

Ne oluyor lan? Hooper onun nereye gittiğini nereden biliyordu? Ona kim haber verdi?

Ona buraya geleceğini kimin bildiğini sorduğumu hatırlıyorum; verdiğ cevap ailesi, asistanı, menajeri ve Duke olmuştu. Ama o gün Cuma ğleden sonraydı ve Kelly'ye göre Duke onun nerede olduğunu sadece o gün öğrenmişti. Ve diğr herkese güvenilebileceğini iddia etmişti.

Peki yerini kim sızdırdı? Ve neden? Reklam için mi? Para için mi? Onu takip etmek için mi? Bir cevap bulana kadar içimi kemirmeye devam edecekti. Hooper'a ve bana karşı dürüst olmasının onun yararına olacağına ikna etmeliydim. Ama o pisliğ nasıl bulacaktım?

Ben bunları düşünürken yanımdaki adam kredi kartını kaldırıp salladı. "Hey, çekimi alabilir miyim?"

Kate bilgisayara bir Çeyler yazarak, "Bir saniye," diye cevap verdi. Döndüğünde adamın kredi kartını aldı ve baktı. "James Bond mu? Bu gerçekten senin adın mı?"

"Kesinlikle öyle, tatlım." James Bond mu?

Adama yan gözle baktım. Beyaz tenli. Sarı saçlı. Uzun boylu ve kaslı, fedai gibi. Kelly'den on bin dolar almaya çalışan pislik bu muydu?

"Güzel isim," dedim. "Peki sen casus musun?"

Başını çevirdi, gözleri vücudumu ve dövmelemlerimi taradı. Biraz daha dik oturdu, göğsünü kabarttı. "Hayır. Ben özel güvenlikte çalışıyorum."

Bum.

"Öyle mi? Koruma gibi mi?"

"Evet." Bağırsaklarını emmeye çalıştı.

"Peki hiç büyük ünlüleri korudun mu?" "Bir sürü," diye övündü. "Ama hepsi berbattı."

Komik bir şey söylemiş gibi güldüm. "Tanıdığım biri mi?"

Adını hiç duymadığım birkaç kişiyi saydı. Ve sonra. "Ben de Pixie Hart için çalıştım. Şarkıcı olan."

"Öyle mi? Çocuklarım onu seviyor. İyi birine benziyor."

"O da diğerleri gibi kaltağın teki," dedi ve ben de ona yumruk atma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. "Beni sebepsiz yere kovdu."

"Ciddi misin?" Biram geldi ve elimi o kadar sıkı sardım ki bardağın kırılabilceğini düşündüm.

"Evet. Takımdaki diğer birkaç kişi paparazzilere bahşış vermek için para almak gibi bazı karanlık işler çeviriyordu ama ben yapmadım ve yine de kovuldum."

"Yani paparazziler güvenlik ekibine bahşış için para mı ödüyordu?"

Çeki imzalarken başını iki yana salladı. "Yok artık, o adamların hiç parası yok. Bilgileri sızdırmaları için adamlara para ödeyen eski erkek arkadaşıydı."

Derin nefes al. Burundan al. Ağızdan dışarı. "Eski erkek arkadaşı fotoğrafçılara bilgi sızdırması için güvenlik ekibine para mı verdi? Neden?"

"Kim bilir?" Kalemi yere bıraktı. "Muhtemelen sadece onunla dalga geçmek için."

Adam tam bir ."

"Dünya onlarla dolu," dedim sandalyemden kalkarken. Yemeğimi bile beklemeden bara para attım ve telefonumu kulağıma götürerek restorandan çıktım. Kelly'nin telesekreteri açtı ve bir mesaj bıraktım. "Selam bebeğim, benim. Lütfen müsait olduğunda beni ara." Sonra Marius'u aradım ve onun da sesli mesajını aldım.

Siktir!

Bagaj teslim tabelalarını takip ederek bir çıkışa doğru olabildiğince hızlı koştum. Taksi kuyruğunda beklemek yıllarca sürecekti gibiydi. Orada dururken her şeyi birbirine bağlamaya çalıştım. Duke fotoğrafçıları ihbar etmeleri için salak güvenlik görevlilerine para vermişti ama bu bilgiyi nereden alıyordu? Kadının yakın çevresinden biri mi ona bilgi veriyordu? Bok kafalı babası mıydı? Wags ona böyle ihanet eder miydi? Asistanı ihanet eder miydi? Jess'in ya da Wags'in ona bunu yapacağına inanmakta güçlük çekiyordum. Belki de plak şirketinden başka biri, bir halkla ilişkiler görevlisi ya da öyle bir şey, onun nerede olduğunu öğrenmiş ve bunun iyi bir reklam olacağını düşünmüştü.

Ve Duke. Onu düşündüğümde, kırmızı gördüm. Eğer o şerefsiz ben de işin içinde olduğum için onunla yatmaya devam edebileceğini sanıyorsa, başına başka bir şey gelmişti. Bugün onun yanında olduğunu, ona iyi bir insan olduğu için güvendiğini her düşündüğümde, kıcına tekme basmak istiyordum.

"Orospu çocuğu," diye bağırdım ve önümdeki adamın omzunun üzerinden dikkatli bir bakış atmasına neden oldum.

On dakika sonra bir taksiye binmiş tiyatroya doğru gidiyordum. Ne yazık ki iş çıkış saatiydi ve şehirde trafik tıkanmıştı. Gözlerimi kapatarak, onu bırakmamamı söyleyen o içgüdüsel hissi görmezden geldiğim için kendime lanet ettim.

Bir daha asla.

YİRMİ YEDİ

Kelly

Kırmızı halıda bana biraz fazla yakın durmasına rağmen Duke genel olarak söz verdiği gibi davrandı.

Muhabirler ya da fotoğrafçılar tekrar birlikte olup olmadığımızı sorduklarında "Sadece arkadaşız" diye bağıyordu. Ama sesindeki samimiyetsizliği duyabiliyordum, sanki verdiği cevap herkesin dahil olduğu bir şakaydı.

Milton'a girmeden hemen önce canlı bir televizyon röportajı yaptık. Muhabir kimleri giydiğimiz ve bu geceyi bu kadar özel kılanın ne olduğu hakkında olağan sorular sordu. Duke kolunu bana dolamaya devam etti ve ben de onun pençesinde rahatsız bir şekilde kıvrınmamaya çalıştım.

"Tabii ki sormak zorundayım, söylentiler doğru mu?" Muhabir büyük kırmızı dudakları ve parlak beyaz dişleriyle bize gülümsedi. "Siz ikiniz tekrar birlikte misiniz?"

"Dedikodulara kulak asmamalısın, Carrie," diye alay etti Duke. "Pixie ve ben sadece iyi arkadaşız."

"Bu doğru mu?" Carrie mikrofonu yüzüme tutarak sordu.

Bugün bana Kelly diye hitap etmesini özellikle istediğim halde bana Pixie demesine kızarak gülümsemeyi başardım. "Bu doğru. Biz sadece arkadaşız. Aslında başka biriyle çıkıyorum."

Carrie'nin gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. "Kim o?"

"Şimdilik gizli tutuyorum," dedim, Duke'ün yanımda öfkeden kaskatı kesildiğini hissederek.

"Ooooh, gizemli bir adam!" Carrie güldü ve kameraya konuştu. "Bunu ilk burada duydunuz. Sana dönüyoruz, James."

Duke beni Milton'a götürdü ve bir kenara çekti. "Bu da neydi böyle?"

"Ne?" Masumca söyledim. Marius yakınımda duruyordu, bu yüzden korkmadım.

"Biriyle mi çıkıyorsun?"

Kiminle?" "Seni ilgilendirmez."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve burnundan nefes verdi. "Tuzağa düşürülmekten hoşlanmıyorum, Pixie."

"Ben Kelly," dedim. "Benim adım Kelly Jo Sullivan. Bunu unutmayın lütfen."

"Duke?" Reklamcısı omzuna dokundu. "Sahne arkasına gitmeliyiz." Etrafına bakındı. "Ve bu çok halka açık."

"Bize bir dakika verin," diye tersledi. Avuçlarını havaya kaldırdı. "Bakın, özür dilerim. Bugün tansiyon çok yüksek. Daha sonra konuşabiliriz. Hadi hepsine iyi bir gösteri sunalım."

"Peki," dedim, ama onunla daha sonra konuşmak gibi bir isteğim yoktu. Xander'ı şimdiden özlemiştim. Ona gitmesini söylediğim için üzgündüm.

Sahne arkasında Duke bir tarafa gitti, ben diğer tarafa yönlendirildim.

Soyunma odasında saç ve makyaj ekibi bana rötuş yaptı ve Jess içeri girdiğinde çok mutlu oldum. "Hey! Telefonumu hemen görebilir miyim?"

"Elbette," dedi ve çantasından çıkardı.

Ama servis yoktu. "Kahretsin. Mesaj bile gönderemiyorum."

"Burası en kötüsü," dedi kuaför. "Burası karanlık çağlardan kalma bir zindan gibi."

İç çekerek telefonumu Jess'in çantasına geri bıraktım. "Sanırım daha sonraya kadar beklemem gerekecek."

Hazır olduğumda, Marius benimle sahne kapısına kadar yürüdü, orada siyah giyimli, kordonlu ve elinde bir pano tutan biri ona beni salonda bekleyebileceğini söyledi. Kanatlardan aynı kapıdan çıkacaktım.

Marius bana baktı. "Seninle oraya gelmemi ister misin?" "Buna izin yok," dedi elinde pano olan sıksa adam.

Korumam ona bir böcekmiş gibi baktı. "Sana sormadım." "Ben iyiyim, Marius." Koluna dokundum. "Beni burada bekleyebilirsin." Cevabım onu pek heyecanlandırmadı ama başını salladı. "Tamam."

Pano görevlisi beni sahne arkasına getirdi ve karnım zıplamaya başladı.

Duke gösteriyi kendine özgü Güneyli çekiciliği ve playboy cazibesiyle yaptığı küçük bir konuşmayla açtı. Dürüst olmak gerekirse, beni Kelly Jo Sullivan olarak tanıttığında şok oldum. Nedense bunu yapmayacağına ikna olmuşum.

"Bu gece şehrimizi, tarihimizi, müzisyenlerimizi, şarkılarımızı ve onlara ilham veren ilişkilerimizi kutlamak için buradayız" dedi. "Şimdi de benim için çok özel olan birini anons etmek istiyorum. Onu bir isimle tanıyor olabilirsiniz ama o hala country müziğin sevgilisi. Lütfen Bayan Kelly Jo Sullivan'a hoş geldin dememe yardım edin."

Sahnede ona katıldığımda kalbim göğsümde çarpıyordu ve arkamızdaki grup açılış parçalarını çalarken, Xander izliyor olabilir diye göğsüme üç kez vurdum. Sonra müziğin ruhumu doldurmasına, odadaki enerjinin beni yükseltmesine ve şarkı sözlerinin hikâyeyi anlatmasına izin verdim. Zamanda geriye gitmeyi, affetmeyi ve unutmayı, yeniden aşık olmayı arzulayan bir kadın rolünü oynadım. Elimden gelen en etkileyici performansı sergilemek için Xander'ı, kulübedeki günlerimizi, onun nabzımı nasıl hızlandırdığını, tenimi nasıl ısıttığını ve kalbimi nasıl açtığını düşündüm. Duke'a bakıyor olabilirdim ama söylediğim her nota, ağzımdan çıkan her kelime başka bir adam içindi.

Ama aynı zamanda kendim içindi. Bu performansın benim için büyük bir şeyin olduğunu biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissettim. O şarkıda her şeyimi ortaya koydum ve bittiğinde tüm salon gürleyen alkışlarla yankılandı.

Duke elimi tuttu ve sertçe sıktı. Ona baktığımda gülümsedi ve ben gülümsedim. İçimde bir iyi niyet parıltısı alevlendi. Bu topluluğa karşı bir sevgi. Belki o ve ben arkadaş olabilirdik. Belki bana davranış biçimi için onu affedecek gücü kendimde bulabilirdim ve yolumuza devam edebilirdik. Duke Pruitt'i düşman olarak görmek istemiyordum. Belki bu çit onarılabilirdi.

Bu yüzden elimi tutup beni planlandığı gibi sol sahne yerine sağ sahneden çıkmaya yönlendirdiğinde, ben de onunla birlikte gittim. Kanatlara ulaştığımızda bana döndü. "Bir dakikan var mı?"

"Koltuklarımıza gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Seninle gerçekten konuşmak istiyorum. Lütfen. Önemli bir konu. Ve sadece bir dakika sürecek."

Tereddüt ettim, sonra pes ettim. "Tamam."

Elimi tuttu. "Benimle yukarı gel. Burada bir ofisim var. Orada konuşabiliriz."

Bir kapıyı açıp beni karanlık, dar bir merdiven boşluğuna çekerken, "Güvenliğime haber vermeliyim," diye itiraz ettim.

"Gerek yok. Sen benimlesin." Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. "Tamamen güvendesin."

Kafamın içinde bir alarm zili çaldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana söyledim. Ofisime."

", Duke. Topuklu giyiyorum. Ve bu elbisenin içinde hareket etmek kolay değil." "Üzgünüm, sevgilim." Biraz daha yavaş hareket etti. "Orada harikaydın. Sesin hiç bu kadar iyi çıkmamıştı. Seslerimiz mükemmel uyum sağlıyor, sence de öyle değil mi?"

Sadece bir kat merdiven çıktıktan sonra iyi aydınlatılmış bir koridora açılan kapıyı açtı ve ben de rahat bir nefes aldım.

"Teşekkür . Evet, iyi gittiğini düşünüyorum."

"Eee?" Beni koridordan geçirip soldaki son kapıyı açarken güldü. "Evi yıktık. Alkışları duymadın mı?"

"Duydum." Odaya girdim ve etrafa bakındım. Köşe ofis. Masa. Sandalyeler. Kanepe. Şehre bakan bir pencere. Duvar da çerçeveli plaklar. "Bu güzelmiş."

"Size bir şey getireyim mi?" diye sordu, kapıyı arkasından kapatırken. "Susadınız mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." Onunla yalnız olduğumu ve kimsenin nerede olduğumu bilmediğini fark edince gerilmeye başladım. Ya koridora geri koşmak zorunda kalırsam? Merdivenlerden aşağı mı inecektim? Topuklu ayakkabılarımı çıkardım. "Biliyor musun? Ayaklarım biraz ağrıyor. Belki bir dakikalığına bu ayakkabıları çıkarırım."

Bana doğru gelirken gülümsedi. "Evet. Rahatına bak. Bütün kıyafetini çıkar. Ya da ben senin için çıkarabilirim."

Kıçım masaya çarpana kadar geri geri gittim. "Bu hiç komik değil."

"Bu bir şaka değildi." Yaklaştı ve ellerini kalçalarımın iki yanına koydu. "Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?"

"Konuşmak için olduğunu söylemiştin. Çok yakınsın Duke." Göğsünü ittim ama yerinden kıpırdamadı.

"Bununla savaşmayı bırak." Elleri kalçalarımın gitti. "Biz birbirimize aidiz, tatlım. Ve bunu ne kadar çabuk kabul edersen, tüm bu kedi fare saçmalığını o kadar çabuk durdurabiliriz."

"Ne kedi fare saçmalığı?"

"Bu oyunlar. Birbirimizi incitmeye çalışıyoruz. Bu yüzden başka biriyle gittiğini biliyorum. Neden başka biriyle çıktığını da."

"Seni incitecek *hiçbir şey* yapmadım."

Kalçalarımı daha sıkı kavradı. "Hoop'un çektiği fotoğraflardaki adam. Yeni erkek arkadaşın mı?"

Damarlarımda buz gibi bir korku dolaşıyordu. "Hoop'un fotoğraflarımızı çektiğini nereden biliyorsun?"

"Tanrım, çok safsın. İşte bu yüzden bana ihtiyacın var. Ben seni korumazsam canlı canlı yenirsin." Gülümsemesi kibirli ve uğursuzdu. "Fotoğrafları çektiğini biliyordum çünkü onu oraya ben gönderdim."

"Nerede olduğumu nereden biliyorsun? Babam mı söyledi?"

"Baban mı?" Sorduğuma şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Baban seninle ilgili olarak umduğum kadar yararlı olamadı. Ama bana nerede olduğunu söylemesine ihtiyacım yoktu. Neredeyse her zaman nerede olduğunu biliyorum, sevgilim." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Çünkü e-postanı dizüstü bilgisayarında açık bırakmışsın ve şifreni hiç değiştirmemişsin. Gördün mü? Saf ve dikkatsiz."

"Siktir git!" Xander'ın bana öğrettiği gibi taşaklarına diz atmaya çalıştım ama elbisem ve kısa boyum yüzünden sadece kalçasına vurabildim.

Ama bu onu sersemletmeye yetti ve kapıya doğru koşabilmem için beni tutuşunu gevşetti. Ne yazık ki, topuklu ayakkabılarım olmadan, lanet elbise çok uzundu ve ayak parmaklarım etek ucuna sıkıştı ve beni yere yuvarladı.

Bir anda üzerime geldi.

YİRMİ SEKİZ

xander

Sonunda oditoryuma vardığımda, taksiden atladım ve binanın etrafında koşabildiğim kadar hızlı koşarak yükleme iskelesinin yanındaki arka kapıya gittim. Ekipten bazı adamlar dışarıda sigara içiyorlardı ve dün burada olan birkaç kişiyi gördüm.

Şansıma, içlerinden biri Javier adında, daha önce biraz konuştuğum bir denizciydi ve beni tanıdı. Çok az kelimeyle durumu açıkladım ve içeri girmem gerektiğini söyledim.

Mürettebatın geri kalanı kuşkulı görünüyordu ama Javier başını salladı. "Sizi içeri sokacağım," dedi kendinden emin bir şekilde. Sonra başka bir adama baktı. "Curtis, bana rozetini ver."

Curtis omuz silkti, kordonunu çıkardı ve bana uzattı. "Al bakalım. Ama kovulursam yeni bir işe ihtiyacım olacak."

"Ben sana bir tane bulurum," dedim, çantamı bırakıp kordonu başıma geçirdim. "Teşekkürler."

Binaya girdikten sonra Javier'le birlikte sahne arkasına geçmeyi başardık ve orada Marius'u elinde bir pano tutan sıska bir adamla tartışırken gördüm.

"Marius, ne oluyor lan? Nerede bu kız?"

"Bunu anlamaya çalışıyorum," dedi panodaki adama tehditkâr bir bakış atarak. "Bana bu taraftan çıkacağını söylediler."

"Bu taraftan çıkması gerekiyordu," dedi pano görevlisi, üçümüzle yüzleşmek zorunda kaldığı için sıkıntılı görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben de bunu yapmak istemezdim. "Ama diğer tarafa gitmiş olmalı."

"Diğer tarafta bir kapı var mı?" diye sordum.

"Var, ama bu koridora geri dönerdi."

Jess aniden köşeyi döndü ve son sürat koşmaya başladı. "Onu bulamıyorum, Marius. Koltuğunda değil."

"Tamam, eğer bu koridordan geri dönmediyse ve doğrudan koltuğuna gitmediyse, bu hala sahne arkasında olduğu anlamına mı geliyor? Diğer tarafta mı?" I

sordu.

Javier çoktan o yöne doğru ilerlemeye başlamıştı, biz de peşinden gidiyorduk. Kapiya ulaştığımızda kapiyı çaldı ve kapi açılır açılmaz Marius'la birlikte sahne arkasına hücum ettik.

Yapımcılar ve ekip bizi sağa sola sustururken, o ve ben etrafı taradık ve kadının orada olmadığını hemen tespit ettik. Ne oluyor lan? ylece ortadan kaybolmamıştı! Neredeydi? Adrenalin, fke ve dehşet kalbimi hızlandırmıştı ve ter kıyafetlerimi ıslatıyordu. Onu neden bırakmıştım ki? Eğer ona bir şey olursa, kendimi suçlayacaktım.

Sonra Javier kolumu tuttu ve başını arkadaki bir kapiya doğru salladı. Oraya doğru koştuk ve kapi karanlık, dar bir merdiven boşluğuna açıldığında, bir şekilde onu oraya götürdüğünü anladım.

er er yukarı fırladım, Marius ve Javier de hemen arkamdaydı. İlk sahanlığa ulaştık ve kapiyı açtım. "Siz edin," dedim onlara. "En az bir kat daha var."

Onlar merdivenleri hızla çıkmaya devam ederken ben koridorda ilerledim ve boş ofislere açılan her kapiyı tek tek açtım.

Sonra "Siktir git!" diye bağırdığını duydum. Sese doğru fırladım.

YİRMİ DOKUZ

Kelly

Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime yayıldı, elleriyle bileklerimi halıya sabitledi.

"Bu gece sana istediğini verdim," dedi, sanki tüm bunlar çok mantıklıymış gibi. "Ve şimdi sen de bana istediğimi vereceksin."

"Cehennem gibi yapacağım." İçgüdülerim devreye girdi. Dizlerimi büküm ve kalçalarımı savurarak onu başımın üzerinden uçurdum. Onu fırlatmak Xander'ı fırlatmaktan *çok* daha kolaydı! Tam planladığım gibi, düşüşünü durdurmak ve yüzünü kurtarmak için kollarımı serbest bıraktı.

Hemen kollarımı indirip gövdesine sıkıca sarıldım ve göğsünün çarpmaması için başımı çevirmeyi unutmadım. Xander'ın sesi kafamın içindeydi. *Ağaca tırman. Kolu sar.* Ayağa kalktım, sol kolumu sağ pazusuna doladım ve onu sırt üstü yatırdım.

Sonra sağ dirseğimle yanağına bir darbe indirdim ve ikinci bir darbe de karnına. İkisi de tatmin edici darbelerle yere indi ve hızla ayağa kalkmaya çalıştım.

Ne yazık ki, o lanet elbise kolay hareket etmek için yapılmamıştı. Duke gücünü toplayıp ayağa fırladığında henüz ayağa kalkmayı başaramamıştım. Yüzünde saf kötülükle bana doğru geliyordu ki aniden arkasındaki kapı açıldı ve geriye doğru sarsılarak bir kukla gibi yere savruldu. Sonra yüzüne, benim attığım dirsekten çok daha sert bir darbe aldı - patlayıcı bir *çatırtıyla* yere indi!

"Orospu çocuğu!" Xander kızgın bir tanrı gibi Duke'un tepesinde dikilerek bağırdı. "Ona elini sürdüğün için seni öldürmeliyim!" Duke'un beyaz gömleğinin önünü tuttu -şimdi Duke'un burnundan kan sıçramıştı- ve onu ayağa kaldırdı. "Karşılık ver, pislik! Yoksa sadece senden küçüklere mi sert davranırsın?"

"Ben-!" Duke kekeledi ama ne yapacağını hiç duyamadım çünkü Xander onu iki yumrukla solar plexusundan yakaladı.

daha keskin yumruklar savurdu. Duke yere düşüp sinerek nefes nefese kalırken, Xander yumruğunu tekrar indirdi.

"Xander, hayır! Ben iyiyim," dedim elbisemin eteğini yukarı çekip koşarak yanına gittim. "Ben iyiyim!"

Hemen Duke'u bıraktı ve beni kollarına aldı. "Emin misin? Sana zarar vermedi mi?"

"Bana zarar vermedi," dedim. "Söz , incitmedi. Köprümü gördün mü?"

"Hayır." Bana hayretle baktı. "Onu kullandın mı?"

"İşe yaradı," dedim heyecanla. "Gerçekten işe yaradı."

Sonra gözyaşlarına boğuldum.

Daha sonra, bir polis raporu doldurduktan, mücevherleri geri verdikten, elbiseyi attıktan, makyajımı yıkadıktan, anneme sarıldıktan ve ona hikayeyi birkaç sert kokteyl eşliğinde anlattıktan sonra, Xander'ın beni yatağa yatırmasına ve yanımda sürünmesine izin verdim.

"Burada olmana çok sevindim," diyerek onu kendime çektim ve yanağımı göğsüne koydum. Onunla çıplak yatmak kadar iyi hissettiren bir şey olabilir miydi? Onun sıcak, sert bedenini tenimde hissetmek? Kalbinin benimkine bu kadar yakın attığını duymak?

"Gittiğim için çok üzgünüm," dedi. "Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Oraya gitmemiş olsaydım neler olabileceğini düşündükçe kahroluyorum."

"Korktun mu?" "Evet, korktum."

"Ne? Koca, kötü Xander Buckley korktuğunu itiraf mı ediyor?"

"Sanırım öyle. Sırrımı sakla."

"Benimkilerden birini bilmek ister misin?"

Göğsünü öptüm. "Ben senin her şeyini bilmek istiyorum."

Başımı kaldırdım ve nabzım hızla atarken ona baktım. "Sana aşığım."

"I-"

Başka bir kelime daha söyleyemedi elimle dudaklarını kapattım. "Hayır, hiçbir şey söyleme. Karşılığında herhangi bir söze ihtiyacım yok. Sadece nasıl hissettiğimi ve sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istedim."

Elimi itti. "Benim de aynı şeyi yapmama ne zaman izin var?" "Belki yarın."

"Çok ."

"Ben country müziğin sevgilisiyim."

Karanlıkta bile gülümsediğini hissettim. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum."

"Bunu söylediğinde kulağa hoş geliyor. Bazen sesini bir bisküviyle ıslatıp bütün olarak yutmak istiyorum."

Ayak parmaklarıma kadar tüm vücudum karıncalandı. "Bugün seni çok özledim. Her zaman birbirimizin yanında olamayacağımızı biliyorum, büyük günlerde bile, ama sen olmadan gerçekten doğru hissetmedim."

"Büyük günlerde orada olmak için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

"Ben de," dedim. "Yarın tekrar birlikte uçacağımız için çok mutluyum."

"değilsin, biliyorsun. Barımın açılışı aynı değil büyük bir performans olarak. Ve hafta sonu boyunca çok fazla boş vaktim olmayacak."

"Sus. Geliyorum, *hepsi bu*." Göğsünü iki kez dürttüm. "Seninle kalmamın baban için sorun olmayacağından emin misin?"

"Evet. Bir otelden daha güvenli. Ve söz veriyorum, yakında bir ev arayacağım."

"Önce barı açıp çalıştırın. Ev daha sonra gelebilir."

"Keşke yarınki uçağımız bu kadar erken olmasaydı," dedi, elleri yorganın altında dolaşmaya başlamıştı. "Altı saat sonra kalkmak zorundayız. Ve eminim yorgunsundur. Biraz uyumanı istiyorum."

"Uçakta uyuyabilirim," dedim ona, sırt üstü dönüp onu üzerime çektim. "Oraya vardığımızda da kestirebilirim. Gerekirse bütün gün uyuyabilirim."

kalçalarının arasına yerleştirdi. "Bu seni bir süre daha ayakta tutabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Eğer *hiç memnun olmam*."

"Seni tatminsiz bırakamam, değil mi?" Ağzını boynuma indirdi. Omzuma. Göğsüme. "Bunun hakkında bir şarkı yazabilirsin. Şöhretim mahvolur."

Sakalı karnımı gıdıklarken kıkırdadım. "Yıkılan itibarlardan bahsetmişken, Duke'un sabıka fotoğrafının yarın ortalıkta dolaşması için sabırsızlanıyorum."

Xander başını kaldırdı. "Onun hakkında konuşmak zorunda mıyız?"

"O kocaman mor gözü ve kırık çenesiyle -ki bunu hak etmişti." "Daha kötüsünü hak ediyordu," diye mırıldandı Xander, kalçalarımı iterek.

"Magazinciler ayaklanacak," dedim neşeyle, Xander'ın dili merkezimde yavaşça ilerlediğinde zevkle iç geçirdim. "Özellikle de o video görüntüleri ortaya çıktığında."

Milton'daki her ofiste güvenlik kamerası olduğu ortaya çıktı ve bu geceki görüntülerde Duke'un bana saldırdığı açıkça görülüyordu. Daha da iyisi? Onu köprüyü kaldırıp aşağı atarak savuşturduğumu gösteriyordu. Bu videonun yarın tüm internet sitelerinde, sosyal medya uygulamalarında ve televizyon haber kanallarında gösterilmesini umuyordum. Duke her türlü iğneleme ve alayı hak edecekti.

"Anlaştık. Onun hakkında konuşmamız bitti mi?" Xander'ın dili klitorisimin üzerinde sihrini konuşturdu ve parmaklarımı saçlarına gömdüm.

"Senin dışında herkesle ve her şeyle işim bitti," diye fısıldadım. "İhtiyacım olan tek şey sensin."

Vücudumun tam olarak neyi arzuladığını biliyordu ve bunu bana sonsuz bir sabır ve üstün bir beceriyle verdi. Bu gece alay etmek yok, geri durmak yok, zevki inkar etmek yok. Her zamankinden daha nazikti, sanki bu gece yaşadıklarımın sonu sert, agresif seks havasında endişelenmiş gibiydi. Beni diliyle boşalttıktan sonra vücudumda yukarı doğru hareket etti ve içime girdi.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor," diye fısıldadı. "Ama iyi olduğuna emin misin?" "Evet," dedim ona, ellerimi sırtından aşağı kaydırarak. "Güven bana. Hiçbir şey hiç bu kadar doğru hissetmemiştim."

"Sana güveniyorum," dedi ve vücudunu benimkinin üzerinde gezdirmeye başladı. "Sadece sana iyi bakmak istiyorum."

"Biliyorsun," dedim, rüyanın derinliklerine dalarken gözlerim usulca kapanıyordu. "Yapacaksın."

Xander'ın beni arkamdan sarstığını hissettiğimde uykuya daldığıma yemin edebilirdim. "Hey. Kelly. Uyan."

"Mmph. Kalkma vakti mi?" Daha sıkı bir topun içine kıvrıldım.

"Hayır."

"O zaman neden zorundayım?" "Çünkü yarın."

"Ha?"

Omzumdan çekiştirerek beni sırtüstü yatırdı. "Saat gece yarısını geçti," dedi saçlarımı yüzümden fırçalayarak. "Bu teknik olarak yarın olduğu anlamına geliyor, yani konuşma sırası bende."

Gülmeye başladım.

"Affedersiniz ama bir erkek size ilk kez sizi sevdiğini söylemeye çalıştığında bunu komik bulmanız gerektiğini sanmıyorum."

Kalbim saf bir sevinçle çarptı. "Hayır mı?"

"Hayır. Özellikle de bu sözleri hiç kimseye söylememişken. O sözleri bir başkası için *hissettiğinden* bile emin değil. Ve kesinlikle bunları dünyayla paylaşmak zorunda kalacağı bir ünlü için hissetmeyi hiç düşünmedi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Bir eliyle yüzümü okşadı ve başparmağıyla dudaklarımı ovdu. "Beni çok şaşırttın Kelly Jo Sullivan. Ama hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Biliyor musun, şu anda burada seninle yatarken o kadar mutluyum ki, tüm ünlü saçmalıklarından, müzik endüstrisinden ve hatta paradan uzaklaşıp tamamen iyi olabileceğimi hissediyorum."

"Seni her şekilde severdim. Bunu , değil mi? Ve senden asla benim için bunlardan vazgeçmeni istemeyeceğim."

"Biliyorum. Ve *gerçekten* her şeyden vazgeçmek istemiyorum, şimdi değil. Müziği hala seviyorum. Hâlâ şarkı söylemek istiyorum. Hala sahneye çıkmayı seviyorum. Ama sahneden indiğimde ya da kayıt stüdyosundan çıktığımda beni bekleyen, dünyadaki en güvenli yerim olan sana sahip olduğumu bilmek her şey demek."

"Orada olacağım. Her zaman." Gülümsedim.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı öptü. "Bu sadece başlangıç."

Ertesi gece Buckley's Pub'ın büyük açılışına katıldım. Kapılar açıldığı andan itibaren kalabalıktı; aile ve arkadaşlar, yerliler ve turistler, komşular ve yabancılarla doluydu. Yoldan uzak durdum, Veronica ile duvara dayalı küçük bir masada oturdum, içkilerimi yudumladım ve merhaba demek için uğrayan insanlarla sohbet ettim. Şapkamı takıp at kuyruğu yaptım ve dikkat çekmemeye çalıştım ama oldukça çabuk fark edildim. Kalabalık her zamanki hayran kitlem olmasa da, insanların çocukları için imza ve fotoğraf istekleri aldım.

Her seferinde evet dedim ama orada bulunmamın dikkatimi dağıtmamasına özen gösterdim. Eğer öyle olsaydı, giderdim. Odak noktasının Xander olmasını istiyordum.

Bütün gece meşguldü -herkes elini sıkmak, ona sarılmak ya da yaptığı tadilatlar hakkında bilgi almak istiyordu- ama fırsat buldukça bizi kontrol etti. Onu odada çalışırken izlerken kalbimin gurur ve heyecandan patlayacağını düşündüm. Burası başarılı olacaktı, bunu hissedebiliyordum.

Saat on bir civarında Xander yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma atarak yanımdaki sandalyeye oturdu. "Daha bitmedi mi?"

Veronica güldü. "Henüz değil."

Bacağını okşadım. "Çok yorulmuş olmalısın."

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" Etrafına baktı. "Bazı insanların senden fotoğraf istediğini gördüm."

"Ben tamamen iyiyim. Amacım buranın müdavimlerinden biri olmak ve fark edildiğimde büyük bir sorun teşkil etmemek. Kiraz Ağacı Limanı'nda eski haber olmak istiyorum."

Güldü ve şakağımı öptü. "Bunu ben de istiyorum."

Xander tekrar ayağa kalktığında Veronica'nın gözleri kocaman olmuştu. "Hâlâ aklım almıyor," dedi. "Birlikte çok mutlu görünüyorsunuz."

"Bu bizi de şaşırttı," dedim gülerek. "Ama mümkün olan en iyi şekilde."

"Peki şimdi ne olacak? Bir ileri bir geri mi gideceksiniz?"

"Bunu konuşuyoruz. Aslında," dedim at kuyruğumu omzumun üzerinden çekerek, "bir süre daha burada kalabilirim."

Çenesi düştü. "Ciddi misin?"

"Evet. Kariyerimde bir tür geçiş dönemindeyim, Pixie Hart kişiliğinden uzaklaşıp daha farklı bir şey yapmak istiyorum."

Benim için kişisel ve anlamlı ve bu tür bir yeniden keşiften önce biraz ara vermenin iyi olabileceğini düşünüyorum."

"Bu mantıklı," dedi. "Cherry Tree Harbor'da bir yer kiralayacak mısınız?"

"Sanırım öyle," dedim kararsızca. "Xander'la buraya gelirken bu konuyu konuştuk ve şimdilik en iyi planın bu olduğunu düşünüyoruz. Burayı gerçekten seviyorum ve sektördeki pek çok insan Nashville'de tam zamanlı yaşamıyor."

Veronica cin ve sodasını aldı ve bir yudum içti. "Plak şirketiniz konusunda ne yapacağınıza karar verdiniz mi?"

"PMG bana daha fazla yaratıcı kontrol vermezse, ben yokum," dedim kesin bir dille. "Bağımsız olmak için büyük plak şirketlerini geride bırakan tanıdığım birkaç kişiye ulaşıyorum ve bu daha az para ve teşhir anlamına gelse de, aynı zamanda daha fazla özgürlük anlamına geliyor ki bu şu anda benim için daha önemli. Yaptığım işi gerçekten sevmek istiyorum."

Veronica kendinden emin bir şekilde, "Eminim sana istediğini vereceklerdir," dedi.

"Göreceğiz." Omuz silktim. "Duke için hasar kontrolü yapmakla kesinlikle meşgul olacaklar, bu yüzden aynı anda beni kaybetmenin baş ağrısını istemeyebilirler. Ayrıca üzerinde çalıştığım başka projeler de var. Hollywood'dan bir müzik direktörüyle bir film müziğine bazı şarkılarla katkıda bulunmak üzere bir görüşme yaptım ve çok iyi anlaştık. Bu konuda heyecanlıyım."

"Bu harika. Kalbinin sesini dinlemelisin, anlıyor musun? Para güzeldir ama her şey değildir."

"Katılıyorum," dedim. "Benim için önemli olan müzik. Ve sevdiğim insanlar."

Xander odanın öbür ucunda gözüme takıldı. Elini kaldırdı ve göğsüne üç kez vurdu.

Gülümsedim ve ben de benimkine dokundum.

Epilog

GECEİNİN SON ŞARKISINDAN ÖNCE, her şeyi anlamak için durakladım.

Sahne ışıklarının sıcak parıltısı. Ekipmanların elektrik uğultusu. Açık hava amfityatrosunu dolduran yüzler denizi. Binlerce telefon havada, tarladaki buğday sapları gibi sallanıyor. Onların ötesindeki yıldızlı yaz sonu gökyüzü.

Kelly Jo Sullivan olarak çıktığım ilk turnenin son konseriydi. Ve plak şirketinin isim değişikliği, yeni albümümdeki farklı sound ve her zamanki yaşlanan iyi yaşlı çocuklar yerine çoğunlukla gelecek vaat eden kadın yapımcılarla çalışma konusundaki ısrarım hakkındaki korkunç uyarılarına rağmen, profesyonel rönesansım en çılgın hayallerimin ötesinde başarılı olmuştu.

Gitarımın kayışını düzelttim ve mikrofona yaklaştım. Her zamanki gibi, Xander için yazdığım kapanış şarkıma -şimdiye kadarki en büyük hitim-başlamadan önce göğsüme üç kez vurdum. Şarkının adı "Lightning Bolt Love" idi ve hiç beklemediğiniz bir anda ruh eşinizle karşılaşmanızla ilgiliydi. Sizi dize getirebilecek birinin hayatta olduğunu fark etmekle ilgiliydi. Ne kadar savaşırsanız savaşın, aşkın her zaman kazanacağını anlatıyordu.

O burada değildi ve gösteri televizyonda yayınlanmıyordu, ancak insanların sosyal medyada yayınladıkları videoları sık sık görüyordu, bu yüzden ona her gece işaretimizi gönderdim. Aramızdaki mesafeye ve ayrı geçirmek zorunda kaldığımız zamana rağmen geçen yıl daha da yakınlaşmıştık. Onun benim için doğru kişi olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Gelecek hakkında somut olarak çok fazla konuşmamıştık, sadece olabildiğince sık birlikte olmaya çalıştık ve sahip olduğumuz her dakikayı en iyi şekilde değerlendirdik. Tek bir anı bile hafife almadık.

Açılış çubuklarını tıngırdattığımda, seyircilerden bir tezahürat tsunamisi bana doğru koştu - her bir kelimeyi biliyorlardı ve tıpkı hayranların ülke çapındaki her konserde yaptığı gibi benimle birlikte söylüyorlardı.

Şarkıya başlarken gözlerim yaşardı. Bu gece benim için acı-tatlı bir geceydi. Hayatımın bir evresine veda ediyordum ama aynı zamanda ara vermeye de hevesliydim. Son on aydır durmaksızın çalışıyordum ve bir süreliğine yavaşlamak bana çok iyi gelecekti.

Her sabah Xander'ın yanında uyanmak da öyle.

Geçen sonbaharda birbirimizi görmeden üç haftadan fazla geçirmemeye karar vermiştik ve şu ana kadar iki haftadan fazla geçirmemiştik. Buckley's Pub'ın açılışından birkaç gün sonra, Cherry Tree Limanı'na ve sahile yürüme mesafesindeki sakin bir sokakta küçük, tamamen mobilyalı bir ev kiralamıştım. Ev sahipleri evi sadece sıcak aylarda kullanıyorlardı, yani Nisan sonuna kadar benim olacaktı.

Xander ertesi hafta taşındı ve ben Nashville'den gerektiğinde gidip gelirken onun tam zamanlı olarak orada kalması konusunda anlaştık. Ev aramaya başladı ve Şubat ayında sevdiği bir ev buldu ve bir teklif yaptı. Evin tadilata ihtiyacı vardı ama babası ve kardeşinin yardımıyla, kira kontratım bittiğinde taşınabileceğimiz kadarını tamamladı. Kardeşimin biraz izin zamanı vardı ve uçakla gelip taşınmamıza yardım etti. Şebekeye geri döner dönmez ona bizden bahsetmiştik. Xander biraz gergindi ama Kevin haberi duyduğuna sevinmekle kalmadı, bizi tanıştırdığı için övgü istedi!

Bar ve ev tadilatı arasında Xander'ın boş zamanı çok azdı, ancak benimle Nashville'e gelebildiği kadar sık gelirdi ve önemli bir şey olduğunda mutlaka gelirdi. Geçen Ekim ayında PMG ile toplantı yaptığım gün gibi. Geleceğini bana söylemedi bile; bir gece önce evime gelerek beni şaşırttı. "Bunu kendi başına halledebileceğini biliyorum," dedi ona sıkıca sarılırken, "ama ben senin yanında olmak istiyorum."

Yeni albümümü kaydederken sık sık ziyaretime geldi ve turnem başladığında her ay birkaç konsere gelmek için çok uğraştı. Ama hiçbir zaman birlikte yeterince zaman geçirdiğimizi hissetmedim ve onunla geçireceğim günlerin bitmesini bekleyemedim. O da bana tamamen sahip olmak için sabırsızlanıyordu; birlikte olmadığımız her gün benim için endişeleniyordu. Ama Marius hâlâ benimle birlikteydi ve ekibi turum boyunca inanılmazdı. Onların gözetiminde kendimi her zaman güvende hissettim ve tek bir güvenlik kazası bile yaşamadık.

Bu yüzden, şarkının son notası tezahüratlarla bastırılırken, kanatlardan birinin sahneye doğru yürüdüğünü hissetmem garipti. Soluma baktım ve uzun boylu, kaslı bir adamın sahneye doğru ilerlediğini fark ettim.

Ben. Kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, etkileyici pazuları kollarını zorluyordu.

Göz kırptım. Bu *olamazdı*. Xander Kaliforniya'da değildi, Cherry Tree Limanı'ndaydı. Ve bana bir etkinlikte eşlik etmediği sürece genellikle spot ışıklarından uzak dururdu. O zaman bile benimle birkaç fotoğraf çektirir ve sonra kenara çekilirdi.

Yine de o sahnede yürüyenin kim olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu; o bedeni kendi bedenim gibi tanıyordum. Ayrı olduğumuz her onun hayalini kuruyor ve birlikte olduğumuz her gece kendimi ona kaptırıyordum. O benim dünyadaki en güvenli yerimdi.

O yaklaştıkça sevinçle çığlık attım, sonra gitar askısını başımın üzerine kaldırdım ve enstrümanımı bir kenara bıraktım. "Hepiniz," dedim mikrofondan, gözlerim Xander'inkilere kilitlenmişti, "Benim adamımla tanışmanızı istiyorum. Bu Xander."

Kalabalık zaten çılgına dönmüştü, çığlıkları ve ısıkları kulaklarımda çınlıyor, gecenin içinde yankılanıyordu ama Xander yanıma ulaştığında her nasılsa gürültü seviyesi yükseldi.

"Hey," dedi yüzünde seksi, muzip bir sırıtışla.

Gülerek başımı salladım. "Burada ne işin var senin?" Tek dizinin üzerine çöktü. "Bir eş arıyorum."

Xander yumruğunu açıp kocaman avucunun içinde saklı duran yüzük kutusunu ortaya çıkarırken benim çenem düştü, hayranların da aklı başından gitti. Muhteşem elmas tektaş ışıklar altında parıldarken avuçlarımı yanaklarıma vurdum. Büyük etkinlikler için bana ödünç verilen lüks parçalar gibi süslü ya da gösterişli değildi ama hiçbir şeyi bu kadar sevmemiştim.

"Kelly Jo Sullivan," dedi yüksek sesle, böylece onu duyabildim. "Sana deli gibi aşığım. Ve babam bunun sadece bir kez olabileceğini söylüyor. Peki ne diyorsun? Benimle evlenir misin?"

Başımı salladım, çünkü boğazım konuşamayacak kadar sıkılmıştı. Xander yüzüğü parmağıma takarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı - tam oturmuştu. Sonra ayağa kalktı ve beni *kollarının* arasına aldı, birbirimize tam oturmuştuk. Beni ayağımdan kaldırdı, kırmızı botlarım sallanırken beni göğsüne bastırdı, dudaklarımız ve kalplerimiz birbirine karıştı.

Beni yere bıraktı ve alnını benimkine yasladı. "Hayatımın geri kalanında tek yapmak istediğim seni mutlu etmek. Seni ve beş yaramaz çocuğumuzu."

"Beş mi?" Damarlarımdan mutluluk akarken güldüm.

"Konuşuruz," dedi asla karşı koyamadığım o sırıtışıyla.

Daha sonra, yan yana, ten tene, başım göğsünde uzanırken, otel odamın karanlığında elimi kaldırdım. "Yüzüğümü çok seviyorum."

"Göremezsın bile," diye alay etti.

"Ama orada olduğunu biliyorum ve onu seviyorum. Sadece güzel olduğu için değil, ne anlama geldiği için de."

Başımı öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Kolumu tekrar ona doladım. "Ne zaman evlenmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Yarın mı? Buradan doğruca Vegas'a gidebiliriz."

Güldüm. "Bir kilise düğünü istiyorum, lütfen. Ve tüm arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte büyük bir parti."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

İç çekerek gözlerimin kapanmasına izin verdim, böylece gelecekle ilgili hayaller kurabilecektim. "Xander?"

"Hmm?"

"Gerçekten *beş* gürültücü olmayacak, değil mi?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

Epilog

XANDER: BİR DAKİKA SONRA

TABİİ Kİ YAPARIZ.

SON

daha fazla xander ve Kelly?

Hideaway Heart'ı sevdiyseniz, [aşağıdaki bağlantıyı](#) veya QR kodunu kullanarak [e-posta listeme abone olun](#) ve ilk alacağınız şey Xander ve Kelly'nin geleceğinden bir bonus sahne olsun!

Bakalım o beş gürültücü çocuk var mıymış?

ayrıca melanie harlow tarafından

Frenched Serisi

[Frenched](#)

[Yanked](#)

[Çatallı](#)

[Floored](#)

Mutlu Çılgın Aşk Serisi

[Bir Çeşit Mutluluk](#)

[Bir Çeşit Çılgınlık](#)

[Bir Çeşit Aşk](#)

Düştükten Sonra Serisi

[Şeker Adam](#)

[Düştükten Sonra](#)

[Bu Andan İtibaren](#)

[Benim Olsaydın](#)

İlk ve Tek Seri

[Sadece Sen](#)

[Sadece O.](#)

[Sadece](#)

[Aşk](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Serisi

[Dayanılmaz](#)

[İnkâr](#)

[Edilemez](#)

[Doyumsuz](#)

[Z](#)

[Kırılmaz](#)

[Unutulmaz](#)

Bellamy Creek Serisi

[Beni Beni Senin](#)

[YapÇıldır](#)

[Bana Deli De](#)

[Bağla Beni](#)

Cloverleigh Çiftlikleri Yeni Nesil Serisi

[Ateşle](#)

[Lezzet](#)

[Başta](#)

[n](#)

[Çıkar](#)

[mak](#)

Kiraz Ağacı Limanı Serisi

[Kaçak Aşk](#)

[Hideaway Kalp](#)

Birlikte Yazılan

Kitaplar [Hold You Close](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Imperfect Match](#) (Corinne Michaels ile birlikte yazılmıştır)

[Strong Enough](#) (David Romanov ile birlikte yazdığı M/M romantizm)

[Kolay Konuşma Düeti](#)

[Tango Dersi \(Tek Başına Novella\) Bir Okuma](#)

sırası mı istiyorsunuz? [Buraya](#)

[tıklayın!](#)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu](#)

[Epigraf](#)

[İçindekiler](#)

[Zaman çizelgesi](#)

[1. Xander](#)

[2. Kelly.](#)

[3. Xander](#)

[4. Kelly.](#)

[5. Xander](#)

[6. Kelly.](#)

[7. Xander](#)

[8. Xander](#)

[9. Kelly.](#)

[10. Xander](#)

[11. Kelly.](#)

[12. Xander](#)

[13. Kelly.](#)

[14. Xander](#)

[15. Kelly.](#)

[16. Xander](#)

[17. Kelly.](#)

[18. Xander](#)

[19. Kelly.](#)

[20. Xander](#)

[21. Kelly.](#)

[22. Xander](#)

[23. Kelly.](#)

[24. Xander](#)

[25. Kelly.](#)

[26. Xander](#)

[27. Kelly.](#)

[28. Xander](#)

[29. Kelly.](#)

Sonsöz

Epilog

Daha fazla Xander ve Kelly ister
misiniz? Melanie Harlow
tarafından da

